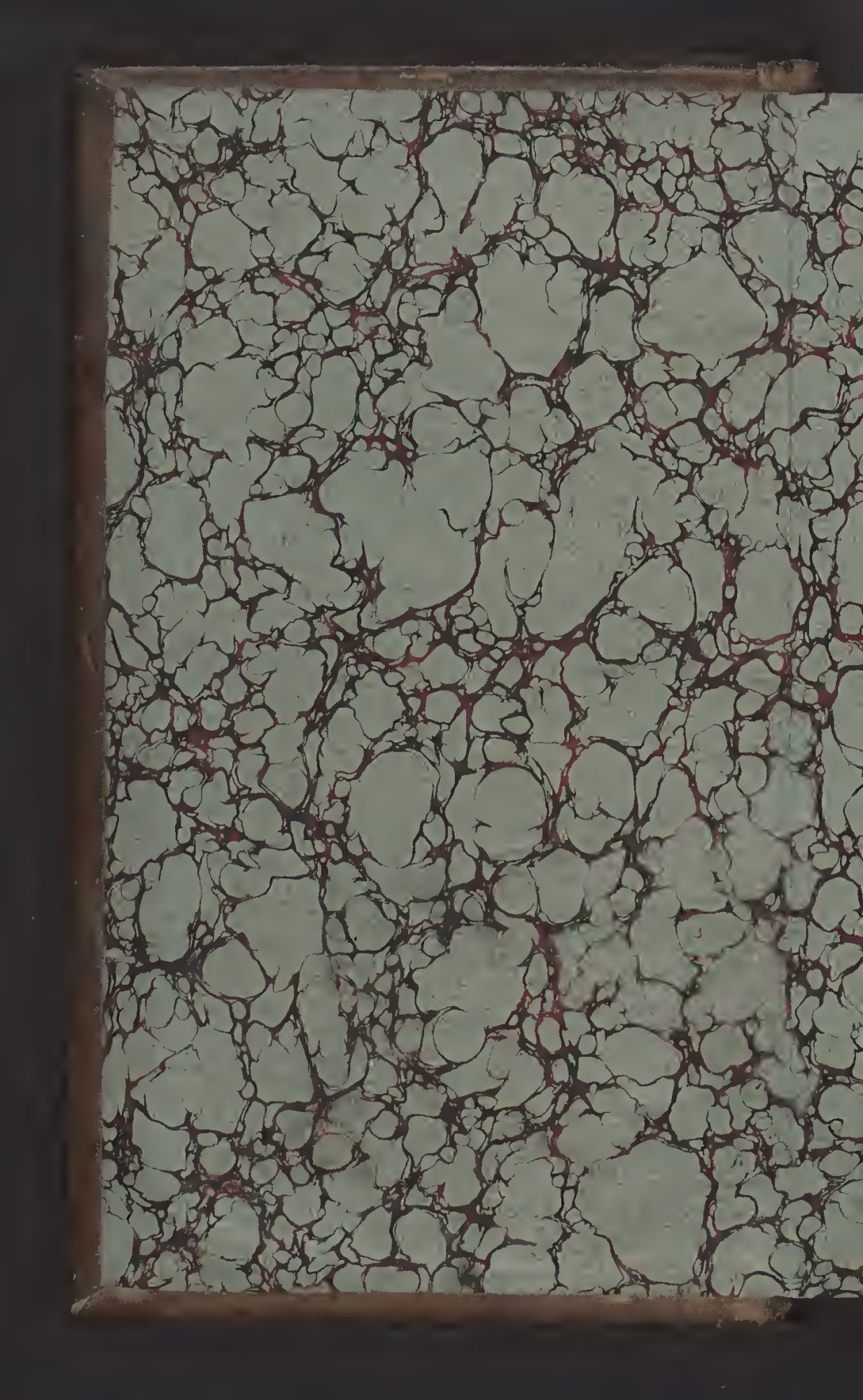

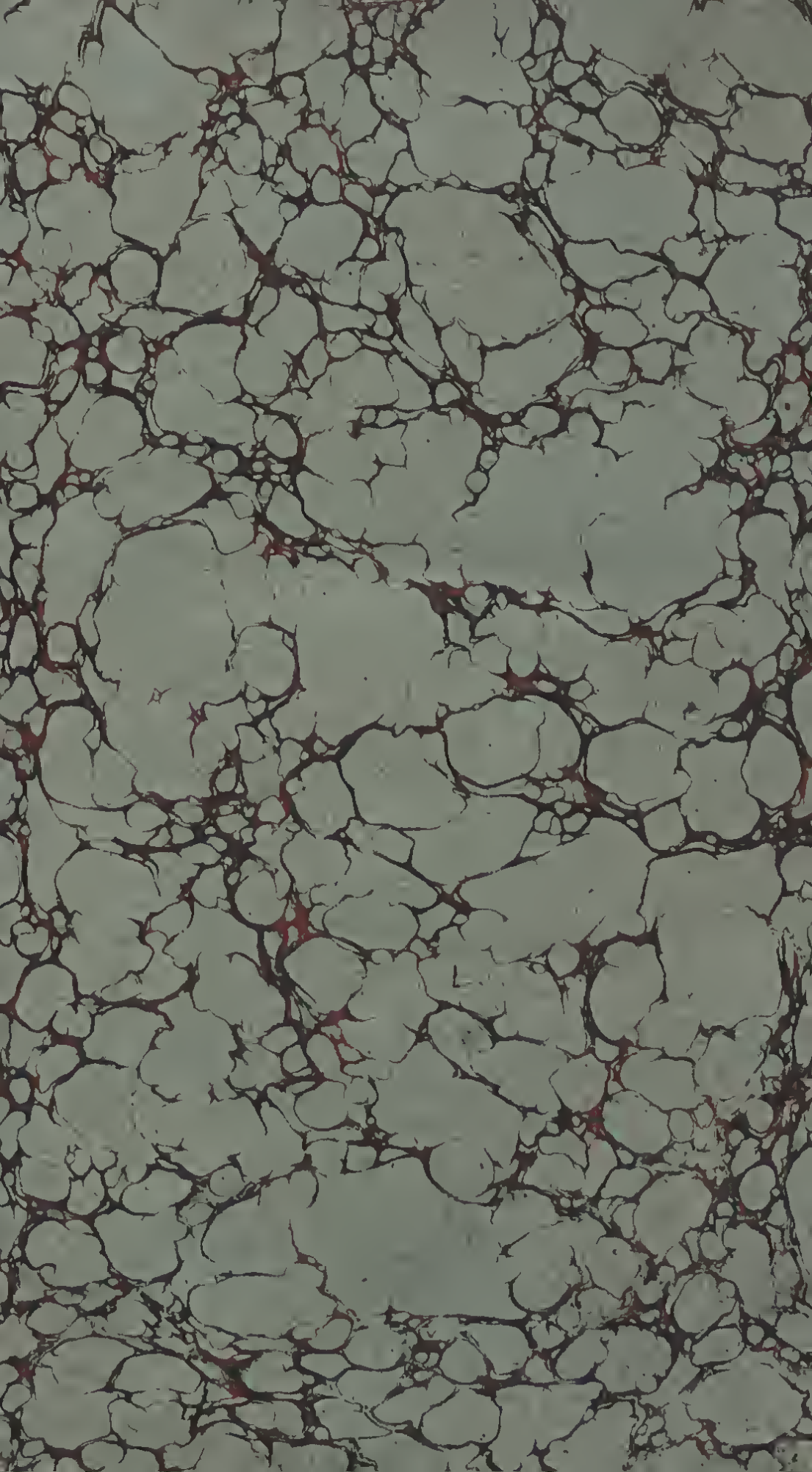

J 245
Jón

Þess
Konunglega Spaumaðs
DAVIDS
Psaltare
Á
Ljoodmæle settur,
Af Gudhræddum og Velgæfudum,
Sr. Jone Thor-
STEINS SYNE,
Preste i Vestmaña Eyum, med Fyrer-
Sognum
Ambrosii Lobwassers
Yfer Sierhvørn Psalm.
EDITIO 2.

Selst Alment Jùbundeñ 15. Fiskum.

Prickter a Hoolum i Hiallta-Dal, Af
Halldore Erikssyne, Anno 1746.

LANDSBÓKASAFN

Col. 3. v. 16.

Læted Christi Ord Rijkug-
lega bwa medal ydar, i allre Vit-
sku, læred og æminned ydur sialf-
er, med Psalmum, og Lofsaung-
vum, og andlegum Kvædum, i
thvi thier synged Unnarsamlega
fyrer Drottne i ydar Hiortum.

* * * * * * * * * * * * * *

1. Psalmur.

Pesse Psalmur kieñer, ad peir sieu Sæl-
er, sem skilie sig vid Veige Gudlausra Maña, sem stunda
ad læra Guds Bodord, og epter peim ad lifa.
Ton, Hallt oss Gud vid pitt, etc.

1. VOr ei situr Raad Ogudleg, ei tredur Glæpa-Maña Veg, Spottara Sæte ecke Mañ, er ad vijsu eirn Farsæll Mañ.

2. I Guds Orde sig gledur mest, giorer sier af pvi Athvarf best, a pad miñest og peinker prætt, par uñ talande Dag sem Nætt.

3. Alden-Trie lijkest einu sæ, er Vatns Backa var plantad æ, I riettañ Tijma Avsxt gaf, ei falla viseñ Blod par af.

4. Allt luckast vel sem adhefst hañ, af pvi so Raad hiæ Gude fañ, peir Illu fara pess a Mis, sem pornad fijkur burtu Fis.

5. I Doome Guds fæ ecke Lid, ei meiga rijsa honum vid, Illt og Fals-Lærdom idka peir, I Sofnud Guds ei koma meir.

6. Gud pecker Fromra Vegu vel, Verk peirra, Raad og Hiartans Pel, eñ Ogudlegra Brauteñ breid, er Bañsett Fordæmingar Skeid.

2. Psalmur.

Hier siæ Meñ ad David og hañs Rij-

ke sie riett Fyrermyndan og Spædomur uppaa JEsum Christum og hañs Rijke.

Ton, Være nu Gud oss ecke hiaa, etc.

HVar fyrer æsast Heidner Meñ, hvad vilia þeir wtrietta? Miog Storkostlega æda eñ, ei mun þeim luckast þetta, Stor-Herrar Landsins stofna Raad, sterklega samañ binda þad, sijn Viela Fiotur flietta.

2. A moote Gude þeir setia sig, Syne hañs og afneyta, med Hotunar Ord hrædelig, hañs Reip i sundur slijta, hañs Ordum fraa sier fleygia so, fyrre þikiast ei hafa Roo, Naadena þeir Onijta.

3. Eñ HErrañ sem bijr Himnum a, hæder ad Diorfung þeirra, sa Spaklaataste spottar þa, spyrst ei orka þeir meira, i Grimd siñe þeim giegner snart, og geingur þa til Baka hart, Hrædder þad siaa og heyra.

4. Eg hefe sett miñ einka Son, ansar Gud þeim a moote, eilijfañ Konung yfer Zion, ad mijn Kyrkia hañs niioote, med Orde stioornar einu hañ, Andlegt Rijke so þeckiast kañ, ad fullt af Blessan flioote.

5. Þu ert miñ Sonur (seiger Gud) sem eg i Dag hef aled, og hoof til Diirdar hætt wr Naud, til Heidurs mier wtvaled; Heidnar Pioder heimtu ad mier, hvoriar til Arfs eg skeinke þier, og hef a Hendur faled.

6. Til Eigeñdooms þier allañ Heim, Eg vil skeinkia og giefa, med Jarn-Spijru skallt þryckia þeim, sem þig ei vilia hafa, lijka sem añad Leir-Smids Kier,

er, lem þa alla og sundur mer, sem Frid þín fraa sier drijfa.

7. Kongar a Jordu heyred hier, hygged ad understanded, þiooned med Otta þeim sem ber, þo fegner og skiaalfande, Kyssed Soneñ med klockre Lund, so kome ei hañs Reide Hond, i Veigeñ hart hefnande.

8. Hañs Reide er Obæreleg, ef hun tendrast i Bræde, þvi fordest hana fast og miog, so Frid Eilijfum næded, Heppeñ og Sæll er hvor sa Mañ, af Hiarta DRotteñ Ottast kañ, hlijtur sa Himneſk Giæde.

3. Psalmur.

Pegar David var uñkrijngdur af morgu Strijds Foolke, Ottadest hañ i fyrstu, Eñ þa hañ hafde aakallad Gud, Hughreystest hañ, og vonade sier Sigurs.

Ton, Maa eg Olucku ei moote Staa, etc.

Ei! HErra miog so margur er, miñ Ovin hier, setia sig mier a moote. Marger seigia til Saalu mijn, sem er full af Pijn, engva Guds Hiaalp hun hlioote. Eñ þu ert miñ, Skiool, Skiolldureñ, mitt Hofud þu, upphefur nu, so Naadar þiñar eg nioote.

2. Raust mijns Hiarta hroopar a þig, heyr þu Gud mig, af þijnu Helgu Fialle, Þvi ef eg vake edur sef, eg mig þier gief, so Otte ei yfer mig falle. Þo slaae eirn Hrijng, mig allt uñ krijng, Ovina Krans, morg Pusund Mañs, og a mig strijde aller.

3. Upp Herra Gud til Hiaalpar skiott, mig frelsa fliott, slaa Hogg vid Ovina Vanga, þu brijtur Teñ ur Omilldra, Illsku Gilldra, þitt Foolk fær Frelsed laanga, þu ert sa Gud, sem frelsar wr Naud, blessar þitt Lid, i Fognud, Frid, fyrer þvi muntu gaanga.

4. Psalmur.

Þegar Absalon hafde giort Samtøk a moote sijnum Fødur, bidur David til Guds, eñ aavijtar Israels Høfdingia, ad þeir hafe laated leida sig i slikt Samband.

Ton, A þier Herra hef eg nu Von, etc.

HEyr mijna Bæn O! Herra Gud, hvør wt af þiñe skiærre Naad, af mier þvær Synder allar. Hiaalpa þu mier, eg Hormung ber, Hrygg Saal mijn a þig kallar.

2. Þier Herra-Folk, hvad leinge aa, miñ Heidur, Last af ydur faa? Ei vilied Sañleik elska, Hiegooma List, þier lijded mest, og Lijge Kieñing Falska.

3. Hygged þo ad, Hoop DRotteñ siñ, Helgañ leider med Daasemd iñ, wr Smaan i Æru besta, þa eg bid hañ, mier alls Goods añ, og giefur Blessan mesta.

4. Ef Reidist, vid Synd siaaed þo, I Sæng nær vilied hafa Ros, hvør tale vid siñ Huga, Blijd HErrans Foorn, Hag bæter vorn, Heilog, Niettlaat skal duga.

5. Hvad seigia Børneñ Heims med Spott, hvørn-

hvørneñ fær þesse kient oss gott, ellegar under vijsad? Sialfræded eitt, ei añad neitt, alltijd høfum vier Prijsad.

6. Eñ þu Drottiñ hef yfer oss, þijns Andlits skiæra Heilagt Ljoos, so mun mitt Hiarta Sediast, sidungis meir eñ adrer þeir, af Korne og Vijne glediast.

7 Til Hvijlu med mier hef eg Gud, hyl Augun i hañs Nad og Frid, eñ hañ yfer mier vaker, i Voku og Blund, a allre stund, so eingeñ Neid mig sake.

5. Psalmur.

Þegar David var i sijnum Raunum,

og Ottadisi ad þeir hræsnarar sem vorn med Saul, mundu gisra sier þær eñ þingre, flyde hañ til Guds med Bæn, huggade sig, ad Gud munde mootstanda þeim vondu, Eñ vernda þa fromu.

Ton, Jesu Christe þig kalla eg a, etc.

HEyr Gud eg bid af Hiarta þig, haf gaut a miñe Rædu, Ovird þu Fader ecke mig, i vafiñ Sorg og Mædu, miñ hædste Kongur Herra Gud, heyr sneña Graatbæn mijna, Mein þvi Pijna, sneña Hroopa eg hatt i Naud, Herra kom med Nad þijna.

2 Af þvi Herra þu ert ei sa, sem illt þocknast Framferde, fyrer þier standast eingeñ mar, i Vondsku sem forherdest, Ei lijdur þu fyrer Augum þier, Otrwa Lyge Muña, sem Svikum uña, Blood-

gyrugum þu fyrer fer, Folsku munt þeim Unbuna.

3 Eñ eg vil i þitt heilagt Hws, Hiarta gladur iñ fara, i þiñe Naad og Nafne fws, Naudsyn mijna frambera, Riettlæte þijnu leid mig i, so laus verde af mijnum, magn Ovinum, og þiñ Veg mætte eg ferdast frij, full Efdur i Styrk þijnum.

4 Ovina Muñar eckert gott, uñ þig kieña nie tala, Hræsne idkande Haad og Spott, Herra, straffa þa alla, þeirra Barke er opeñ Grof, eidelegg Smiadur Muña, sem Svikum uña, Uppsaat þeirra er illt vid of, uñ hvort þeir falla kuña.

5 Laat þa Gudhræddu glediast miog, gooda Von a þier hafa, Adstod þeirra siert æfeñleg, i Naad hiaa þier ad lifa, Vert allra þeirra Unadsemd, sem Elska þig og Prijsa, þitt Lof auglijsa, Eirn Skiolldur moote allre Skiemd, sem yfer þa vill geisa.

6. Psalmur.

Þegar David took til ad siña til þess Straffs, sem Hand Guds lagde a hañ, fiell hañ med Bæn til Guds, og bad uñ Fyrergiefning Syndaña, þar epter a Hughreystest hañ, prijsande Gud; Lokssins, snijr hañ Maale til Ovina siña, ad þeir mune ecke fa yfer sier ad glediast.

Ton, Af Diupre Hrygd aakalla eg þig etc.

O! Drottiñ straffa ecke mig, i þiñe Grimdar Reide, þo hafe egnt til Hefndar þig, Hiaalpa mier nu eg beide. Eg er fullur med Eymd og Mein; O! Gud lækna mijn kraniñ Bein, Saal mijna saarlega neider.

2. Eñ hvad leinge O! HErra Gud, hygg ad mijnu Kvalræde, Frels mijna Sael og flyt wr Naud, fyrer þijn Myskunar Giæde, þvi Dauder Meñ ei miñast þijn, myklu sijdur i Vijtis Pijn, þier syngur Packlætis Fræde.

3. Preittur af Andvarpan er eg, eñ ligg i Trega saarum, alvæte Rwmid mitt so misg, i mijnum graatande Tærum. Mijn Andlits Mynd er ordiñ føl, Ellelegur af Hiartans Kvøl, i vafeñ Eymdum stoorum.

4. Vijked fra mier aan Bidar braatt, burt Illgiorda Meñ aller, þvi DRottiñ hefur heyrt miñ Graat, hyggur ad mijnu Akalle. Ovinir mijner, aller saa, Otta, med Skøm þeir snwa fraa, fliott so til baka falle.

7. Psalmur.

David bidur a moote Ofsookn Sauls,

Vottande til sijns Sakleisis, og mæler til ad saa Fyrerheited Kongs-Rijke; Spaer eirneñ fyrer, ad Ovinerner munu straffader verda.

Ton, Være nu Gud oss ecke hia, etc.

O! Gud mijn Trw er oll a þig, uppa þad eg mig reide, af Fiandmoñum þu frelsa mig, þo fastlega þeir neide, so giore ei miñe Saalu Tioon, nie sundur rijfe eins og Leon, þvi ei er neirn sa þeim eyde.

2. O! Gud ef eg hef illa breitt, er raangt i mijnum Hondum, þañ Fridsama til Reide reitt, Riett gott,

bitalad vondu, miñ Ovin grijpe þa mijna Saal, mitt Lijf til Jardar troda skal, ausa Eru saurendum.

3. Rijs upp O! HErra eg bid þig, Ovina Grimd ad þryckia, set i Embættid aptur mig, sem audur hafder skickad; So Foolked hijngad samañ sier, safne, og þioone einum þier, hiia oss sie Valld þitt hæckad.

4. Doomare Foolksins O Rottiñ ert, dæm yfer Maal mitt Herra, þvi eg hef ecke illa giort, epter framburde þeirra; Laat Illra vondsku endast bratt, upphef frooma med þijnum Maatt, proofa hvors Hug og Nyra.

5. Eirn Gud eg veit miñ vera Skiolld, vel hialpar hañ þeim frooma, Daglega hootar hinum Giolld, hañs eru rietter Doomar; Nema Meñ batne, brijnt er Sverd, Boge spentur, Orvar a ferd, albwnar a ad koma.

6. Siia þañ med Ogiæfuna gieck, af sier Lygena fædde, i þa Grof siaalfur falla fieck, sem fyrer hiñ tilreidde, hañs Illska kiemur honum i Koll, Hvirfeliñ yfergeingur oll, siaalfs Volld þeim señ foreydde.

7. O! HErra Gud eg packa þier, þijns stoors Riettlætis vegna, seint og snemma sijlofa hier, so vijdt sem eg kañ megna. Dijrka þitt hæleitt Herra Nafn, hædste Gud þier er engeñ jafn, þad Heite eg æ skal efna.

8. Psalmur.

David prijsar hier Gud med Undran yf-

er

er Vegligre Skøpun allra Hluta; Og hroosar hañs Giæsku.
Ton, Giæsku Guds vier prijsum, etc.

O! DRottiñ vor DRottnare, hvad dyrlegt er þitt Nafn, um̃ oll Lond wt þo fare, ei finst þier nockur jafn, a Himnum þier þacka Meñ; J Muñe Brioostmylkinga, bioost þier Lof so þeir sijngia, af þijnum Styrkleik eñ.

2. Moote Grimd Ovinaña, er sw þijn Magteñ sterk. Eñ eg sie Hæd Himnaña, Handa þiña dijr Verk, fagrañ Fijngra Gisrning; Tilbwid Twonglid skiæra, Tijma-Pecking fræabæra, og Stiornur allt um̃ krijng.

3. O! Hvad er aum Mañskiepna, ad þu so miñest hañs? hvad er Mañs Barned heppna? hyggur ad þvi til Sañs, forlætur litla Stund, eñ krijner hañ med Æru, i Dijrd og Tign fræabæru, allt giefur i hañs Hønd.

4. Til samans Saude og Ura, og sierhvor Villu Dijr, Fugla Loptsins og Fiska, flest þad i Siovonum bijr, DRottiñ DRottnare vor, hvad dyrlegt Nafn þitt HErra, um̃ Heim allañ skal vera, þijn Magt er mikel og stoor.

9. Psalmur.

FagnadarSaungur Davids epter feingeñ Sigur, (nockrer meina a Goliath) Par næst prijsar hañ Riettlæte DRottens, sem a sijnum Tijma hegner þeim Omilldu.

Ton

Ton, pier DRotteñ eg packer giore, etc.

YJer DRotttiñ eg packa af Hiarta, þijn Kraptaverk fraṁtel, les upp þiñ Losstijr biarta, Liif mitt þu gledur vel; Fiandmeñ mijna þu feller, fær Maalefnunum Prijs, dijr i Doom-Sætis Vellde, dæmer alla riettvijs.

2. Þu straffar heidnar Piooder, þraalaata slæri gruñ, og þeirra Miñing eyder, eingeñ þa nefna mun, eñ HErrañ er eilijfur, og til bioo Doom-Stool siñ, þvi hañ Niettlætid hefur, hreint dæmer Sofnudiñ.

3. Ein Vernd og Athvarf þeirra, ertu sem kieña þig, riettur Naudhiaalpar Herra, þeir hallda til þijn sig; Ei kant þa yfergiefa, i nockre Hiartans Þiju, sem hreina Ydran hafa, harmande leita þijn.

4. Gud saa til Zion bygger, sie lofadur sem best, ad hñs Stormerkium hygged, hvoseð þeim allra mest, Kveinstafe aumra acktar, ei glymer þeirra Mood, ad þeim spyr og þa vaktar, athugar þeirra Blood.

5. Eg bid uṁ Naad O! HErra, aalijt þu mijna Neyd, vr Hefndar Hondum þeirra, og Hellar Grifiu mig leid; Af mijnum Muñe ei skorte, sw mikla Lofgiord þijn, i Zions Dottur Porte, af Hiaalp gledst Saala mijn.

6. Omillder fallner eru, i siaalfs sijns Grof og Leir, Foot siñ festu i Snsru, sem sliettudu siaalfer þeir. Gud lætur so til ganga, giorande vel og riett, Jller syrer Ordid hanga, i Snsru sem til hafa sett.

7. Hrape i Hel og falle, su Heidna Gudlaus Piood, og Foracktarar aller, sem ecke lofa Gud,

alldeilis

alldeilis ei skal gleyma, þeim er hañ trwa fast, Von þess Vesla og Auma, vijst ei mun fortapast.

8. Upp HErra, ei so nær, Yferhönd Madureñ, aller Omillder fær, Alvsru-Doomiñ þiñ, Gief þeim er þa kañ aga, so þeckia meige señ, ad þeir sem oss nu plæga, eru Daudleger Meñ.

10. Psalmur.

David bidur hier ad moote þeim sem med Kyndugleika dramba, og med Ofur-Vallde nidurpryckia þeim Froomu og Veyku.

Ton, Lifande Gud þu lijt þar ad.

HVi hylur þu þig HErra Gud, hvar fyrer ertu fiærre? Med því eg stend i stærstu Naud, stoor Þorf ad siert mier nærre, sar Aume lijdur Eymd og Pijn, hiñ Omillde i Vel lyst sijn, af Stoormeñisku sig stærer.

2. Jller sambinda Otrw Raad, upphugsa vont og kiosa, og hiñ Agiarne ydkar þad, af Fiedrætte sier hroosa, hañ lofar sig eñ lastar Gud, lijst eingeñ sie ad Ferdum Naud, hañs Varer Vondsku giosa.

3. J siñe Vondsku fer hañ fram, fiarlægur þijnum Riette, Jllræde kallar aungva Skam, um sig i Hiartad sette, eingeñ Madur mig felldañ fær, fulldiarfur Ovinena slær, ætlar þad alldrei dette.

4. Hañs Varer ydka Bloot og Bañ, bæde tæler og svijkur, liwgande Tungur talar hañ, Tvijdrægne mykla eykur, lwrar i Garde sijnum sar, Saklausañ kuñe myrdtañ far, þañ Mañ sem þo er veykur.

5.

5. Hañ leggur sig i Leyne-Stad, sem Leon i sijnu Grene, med Slægd so komist Aumum ad, og hañ Lijfenu ræne, nidur slær svo og þrycker þañ, þegar med Vielum fœnga kañ, i sitt Net Svika kiæne.

6. I Giede sijnu gietur til, gleymt hefur DRotteñ slijku, eñ uñ þad hugsa alldrei hañ vill, þo eg plœge þa Veyku, huleñ er fyrer Augum hañs, Anaud þess Fœtœka Mañs, eg gisre riett so vijkur.

7. Rijs upp HErra og hiælpa snart, hygg ad Kveinstafan miñe, slœ þa med Magtar-Hende hart, sem hafa frœleitt Siñe, þvi skulu, Herra, þañeñ þeir, þig vor Gud lasta œtijd meir? Seigia oss ecke siñer.

8. Þu sier ad vijsu vora Naud, villt og kañt Nœd ad giefa, Fodurlausum Frelsare Gud, Fœtœkra Skiool can Efa, sundur-slœ Arm hins Illa Mañs, so ecke siñest Vondska hañs, hañ skal þa tapad hafa.

9. HErrañ er Kongur œ alltijd, eydast Heidner vr Lande, Aumra Hiarta gledst Ar og Sijd, er þvi so stoor-fagnande, Sœ Fodurlause fœr vel Riett, Fosse Omilldra verdur eydt, œ Jord so eingeñ stande.

II. Þsalmur.

David klagar yfer sijnum Ofsoknurum, og setur Traust sitt a Gud og hañs riettañ Doom. Luth. Peir leggia Aurvar a Streing, eñ þeir skioota ecke leingra eñ Gud lofar.

Ton,

Ton, Være nu Gud oss ecke hiæ, etc.

IG treiste a Gud, þvi seiged þa, þad mijn Sæl skule Fliwga, Fiöll og Hæder ydar uppa, þad Athvarf mune duga, Omillder hafa sin Boga bent, Brodd-Orvar lagt og Streingin spent, heilsugum skotid Huga.

2. Riettum Grundvelle roota þeir, Raadvander ongvu orka. En HErran sem a Himnum bijr, han sier til þeirra Verka, hans Augu reyna Hiortun oll, a Himnum er hans Tignar-Stoll, hvors Auglit allt kan merkia.

3. DRottin reiner Riettlæta Men, Raangsnwnum Laun mun giefa; Storm, Neista, Bæl og Breneistein, þeim ber þad riett ad hafa, Gud er Riettlætur, elskar þvi, alla þa Sanleikanum i, og Riettlætenu lifa.

12. Psalmur.

David bidur moote Hræsnurum og Smiadur Munum, sem voru i Sauls Hwse.

HJalpande Gud þu lijt þar a, og læt þu þig þad mæda, þijna Heilaga vier finum fæ, flester oss auma hræda, þijn Gudleg Ord ei gilda nu, gior slokin er nær heil og Trw, hiæ Bornum allra Piooda.

2. Frambera jafnan Falska Lyst, sem sina sier til Sooma, Brioost þeirra eru samlynd siist, Sanleik Guds ei vid koma, eirn velur þetta, en anar hitt, wr Mauta villa Foolked þitt, allnisg þo utan Liooma.

3.

3. Hepte Villur og Hræsnis Meñ, Herrañ med sijnum Anda, eydest sú Twnga sicalfhæleñ, seiger, hvor mæa mvot standa? Vier einer hofum Valld og Riett, verdur halldast hvad hofum sett, hvor vill vid ofs ūm vanda?

4. Þvi seiger Gud eg vakna verd, Volader ofþungt bera, af Piæaning stynia þungt a Jord, heirra Kvein hlijt eg heyra, blessad Ord mitt þvi byrtast skal, berlega þeim þad þiggia vel, og aumra Uppreisn vera.

5. Siosiñum bored Silfur i Eld, sañast skijrara sijdañ, eins skal Mañ vid Guds Ordiñ mild, ætijd stodugur blijfa, þad vill med Krosse verda reint, vottar þa Krapt siñ Orded hreint, lioomar uñ Landid vijda.

6. Vor Gud og HErra vilier nu, vardveita Ord þitt hreina, og æfenlega þyrmer þu, vid þeim sem ofs þad meina, þvi Gudlaust Foolk i allañ Stad, eykst nær þeir hafa Yfer-Raud, sem kefia ofs Christne þijna.

13. Þsalmur.

Þegar David hafde i nockrum Bardøgum feinged Osigur, ber hañ sig upp uñ þad, ad Gud undañ drage sijna Hiælp, og bidur uñ gledelegañ Sigur.

Ton, Vak upp Syndare gief ad gæa, etc.

HVad leinge villtu goode Gud, gleyma þeim sem i Anaud er? Hvad leinge eg þa Hormuna lijd? Hilur þitt Auglit fyrer mier?

Hvad

Hvad leinge skal mijn sorga Saul, sierhvorn Dag ber eg graatna Kiñ? Hvorsu leinge i Hofmood skal, hefia sig upp Ovinureñ?

2. Siau þu Bœnheyr mig HErra Gud, hreinsa og upplijs Augu mijn, so ei i Daudans sofe Naud, nie sig gledie Ovinureñ, ad Yfer-raadiñ hafe hañ, hœlest uñ edur kiœte sig, sem þo hins gooda ei mier añ, ad falliñ siare liggia inig.

3. Mijn Von þar stendur oll uppa, ad þu so rijkur ert af Naad, og hiœlpargiarn sem hroosa maa, Hiartanlega mig gledur þad. Eg vil i mijnum Vijsnasaung, vanda fegursta Lofed þier. O! Gud þijn Honden hiœlparlaung, hefur af Naad so vel giort mier.

14. Psalmur.

David klagar yfer Lund Vantrwadra, og Spœer þeim fyrer Fordiorfun, Eñ Lausn þeim Fromu.

Ton, Være nu Gud oss ecke hia, etc.

Vitra Muñur seiger so, sañañ Gud jœtum vera. Hiartad er fullt af Otrwo þo, oll Verk þad opeñbera. Eingeñ er þeirra Hegdan hrein, hun er fyrer Gude Andstigd ein, ei eirn kañ Gott neitt giora.

2. Af Himne Drotteñ siœlfur sa, sierhvor Born allra Maña. Yferskodade alla þa, ef nockurn mœtte siña, sem riett Alvara œ þvi er, epter Guds Orde ad breyta hier, og Vilia hañs villde siña.

3. Par var eingeñ a riettre Braut, aller Afvega fooru, ad sijnum Vana sierhvor laut, Sider Gagnlauser voru. Eingeñ peirra Gott giorde þo, grunudu flesta Verkeñ þau, þeck Gude sem þeir kioru.

4. Hvad leinge vilia vonder Meñ, Villu Pijngslum upphlada. Eta þar fyrer Almwga miñ, ala sig med hañs Skada, þeir trwa ecke a eirn Gud, ei bidia hañ i siñe Naud, sig vilia sialfer stoda.

5. Lund þeirra er þvi alldrei kyrr, ætijd skielfur af Kvijda. Gud hiæ Riettlaatra Bornum bijr, sem Bodum hañs trwa og hlijda. Þier Ovirded hiñs Auma Raad, ad ollum hañs Ordum giored Haad, Millde Guds mun þo bijda.

6. Hvor mun þeim auma Jsrael, af Zion Blessan veita? Drotteñ mun Folk sitt frelsa vel, Faangelse þeirra briota. Þad mun hañ giora fyrer siñ Son, so glediast meige Jacobs Kyn, og Jsrael Fognud hliota.

15. Psalmur.

David kieñer hier, hvorjar Dygder þeir skule hafa, sem vilia vera Jñbiggiarar i Himnarijke. Ton, Christe þu klaare Dagur ert, etc.

HVor mun bwa vor Herra Gud, Ohræddur i þiñe Jalldbwd? Hvor mun a Jalle Helau þijn, hvijlast uñ Eilijfd utañ Pijn?

2. Hañ sem framgeingur Lijtalaus, og Lifnad Heilagañ sier kaus. Sa er af Hiarta Satt framm

bar,

bar, sem jafn Christeñ ei Bakvaskar.

3. Hvor Næunganum eckert Mein, af sier veiter i nockre Grein. Adskot, vont Rykte, Uñtal leitt, ecke til færer honum neitt.

4. Sa ecke virder illañ Mañ, J Virding hefur Gudhræddañ, hvor ei brigder þad sem hañ sver, sijna Trwlofan vel ender.

5. Hvor Gots sitt ei med Okre jook, ei rængt ad gisra Mwtu took, þañ so lifer, eg Sælañ tel, Sañlega geingur honum vel.

16. Psalmur.

Spæmadureñ seiger af Christi Dauda og Uppriſu, og hañs Eilijfa Rijke.

Ton, Gisrvsll Christneñ skal glediast, etc.

TRwfaste Gud þig treyste eg a, og til þijn seige Herra, þiña vegna eg þola mæ, þunga Þijnu og særa, fyrer þijna Heilogu Hiord, þa Heidarlegu Þiood a Jord, hvoria eg hef so kiæra.

2. Þa Fals-Kieñingar falla til, Fridleised æ skal hryggia, þeirra Dryck-Offur eg ei vil, af þeim med Bloode þyggia. Ur Miñe fallner æ sie þeir, alldrei vil eg þa nefna meir, og ecke ad þeim hyggia.

3. DRotteñ er miñ Arfur og Heill, og Eignar Gotzed mesta. J Happa Stad mier Hlutur fiell, og hlotnadest þad besta. Eg lofa goodañ Gud fyrer þad, hañ gaf mier soddañ Edla Rad, i Fridnum mig ad festa.

4. Nu tipta ſamt mijn Nyru mig, uñ Nætur Tijma alla. Eñ eg hef Gud fyrer Augum þig, og a þitt Nafned kalla. Þu ert til hægre Handar mier, hvad miked ſem til Rauna ber, eg mæ þvi alldrei falla.

5. Hier af gledur mitt Hiarta ſig, hier af fagnar mijn Tunga, Holld mitt i Von hreiñre a þig, hvijleſt utañ alls Þwnga. Ei yfergiefur þu Andañ miñ, og þu lætur Heilagañ þiñ, Hollds Rotnan ſiæ alls ongva.

6. Þu hefur lijſt mier Lijſins Veg, og Leidena giort mier kuña, þier fyrer Augum Eſlauſt eg, mun alla Glede fiña. Fagnadar Nægd og Frideñ þañ, ſem fæ ei nockurn Enda kañ, til hægre Handar þiñar.

17. Þſalmur.

David Oſſoktur aan Saka, Kañaſt vid Guds Ræd og reiknar ſig Sællre ſijnum Ovinum i þeirre Von hañ mune Vidriettaſt, og loſa Gud.

Ton, A Bockum Vatna i Babylon, etc.

RJettvijſena O! Herra heyr, hygg ad Akalle mijnu, af Folſku Hiarta ei þad ſkier, Orde eg treyſte þijnu. Alijt Herra Mælæfned mitt, ſo meige þad tilgænga riett, þu Hiartad i mier þecker, heim vitiar mijn a hvorre Nøott, hreinſar ſo eg æſet mier Gott, ad Muñureñ ſkeike ecke.

2. Eg helld mig vid þitt hreina Ord, hata Mañа

Rænglæte

Rænglæte. Illra Vegur er Vont og Mord, viisa þu mier þitt Stræte. Hallt mijnum Gaang a hrein um Veg, so hvorge fra þier skeike eg, og falle ei af Fæte. Af Hiartans Root eg hroopa a þig, hneig þijn Eyru og Bænheyr mig, ad mijnum Ordum giæter.

3. Dæsamlega mier sijn þu Raad, Sañtrwadra Hialpare, so Ogudlegra Illsku Raad, mier ecke Fyrerfare, eins og Siæalldur Auga þijn under Vængium þier giættu mijn, so mig ei fæangad fæe, þeir sem mier kveikia Kvala Baal, og kvelia þeinkia mijna Saal, ad heñe alldrei næe.

4. Samhelldner dramba Magtar Meñ, Maalstoorer uñ oss sitia, hvort vier gaungum wt eda iñ, a oss med Reide lijta, giarnañ vilia oss giora Tioon, grijpa sem Braad, eitt Hwngrad Leon, er sat i sijnu Leine. Herra rijs upp og hefn þu mijn, Hialpa þu nu med Sverde þijn, miñe Saalu fra Meine.

5. Þijn Hond kañ vel ad hirta Gud, þa Heimeñ elska giarnañ, þu filler þa med Fie og Aud, og Fiolda margra Barna. Sijnar Leifar þvi lauta þeir, Lifande Nidium epter meir, eñ sierhvors meige sakna. Eg mun þitt blijda Anglit sia, af Niettlætenu sediast þa, i þiñe Millde eg vakna.

18. Psalmur.

Peñañ Psalm hefur David sivnged til Lofs Gude, epter þad hañ var til Fridar komeñ, og haf-

de feinged Sigur a Saul, og ødrum sijnum Øvinum. Ad Sijdustu spæer hañ af Rijkenu Christi.

Ton, Øviñanleg Borg er vor Gud, etc.

TIiartkiærañ DRotteñ hefe eg þig, mitt Hlijfdar-Biarged gooda, Fræbært Athvarf sem frelsar mig, fullt Traust i ollum Voda, mitt Horn og Hlijfdar Skiool, Hiælp-Ræd i allre Kvøl, DRotteñ eg þacka þier, ad þu so biargar mier, eingeñ kañ under troda.

2. Daudans hafa mig Fiotur fest, og Fordæmingar Hlecker, Helvijtis Snørur hielldu mest, hræddu Belials Becker, hætt eg hroopade þa, miñ Herra Gud uppæa, hañ medtook mijna Rauft, mitt Fiotur vard so lauft, ad mig sakade ecke.

3. Jordeñ vard hrædd og hristest oll, vid Herrans Griñdar Reide, hvad miog skulfu þau hæu Fiøll, sem hienge a veikum Prædе. Fra Nøsum Reyk wt gaf, Elldur brañ Muñe af, Himnana hañ beigde, og hijngad ofañ stie, Pokañ vard þa hañs Klæde.

4. Yfer Cherubim upp hañ flaug, a Storms Vængium sveimade, Myrkred og Diña Pokañ þau, þa voru Tiallð hañs bæde. Eñ þa hans Auglit skein, undañ hrucku Skyin, wtdreifdust uñ Lopted, Elldureñ flaug þar med, Hagle og Skruggu Hlioode.

5. Hañ skaut sijnum Eldingum wt, Øvine þar med hræda, miklar skijna Leiptraner liet, lijka Ra-

oddernar

ddernar hliooda. Öll Vatna Uppraas saast, eñ Jordeñ sundur brast, i giegn sig auglijste, af Anda hañs Blæstre hrædd, vid hañs Hefndar Voda.

6. Hañ sende wt af Hædum þa, hoof mig wr Votnum straungum, sterkum Ovinum frelste fra, Fiand-Moñum alls Ofþwngum, wr hættre Harma Swt, Herrañ mier ryckte wt, færde a vijdañ Flot, Fridar hañs eg ad naut, vel giorer vid mig laungum.

7. Ó Rotteñ hañ audsijner mier Naad, epter Maalefne mijnu, og bitalar af Elsku þad, eg siñst med Hondum hreinum. Ei geing Omilldra Stig, a Veg Guds helld eg mig, hañs Riett fyrer Augum hef, hvors Log ei yfergief, vil siaa vid Synda Meinum.

8. Hier til giorer mier Herrañ Riett, hañ lætur mig þess niota, ad eg hefe hia Jllu sneidt, Augu hañs þar aalijta, hia Hreinum ertu Hreiñ, hia Helgum, Helgur eirn, Fromur ert Fromum hiaa, Fraasnunum snijr þu fra, so villtu vid sierhvorn breyta.

9. Hoopnum þeim Auma hiaalpar vel, Hardsyllda giorer Veika, mitt Lioos tendrar, eñ myrkvu Þel, mijn villtu öll uppkveikia. Eg kañ oruggur þa, Ovine mijna slaa, strax viñ eg Strijds Folked, stocked fæ yfer med, bratta Stein-Mwreñ bleika.

10. Guds Veiger eru Allfagrer, Ordrædur hañs Gagn-hreinar, þeirra sem treysta honum

hier, hañ er Skiolldur alleina. Eingeñ kañ Gud vera, añar eñ vor Herra, Frelsareñ eingeñ er, utañ vor Gud sem ber, Synd fyrer Christne sijna.

11. Gud miñ Blessadur bijr mig wt, Briniar med Krapte dijrum, hradañ giorer sem Hindar Foot, helldur mier a Veg skijrum, hañ kieñer Hondum mijn, ad hoggva Ovine sijn, ad viña og beriast, uppspeña Bogañ fast, med Armleggium O-rijrum.

12. Herrañ giefur mier Hiælpar Skiolld, med hægra Armlegg stidur, þo stundum sijne Synda Giollð, samt styrker hañ mig vidur, strax þa eg fer i Strijd, stendur hia miñe Hlid, noog Gangrwm giorer mier, glidna ei Hælarner, Fiand-Meñ eg felle nidur.

13. Aller flya þeir undañ skiootte, og deya nidur hroñum, eingeñ kañ standa oss a moot, af þeim Drambkaatu Moñum. Eg sæke epter þeim, ecke snij fyrre heim, eñ eg hefe Eydelagt, alla med þiñe Magt, sem þijna Fiand-Meñ siñum.

14. Þeir bidia Herrañ þa uñ Lid, þo ansar hañ þeim ecke. Eg skal þa leggia Velle vid, sem Vindur Dupte feike, milia sem þurra Mold, Merg þeirra Bein og Hold, og skal þeim skwfa fra, sem Skarne er þar læa, af Strætum burt var eked.

15. Fra Prætu-giornum Gud frelsar mig, giorer Heidiña Herra, þad Folk sem ecke peckta eg, þioonar med hlijdnu Eyra, og helldur sig mier hia, eñ hiner vijkia fra, eru Born añarleg, upphiadna

þvi so miog, faalma i Fiotrum þeirra.

16. DRotteñ lifer mijn Hiælp og Heill, honum sie Lof æan Enda, Heilsu-Gisf eirn er hañ mijn oll, hvor kañ þvi moote standa. Hefndena hañ mier fær, Heidna under mig slær, frelsar Ovinum fra, forhefur mig yfer þa, sem alltijd Illt æstunda.

17. Allt þetta Gud eg þacka þier, og þijns Nafns vil eg giæta, hia þeim Heidnu, med þvi þu mier, so miked villder veita, gafst mier eitt gott Hiælpræad, giorder mig Kong af; Naad, sem Blessan fyrr og sijd, sijnum Smurda David, og hañs Sæde nam heita.

19. Psalmur.

David þackar Gude fyrer Skepunar-Verked, og fyrer hañs Ord, og bidur Gud ad vardveita sig fræa Syndum.

Ton, Nu kom Heidiña Hiælpar Ræad, etc.

IMmnarner boda HErrans Dijrd, hañs Magt i Zion er æa þeim skijrd, hroosar Fest ingeñ hæa og sterk, ad Handa Guds eru Dijrdleg Verk.

2. Þar tier eirn Dagur odrum fræa, ein Nottiñ mun þad hiñe tiæa, allar Ræður, oll Tungumæal, uñ oll Lond þessu hroosa skal.

3. Sooluñe Jhwd sette hañ, sem eirn Brwdgume skunda kañ, uñ Heimeñ reñur æagiætleg, eins og ein Skiepna hlaupe Veg.

4. Vid Heimsins reñur Enda upp, aptur þang-

ad gisrer sitt Hlaup, Lioos heñar yfer-lioomar allt, lijka vermer þad sem er kallt.

5. An Lijta DRotteñs eru Log, Endurnæra Sælena miog, hañs Vitnisburdur vijs og trwr, Vanskilning ollum leider wr.

6. Skipaner eru helgar hañs, Hiartad i Raunum gledia Mañs, og sli hañs Bodord eru klaar, Auguñ upplijsa Sijd og Ar.

7. Otte DRotteñs er alltijd hreiñ, Urskurdur hañs er riettur eirn, hañ smackar betur eñ Hunang sætt, hañ er dijrare eñ Gulled mætt.

8. Slijkt skal frañleida þiooneñ þiñ, þad hañ riett gænge wt og iñ, þvi hvor sem Ordiñ helldur þijn, hañ misser ecke Launeñ sijn.

9. Hvor kañ ad vita HErra Gud, hvad opt vier briootum oll þijn Bod, fyrergief þu af Millde mier, mijnar heimuglegu Synder.

10. Gleymsku og Drambe ad gænga i, Gud miñ vardveit þu mig fræa þvi, eñ life fyrer utañ Slis, og mætte fiñast Sakalaus.

11. Læt þu þier vel mitt þocknast Mæal, þad mitt Hiarta Ande og Sæl, Dags Daglega vel dijrdke þig, DRotteñ sem hefur frelsad mig.

20. Psalmur.

Foolked ækallar Gud, og bidur ad hañ veite Konginum Sigur, þar epter skiedur þackargiord, so sem i fullre Vissu, ad Gud mune Bænheyra.

Ton,

Ton, Gud Myskune nu ollum oss, etc.

HErrañ i Naud Bænheyre þig, hañs bless-
ad Nafn þig geyme. Helgedooms Naad-
eñ hiaalpsamlig, hæa af Zion þier kome.
Allt þitt Mat-Offur miñest hañ, med Breñefoorn
siert heita. Giefur hvad Hiartad gyrnast kañ, Gud
þier, eñ þu vid leita, epter hañs Orde breyta.

2 Vier hroosum oss af HErrans Maatt, i hañs
Nafne skal vera, vort Sigurmerke hafed hæatt, hañ
virdest þig Bænheyra. Hier af merk eg ad HErr-
añ miñ, hiaalpar þeim Smurda sijnum, hañs Bæn
kiemur i Himeniñ, Hond Guds leider fræa Pijn-
um, og giæter glogt ad honum.

3. Hiner adrer þeir hroosa sier, af Hesta Mergd
og Vognum, i HErrans Nafne aller vier, af
Hiartans Gruñe fognum. Kollgeingner eru aller
þier, uppreyster vier þo stondum. O! HErra Gud
eg packa þier, þad af Ovina Honduni, oss leyster
og Lasta-Bondum.

21. Psalmur.

Foolked packar Gude fyrer Velgiorn-
inga veitta David Konge. Par med upptekur þad gooda
Von, uñ Frelsan Kongsins og sijna, fra Ovina Hende.

Ton, JEsus Guds Son Eingieteñ, etc.

FOngureñ huggast HErra, hañ fær þiñ
Krapt ad siæa, fagnande finst hañ vera,
fyrst þijn Naad er so hæa, honum veitest sæ

Heidur

Heidur, hvad sem gyrnest og bijdur, allt kañ hañ af þier fæ.

2. Þu giefur Smurning þijnum, þvi hañ er vid þitt Gied, hreina Gull-Kronu honum, æ Hofud setur med, hañ uñ Lijf beded hefur, hvort honum ad vijsu giefur, Æ og uñ alla Tijd.

3. Hefd, Dijrd og Heidur mestañ, hañ fær af þiñe Rad, lijka leggur þu bestañ, Lofstijr ofañ æ þad, Geysla þijns Andlits gledur, i Guddooms Blessan sedur, og ebler allt hañs Rad.

4. Hañ vonar æ þig HErra, helldur sig þar til fast, sem veit ætijd skal vera, vid þijn stoor Gicede hædst. Þu munt hefnast æ hinum, hañs og þjnum Ovinum, þeim sem vid þig hatast.

5. Nær þu til þeirra lijtur, þa loga eins og Baal, þijn Reide þa burt slijtur, þegar med Lijf og Saal. Elldureñ siest þeim eyde, uñturnast þeirra Sæde, eingeñ þa þeckia skal.

6. Asetning hofdu illañ, æ moote þier Gud miñ, ætlande upp ad fylla, Ogudleika siñ, og tooku Rad Omillder, ecke tilsleppa skylde, eñ þo bræst þeim Listeñ.

7. Þu gisrer þa ad Orlum, þiñ Boga spañar fast, af þiñar Reide Þijngslum, þeir skulu vanmegnast, ofs virdst þiñ Krapt auglijsa, eñ vier skulum þig prijsa, med þvi þijn Magt er hædst.

22. Psalmur.

Spadoomur uñ Christi Lijtelæckan

Þijna

Pijnu og Upphafning.
Ton, JEsus Christur a Krosse var, etc.

O! Gud miñ Gud þvi mædest eg, miñ Gud þvi yfergafstu mig, med Hug so Hrygdarfullum. Eg græt, Hialp fiærlæg mijn er miog, vr Maata kvelst eg ollum.

2. O! Gud vor Hialp i hvorskins Pijn, hvorn Dag kalla eg upp til þijn, þo ansar þu mier eige, a Noott ei þagnar Alundeñ mijn, ad hun þier Lofed seige.

3. Vorer Fedur þig væntu a, Von liest þeim ecke bregdast þa, bidiande frelsast framar, og nær þeir fiellu ecke fra, urdu þeir ei til Skañar.

4. Eñ mier er lijkt vid Ormeñ þañ, sem eingeñ helldur fyrer Mañ, þess vegna þeir mig hæda, sem ecke þeckia Sañleikañ, sijn Spots-Ord uñ mig Ræda.

5. Hvorier sem þetta þafa sied, Hofudeñ skooku sijn þar med, hroopa hædande Muñe, flytie hañ Maul sitt fyrer Gud, so Frelsis honum uñe.

6. Ef Gud hefur a honum Lyst, hañ munde þa an Dvalar vijst, O-efad hialpa honum, (þañeñ hafa þeir HErrañ Christ, hædt i sijnum Mañ-Raunum.)

7. Eg bid DROTTeñ þar fyrer þig, þu sem af Moodur-Lijfe mig, hier lietst fædast i Heimeñ, Hor mungeñ er so hrædelig, hia mier vertu adgeimeñ.

8. Strax eg fæddest af Moodur mijn, mier var DRotteñ kastad til þijn, þvi Vodeñ var so nærre,

þeir

þeir vilia mier sie Vei og Pijn, vertu mier ecke fiærre.

9. Stoor-Urar hafa umkrijngt mig, uppsperra Gin sijn hrædelig, eru æ Sijdur allar, eins og eitt Leon þeir sijna sig, sem þar oskrande kallar.

10. Mier er sem Vatne aused wt, oll mijn Bein vanmegnast af Swt, eg ber því hryggvañ Huga, so kvelur Hiartad Sorgeñ heit, sem bræadne Vax i Loga.

11. Miñ Kraptur skræleſt yfred hart, sem Eggia-Skurm kañ brotna snart, Tungañ toller vid Gooma, því ytst i Daudans Dupted svart, daprañ lietstu mig koma.

12. Hundar mig krijngdu hvar eg var, Hoopur vondra kom eirneñ þar, þeir hafa mijnar þorad, Hendur giegn stijnga Heilagar, og heilar Fætur þorad.

13. Eg kuñe telia oll mijn Bein, Alit þad var þeim Huggun ein, med því mijn Klæde dugdu, mælltu þeir þau i mille sijn, æ Mottuleñ Hlut-Kaſt løgdu.

14. Eg hroopa æ þig miñ HErra Gud, Hiaſtod veit mier i slijkre Naud, miñ Styrkur ſtattu ei fiærre, flijttu þier til mijn Frelse med, O! Fader vertu nærre.

15. Sverd, Hundar, Olm oskrande Leon, Æ vilia miñe Sælu Tioon, og sæ Stoor Einhyrningur, fræ þessum Gud þiñ frelsa Pioon, so þiæe mig ecke leingur.

Þesse

Desse Epterfylgiande Vers skulu sijngiast

Med Lag, Christur reis upp fraa Daudum, etc.

Eg vil þig heidra HErra, þitt Heilagt Nafn kuñ giora, I Sofnudenum þier seigia Dijrd, su skal og mijnum Brædrum skijrd, Haleluja.

2. Af ydur sem Gud Ottest, Æfenleg Lofgiord votteſt, Israels Sæde elske hañ, og Jacobs Barna hvor sem kañ, Haleluja.

3. Þvi hañ yfergaf eige, Aumañ aa Hrygdar-Deige, og ecke hulde Andlit sitt, Akalled giarnañ heyrde mitt, Haleluja.

4. I þeim mykla Sofnude, eg vil Lof syngia Gude, og þetta Heited hallda fast, hiaa þeim ollum sem Gud Ottast, Haleluja.

5. Volader verda sadder, og vel af Hiarta gladder, hvorier sem leita honum ad, Hiælp odlast og eilijfa Naad, Haleluja.

6. Allt Foolk mun aa hañ kalla, eñ hañ frelsar þa alla, Lijtelmagniñ skallofa hañ, lijka saa Vollduge Mañ, Haleluja.

7. Af Gude Naadargiornum, skal greinast Barna Bornum, þad Foolk sem eñ er ecke fædt, i Orde hañs skal verda frædt, Haleluja.

23. Psalmur.

David þackar Gude fyrer þad, ad hañ leide hañ med H. Anda og Fodurlegre Forsiaa, vernde og forsorge og vilie fraamveigis hiælpa.

Ton, Alleinasta Gude i Himnarijke, etc.

HErrañ

DErrañ ſiaalfur er Hyrder miñ, hvad kañ mig þa ad breſta, i Land-Giædiñ mig leider miñ, til Lijfgraſaña beſtra, ad ferſkum Vatnum fylger mier, fraabærlega Endurnærer, Saal i þeim Sætleik meſta.

2. Hañ leider mig a Lijfſens Veg, og lætur Nafns ſijns niota, þo Heliar Dimu Daleñ eg, diwpañ raafe þañ liota, Olucku hrædaſt aungva maa, af þvi Gud þu mier ſtendur hiaa, Vond og Staf þiñ veit til Bóota.

3. Myſkunar Bord þu mier til bijr; Mootſtanda Fiandmeñ iller; hreinu Vidſmiore Hofuded ſmyr, Heilſu Bikareñ fyller, Giæſka og Myſkun milld og blijd, mier fylgia æfenlega Tijd, i Hwſe Guds mig hiller.

24. Pſalmur.

David ſeiger fra Stioornan Guds yfer allum Heime, og ſierdeilis Trwudum, og aamiñer þa ad medtaka Kongeñ Chriſtum.

Ton, Chriſtiñ Lijdur nu heyra ſkal, etc.

JOrdeñ og allur heñar Her, Handaverk Guds og Eign hun er, heñar Grundvollu Hafed ber, ſem hun a Sioonum fliote, med Fiall og faſta Griote.

2. Hvor mun gaanga a HErrans Biarg? Hvor mun hwa i Drottins Borg? Hañ, hvors er Alundiñ ecke korg, eiſver med ſlægum Muñe, Fals-Lærdoom ecke uñe.

3. Hañ

3. Hañ skal af Gude fullañ fa, Frid og eilijfre Blessan naa, sem sw edla Ettkvijsliñ haa, sem adspyr Gude soñum, og leitar epter honum.

4. Opne þier Dyrnar Heimsins haatt, so Herrañ Dijrdar med sijnum Maatt, Milldur iñgaanga meige braatt, hvor er sa Dijrdar Herra? hañ skal Lofadur vera.

5. Pad er vor hædste HErra Gud, sem helldur fyrer sijna Strijd, og giefur oss eilijfañ Frid, Maattugur Meñ ad veria. Eñ Ovine ad beria.

6. Opne þier Dyrnar Heimsins haatt, so Herrañ Dijrdar med sijnum Maatt, Milldur iñgaanga meige braatt, hvor er sa Dijrdar Herra? hañ skal Lofadur vera.

25. Psalmur.

Pa David var adpreingdur af sijnum Ovinum, bidur hañ fyrst Gud, ad undervijsa sier, og Syndernar ad fyrergiesa. Par næst huggar hañ sig vid Goodgyrne Guds ad hañ heyre hañs Bæn. Ad sijdustu bidur hañ ad allt Foolked leist verde fra Ovinunum.

Ton, Naatturañ sll og Edle Mans, etc.

Sa! Gud mig laangar epter þier, ei laat vera til Smaanar, so Ovin gledjest ei yfer mier, a þig mijn Saala vonar; Hvor sig i Pijn, helldur til þijn, hañ verdur ei til Skamar, Svikræds Piood, sem lastar Gud, svivirdest miklu framar.

2. O Rottiñ vijsa mier Lijfsins Leid, laat ei afvega reyka, þañ hreina Lærdoom halltu vid, og Hialpræds Sañleika. Pu ert miñ Gud, eñ eg i Naud, a

þig Daglega kalla, Gud minstu mijn, fyrer Myskun þijn, sem varer uñ Eilijfd alla.

3. O! Herra minstu ei a mijn Brot: Eg hef syndgad so stoorum, og giort þier Fader margt a moot, i mijnum Ungdooms Arum; Nu minstu mijn, af Myskun þijn, mier allt þad fyrergiefa, þijn Naadiñ best, og Milldiñ mest, Med aumkan virdest hafa.

4. Vor Gud af siñe sætu Naad, Synduga til sijn leider, þeim aumu giefur riettast Naad, Raundsprum Veigeñ greider. Æ færer hañ, ydrande Mañ, a Sañleiks Braut so gooda, og Lijfsins Veg, fra Villu Stig, Voludum lætur biooda.

5. Guds Veiger eru Giæskañ ein, Giorvallañ Sañleik boda, þeim sem hañs jdka Ordeñ hrein, og þañ Saattmaalañ gooda. Nu bid eg þig, þu naader mig, Nafns þijns helgasta vegna; Neyddum i Pijn, Naakvæmust þijn, Naadeñ virdest mier giegna.

6. Hvorn Gud hefur fyrer Augum sier, i Naad mun hañ framleida, þañ Veg sem Dottne peckur er, þa bijr Saal i þvi gooda; þess sama Mañs, og Sæde hañs, skal sitia Landed besta, Guds Leyndar Raad, og Saattmaals Naad, sa fær riett ad hugfesta.

7. Mijn Hugskots Augu Herra Gud, horfa a þig so tijdum, Vona Lausnar fra Lost og Naud, laan gvarande Astrijdum, i Diofuls Noot, eg festa Foot, falskur hugde mig veida; Eñ þu munt mig, þvi eg bid þig, vr þessu Nete greida.

8. Snw þier til mijn og Myskun veit, mikel er

Hiartans

Hiartans Pijna, leid mig wr þeirre Angist wt, og aalijt Vesslld mijna, Myskuna mier, mijnar Synder, af Millde virdst forlaata, Oviner mijn, af Illsku sijn, og Osstæke mig hata.

9. Vardveittu mijna Aumu Aund, so ei verde til Skaññar; Eg trwe vijst þijn hlijfdar Hond; hiaalp veite miklu framar, Gud Athvarf mitt, vid Orded þitt, Einfalldañ laat mig blijfa; Væntande og bijd, virdst þijnum Lijd, vid laangre Angist hlijfa.

26. Psalmur.

Pegar David var underþrycktur af sijnum Ovinum, flijr hañ til Guds, so sem til Doomara, vottande sijna Trw og Sakleysse, og bidur Gud uñ Frelse, eñ heiter Packargiord.

Ton, Ovitra Muñur seiger so, etc.

Sæ! HErra dæm Maalefne mitt, med þvi ei hef Sok alla, þijn Naad giore þad klaart og kvitt, þa kañ eg alldrei falla, þu proofar iñra allañ mig, og veitst eg helld mier fast vid þig, þitt Nafn eg þratt aakalla.

2. I þijnum Sañleik framñ eg fer, fordast Sofnudeñ illa, hiaa Fals-Kieñurum ecke er, alldrei skal þañ Hoop fylla. Svikulum ecke sit eg hiaa, Saal mijn ad Hatre hefur þa, og illt vill alldrei hylla.

3. Eg vakta hreina Hand-Laug mier, Heilagt Sakleysed gooda, til Lijfs-Altaris feigeñ fer, þar Lofs-Pijpurnar hliooda, hvar Meñ kieña þitt Edla Ord, og þijn Dijrd bodast hier aa Jord, full-ment-

ande O-frooda.

4. Laat ecke mijna aumu Aund, med Ogudlegum falla, mijnu Lijfe þijn hiaalpe Hond, Hefnd þegar slær þa alla, sem fraingeingu med False og Mood, fwser voru i Saklaust Blood, laata Fied Logunum halla.

5. Eñ eg aa medal allra hier, so Meinlauslega life, I Forsiaaleika Footeñ ber; frels mig wr þeirra Kijfe, audsijn mier þijna sætu Naad, so eg þig giarnañ fyrer þad, medal Mañfiolda sañs lofe.

27. Psalmur.

David i Eymd wt-jagadur, vottar sijna

Trw til Guds, og þad Transt, hañ mune aptur koma til sijns Folks og Guds Þiooniustu, og bidur Gud uñ Naad og Hiaalp, hønum kieña, hañ leida og frelsa.

Ton, Verde ætijd hvad vill miñ Gud, etc.

BVd DRotteñ er mitt Liods og Lijf, laangt fraa eg Ottast meige, Kraptur mijns Lijfs, mijn Heill og Hlijf, hrædast þarf eg þvi eige, þo vonder Meñ, mig vilie eñ, med siñe Grimd upp eta. Þeir fuma hart, eñ falla snart, fraa þvi ei staded gieta.

2. Og nær þeir sijnum safna Her, so mana mig ad strijda, i mijnu Hiarta eingeñ er, Otte vid þeim ad Kvijda, Sigur er vijs, Sæmd, Heidur, Prijs, aa sañañ Gud eg treyste, hañ þrycker brautt, med þwngum Maatt, þeirra Diorfung og Hreyste.

3. Eg bid eins Hlutar HErra Gud, hañ vil og

giarn-

giarnañ þiggia, ad eg mætte alla Lijfs-Tijd, I þijnu Hwse byggia, ad horfa a, og heyra þa, Heilsgu Guds Pioonustu, og vitia þess, þijns Musteris, þar læra Ordeñ bestu.

4. Þad er HErrans Heilog Tialldbwd, hylur hañ mig þar iñe, so Oviner a illre Tijd, ecke siae nie fiñe, Gud er mitt Slot, þo mier a moot, marger Oviner stande, eg sigra þar, eñ þeir mier fra, þegar eru flyande.

5. O! Gud fyrer þijna Astgiof, Offur skal eg þier færa, syngia af Hiarta sijfellt Lof, sie þier Heidur og Æra. Heyr mijna Raust, eg helld þad Traust, Hiastod muner mier veita, uppa þitt Bod, og Ordeñ good, þijns Andlites eg leita.

6. Rek ecke wt þiñ aumañ Pioon, i þiñe stooru Reide, ad þu mier hialper er mijn Von, uñ þad eg giarnañ beide. Miñ Gud, mijn Heill, og Hiastod oll, Hond þijn mig jafnañ leide, a riettum Veg, so alldrei eg, Omilldra Brauter skeide.

7. Fader miñ og so Mooder mijn, mier kuñu ei ad stoda. Eñ þu DRotteñ i allre Pijn, audsyner mier hid gooda. Þu añast mig, þvi eg bid þig, þo adrer Viner gleyme, þeir vijkia fra, eñ þu ert hia, þvi kallast eirn og hiñ same.

8. O! DRotteñ vijsa mier þiñ Veg, Vitskuñar Braut ad rata, Embættid mitt so ydke eg, eñ Iller þeir mig hata. Med vond Samtok, og Viela-Mok, veiddañ þo alldrei fae, ad ecke þeir, uñ Eilijfd meir, Ofarer mijnar siae.

9. Eg trwe mig uñ sijder siaa, so gladur þad vonande, Eilijfum Gude Giædeñ hiaa, J goodu Lijfsins Lande, nu bid eg þess, so Hugar hress, HErrañ med Nåad vill koma, mijn Saal er traust, og Hiarta hraust, hun fær eilijfañ Sooma.

28. Psalmur.

David bidur Gud ad frelsa hañ fraa hañs Mootstøndurum, og af maa þaa. Þar næst þackar hañ Gude fyrer Lausn og Frelsan, og Oskar Foolkenu Guds Blessunar.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg aa, etc.

TEyr mitt Akall miñ HErra Gud, Hiaalpar synia mier eige, Of-þwng er mier sw Eymd og Naud, ef ad þu vid mier þeiger, Laattu mig ecke lijkiast þeim, sem liggia i Helvijte, med Sorg og Sijte. Eg helld upp mijnum Hondum Tveim, HErra Gud þar aalijte.

2. Ei laat mig Falsed ydka liott, hiaa Omilldum Hræsnurum, sem meina Jllt, eñ mæla Gott, med sijnum Smiadur-Vorum, mæl wt og gief þeim makleg Gisslld, med þvi þeir lifa illa, og odrum spilla, laat siaalfa bera sijna Skulld, sem Ogudleikañ hylla.

3. O! HErra Gud ei ackta þeir, Ord þijn nie Kieñing dijra, Offækia, lasta alltijd meir, alla sem þau wtskijra, hæda þar til þijn Handa-Verk, og heilaga Giørninga, eñ ad þier stijnga, hier fyrer skal þijn Hondeñ sterk, þau hart under sig þvijnga.

4. Lof.

4. Lofadur siertu goode Gud, sem giegner Bœnum mijnum, og ert mijn Stod i allre Naud, Eirn Skiolldur moote Pijnum, mitt Hiarta vonar vel a þig, vijs er mier Hiaalp ad ofañ, Gledeleg Gafañ, mijn Aund þvi gledur aavallt sig, eñ skal þig ætijd lofa.

5. Vor Gud er Stod og Styrkur mest, þeim stadfast aa hañ treyster, hañ er saa eirn sem hlijfer best, og hiaalpar sijnum Christe, sem smurdur er, til Eru þier, eñ Arfleifd blessa þijna, og Foolked sijna, uppfoostra þad med Eru hier, I Naad hiaa þier ad skijna.

29. Psalmur.

Hier aminñer David þa Gudhræddu, ad þeir Lofe og Prijse Gud vegna siñar Magtar og Naadar Ton, Gude Lof skallt Bud mijn iña, etc.

FEred hijngad jaa færed, Frelsara vorum Dijrd, hañs Nafn þier heidra læred, haaverdugt Foolk aa Jord, standed i Styrkleik hreinum, stodugre Trw og Von, eñ færed honum Einum, Eru, Lofgiord og Boon. Hvor vor i helgum Skrwda, hañ tilbidie uñ Naad, laate Lof-Vijsu hliooda, Lærum og giorum þad.

2. Guds Rauft gieck yfer Hafed. Gud stijrer þvi i Migt, Bylgium og Vedre vafed, verdur þo nidur lagt. Hañ lætur Skruggur hlioома, hañs Rauft i Krapte fer. Hañs Rodd i sijnum Sooma,

sõñ og Dijrdarleg er. Cedrus-Trien sundur-brijt-ur, su mykla DRotteñs Raust. Libanon lijka hlijt-ur, lægia sig þo sie hraust.

3. Fiolleñ med Pyckt og Pwnga, þau leika fyrer sialf, lijkt vid Einhyrnings-Unga, edur stockvande Kaalf, þa hañs Rodd þad so kallar, þvi hun er Ell-de lijk, Eydemerkurnar allar, eru komnar a Reyk, og Kades Eyde-Hæder, allar hræraſt vid þad. Raust Guds Hindurnar hræder, hvor flijr wr sijnum Stad.

4. Honum i hañs Mustere, heilagt Lofgiordar-Liood, hvor vor af Hiarta gisre, hañ tilbioo Naad ar-Flood, og er Kongur ad eilijfu, oss af Syndun-um þvær, sańa Sælu þeim giefur, sem honum er vel kiær, hvorier sem hañ aakalla, helldur jafnlega vid, yferheller þa alla, eilijfre Naad og Frid.

30. Psalmur.

Pegar David var heim komeñ, og haf-de hreinsad sitt Hws af Lestum Absalons, þackade hañ Gude, og aaminte þa Froomu ad lofa Gud, hermer sijna Eymd og fitt Frelse, og heiter ad lofa Gud eilijflega.

Ton, Maa eg ei Olucku moote staa, etc.

EG heidra þig af Hiartans grund, a hvor-re Stund, Herra fyrer Naad þijna, ad ecke lætur yfer mier, þa illu hier, Ovine gledjaſt mijna, DRottiñ Gud miñ, eg Piooniñ þiñ, hroopade a þig, þu heyrder mig, so hlaut mijn So-rg ad dvijna.

2. Par

2. Par sem eg laa i þungre Soott, þijn Naad kom fliott, algrædde mig so aptur, Andskotiñ sokte ad mier hart, upptalde margt, eg være vijst fortaptur. Þu leidder mig wt, wr þeirre Swt, eñ Ovinum odrum hinum, var opiñ Vijtis kiaptur.

3. Þier heilager Meñ heidred Gud, hvor oss wr Naud, hiaalpar, lofed af Hiarta, Augabragd varer Ognen hañs, Aundiñ villts Mans, life vid liosed biarta. Í Kvolld er Swt, eñ a Morgun wt, wr Kvol og Kross, kallar hañ oss, hvor vill uñ Kvillañ kvarta.

4. Þegar eg heill og hraustur var, hiellt þad ecke par, þo Gud mier Heilsu giæfe, eg sagda þa med siaalfum mier, so geingur hier, uñ alla mijna Æfe. Eñ þa Andlit þitt, þu byrgder frijdt, uñ haalfa Stund, hræddest mijn Aund, meinar ad Kvol su kiæfe.

5. Af Hiartans Gruñe hroopa eg; Herra so misg, wr Mañraun mig bid leysa, mun Blood mitt neytt ad nockru þier, nær eg daudur er, mun nockud Molldiñ þig prijsa? Eda odrum tiaa, oll þijn Alstverk hai, eg bid i Naud, þig goode Gud, Myskunsemd mier bevijsa.

6. Þu hefur miñe Hrygd og Pijn, med Hiaastod þijn, snwed i Huggun hædsta, og mig wr Sorgar Motle fært, misg vel Endurnært, Fridar Gyrdeleñ glæsta, liestu uñ mig, eg lofa þig, mijn Aund og Saal, þier syngia skal, sijfellt Packargiord stædsta.

31. Psalmur.

David i storre Naud staddur, bidur Gud um̃ Hiælp, og ad hans Oviner verde til Skamar; Eñ packar Gude pad hañ hiælpar peim froomu.

Med sijnum Ton.

NPier HErra hef eg nu Von, Hiælp so yfer mier eingeñ Smaan, Æfenlegana blijfe, Frelsa pu mig, pess beide eg pig, pitt Riettlæte mier hlijfe.

2. Bænheyr pu mig med Millde nu, Myskunar-Eyra til mijn snw, flijt pier Fulltinge ad veita,: Eg stend og bijd, i stoorre Naud, Styrks hiæ pier Einum leita.

3. Vertu m iñ Gud og orugg Hlijf, Eilijst Skiol miñe Aund og Lijfe, veit pu mier vel ad strijda, vid Ovin miñ, pañ margañ siñ, Mootfallande mig vijda.

4. Hella mijn ert og Hiælpar-Mwr, Heilagt Ord pitt miñ Skiolldur trwr, Heill mijn i ollum Vanda, mier hiælpar Gud, wr hvorskins Naud, hvor kañ mier moote standa.

5. Lijge og Roog eg hlaut af Heim, hefur mier sett med Svikum peim, Net og Snoru i Leyne, af hættre Kvol, mier hiælpa vel, Hlijfd pijna so eg reyne.

6. Eilijfe Gud ei vijk fræ mier, Anda miñ befala eg pier, medtak hañ pier til Handa, O! HErra trwr, Eymd allre wr, Leys mig pa Lijfed endar.

7. Af

7. Af Hiartans Gruñe hata eg, hvsria sem kieña raungañ Veg. Eg vona aa þig HErra, þijn Naadeñ best, mig gledur mest, mijn Angist vard ad þverra.

8. Þu aleytst mijna aumu Saal, Ovina-Hond mier sleppa skal. Eg stend aa vijdu Stræte, þu giefur af Naad, þau goodu Raad, og Gaang-Rwm mijnum Fæte.

9. Audsyn mier Naad miñ goode Gud, geyseleg er mijn Sorg og Naud. Eg følna upp af Angre, mitt Lijf og Saal, i Swt og Kvol, siñ Krapt missa oflaangre.

10. Þvi vallda Synder mijnar mest, Mattureñ allur foreydest, Magnlaus i mijnum Beinum, wtgisrdur misg aa allañ Veg, af storum Synda-Meinum.

11. Ur Maata geingur illa mier, Ein Smaan Naagrsñum ordeñ er, Vidbioodur Vinum lijka, ef geing eg wt, þa er þad Swt, þeir aller fraa mier vijkia.

12. Þeir hafa mier wr Huga svipt, sem honum er i Daudans-Dupt, lagdur var fyrer laungu, sem broted Kier, eg ordeñ er, wtsnarad, nytt ad ongvu.

13. Marger af Illsku aangra mig, ad mier stijng ande hvor uñ sig, Osatt uppaa mig seigia, Taka sijn Raad, Einkum uñ þad, eg skule sem fyrst deya.

14. Eñ eg flij HErra þa til þijn, þu einsamall ert Adstod mijn, Huggun og Hiaalp mier sende, mijn Tijd og Stund, Eign, Lijf og Aund, allt er i þiñe Hende.

15.

15. Peir Illu mest Ofsækia mig, af Hiartans Gruñe bid eg þig, Gud virdstu mier ad giegna, leys þiada Aund, wr þeirra Hend, þiñar Myskunar vegna.

16. Af Hiarta bid eg HErra þig, ad Hadung laat ei verda mig, I Angre aa þig kalla, hin vonda Piood, sem hæder Gud, til Helvijtes mun falla.

17. Lyge-Muñar sem lasta Gott, lærande Fals-Kieñing og Spott, þeir skulu Maaled missa, og ecke meir, aa moote þier, mæla kuña nie Dreissa.

18. O! Gud hvad stoor þijn Giæskañ er? Pu geymer hana vel hiaa þier, og villt þeim sijdar veita, sem lijda Sorg, og Meineñ msrg, Myskunar til þijn leita.

19. Eirneñ vardveiter alla þu, sem aa þig setia Von og Trw, þvi eru þeir i Naadum, þijn Tiallbwd hrein, þar hylur ein, moot Heimsins Slægdar-Raadum.

20. Heidur og Lof sie HErra þier, sem hefur Overdugum mier, hiaalpad wr hordum Raunum, Eñ gafst af Naad, sruggvañ Stad, Eg bij gladur i honum.

21. Eg sagda þegar allt gieck moot, ad þu hefder mier skwfad wt, fraa þijnu Astar Auga, Graatande bad, þu heyrder þad, þa fieck eg Huggun nooga.

22. Aller Trwader Elsked Gud, sem oss frelsar wr hverskins Naud, einkum þa honum hlijda, Hofmnooduger, sem hroosa sier, þeir hliota Straff ad lijda.

23.

23. Par fyrer hafed gladvært Gied, Gud vorn fyrer hañs Nad lofed, aller sem epter honum, bijded uñ Stund, þvi ydar Aund, vr þvngum leyser Raunum.

32. Psalmur.

Hier seiger David þa sæla, hvorium Syndernar ern Fyrergiesnar, og bevijsar þad med sijnn Epterdæme. Og aminner þa Ogndlegn til Ydranar, og ad akalla Gud, og honnum treista.

Ton, HErrañ sialfur er Hirder miñ, etc.

Þeim geingur vel sem Gud af Nad, giefur Syndena kvitta, heppeñ Mañeskia heiter þad, þvi Hiartad gledst vid þetta, hvors Synder Nadeñ hylur ein, hañ gielldur ecke Illsku sijn, Guds er þad Gafañ rietta.

2. Sæll er og heppeñ sa Madur, sem Gud i Nad uppteiknar, hañ ma vera hugargladur, hvors Misgiord ei til reiknar. Eingeñ Flærd er i Anda hañs, af Hiarta fagnar Sal þess Mañs, þvi sngrar Sælu saknar.

3. Þa eg uñ mijna þagde Synd, þrwtiñ i Mædu laangre, hryggur og dapur hvoria Stund, Hiartad var fullt af Angre, þar af fieck eg so miked Mein, Mattvana urdu oll mijn Bein, med Sarre Sorg og þvngre.

4. Ofþvng var mier þijn Hefndar Hond, hardlega þryckte nidur, Noott og Dag miñe aumu Aund, eingeñ sijndest þa Fridur, Allañ mista eg Matt af

þvi,

þvi, mootlijka sem skræl-þorne Hey, vid hagstædt Hita-Vedur.

5. Hier fyrer gat mitt Hiarta siist, huled þad med sier leingur, af þvi þier Herra er nu vijst, auglioos sa Misgiørningur, medkienda eg, uñ Myskun bad, mier fyrergafstu allt af Nædd, so hvarf miñ Hugar spreingur.

6. Hier fyrer skal oll heilog Piood, heidra þig og tilbidia, hvenær sem geysar Harma-Flood, hiælpa villtu og stidia, hvorge skulu þeir hrekia þa, sem Herrans Nafned kalla æa, eñ sijdur þeim foreyda.

7. Þu verndar mig af þiñe Nædd, þo eg i Pijnu stande. Eg skal vegsama þig fyrer þad, Piingsla wr leystur Bande, og þu leider mig æa þiñ Veg, þijn Undervijsan Hiartanleg, er mijn Tilstoon og Inde.

8. Vered ei eins og Vitlaus Dijr, verda naudug ad þola, I hvorra Muñe Bitell bijr, Baagra Hesta og Mwla. Nauduger bera Beytsl og Taum, betur giefed ad ydur Gaum, þier hafed hærre Skoola.

9. Ogudlegur fær Hogg og Hrijs, Hegning og Plaagur margar, eñ Trwudum er Vægdeñ vijs, vor HErra Gud þeim biargar, þess vegna glediest gooder Meñ, og giefed DRottne Heidureñ, sem fyrer ydur sorgar.

33. Psalmur.

David æmiñer i þessum Psalme, ad prijsa

þrijsa og lofa Gud, Og þar næst seiger af hañs Godgyrne og Dæsemdar Verkum, æmiñer eirneñ Høfdingiana, ad þeir treyste ecke a þeirra Magt, og ad Gud stidie þa sem hañ heidra, Ad Sijdustu bidur hañ Gud.

Med sama Lag.

1. Fagned Gude froom Guds Born, med feigens Noddu skiærre, stilled hañs Liood a Streingeñ hvorn, vid stoor og smæ Hliodfære, af soñum Vilia soomer slijkt, og sijnged honum nijañ Dyckt, Hækvædis Lofsaung læred.

2. Ad Herrans Nædar Ord og Heit, af hañs Blessada Muñe, uñ eilijf Dægur eingeñ veit, eitt þeirra bregdast kuñe, hañ hefur fyrer sitt Frelsis Ræd, fillt alla Verolld upp af Næd, Doom og Riettvijse uñe.

3. Himnarner fyrer Herrans Ord, hafa siñ Krapt og standa, oll þeirra Prijde eirneñ giord, er fyrer DRottens Anda, Underdiwpeñ leggur i Leynd, Londeñ og Siooreñ eru Adgreind, med Almætte hañs Handa.

4. Aull Verolldeñ skal Ottast hañ, og hañs Skipunum hlijda, hvor sem þvi mæla moote kañ, miked Straff skal lijda, hvad hañ bifalar skiedur skiott, Skipaner hañs hafa siñ Proott, ad hañs Ordum skal rijda.

5. DRotteñ Onijter Illra Ræd, og uñsnijr Hugarfare, eñ hañs Skipan og æsett Næd, uñ eilijf Dægur varer, Hvad Edla heppeñ er sw

Piood,

Þiood, sem æ og hefur Drotteñ Gud, og hañ til Arfs sier kiore.

6. Herrañ sier vel af Himnum wt, hvort Mañs Barned a Jordu, af Tignar Stoolnum allt þad leit, sem ad hofdust og giordu; Hañ stioornar Hug og Hiarta Mañs, hyggur ad ollum Verkum hañs, eirneñ ad Muñsins Ordum.

7. Megtugum Konge Lid og Lond, lijted kuña ad stoda, þo Riseñ Orku hafe i Hond, Hiælpar ei til hiñs Gooda. Vijg-Hestar med siñ vakra Foot, viña ei nockrum Mañe Boot, i hættum Heliar Voda.

8. Guds Auglit geimer alla þa, sem i Trw honum þioona, sijna Myskun þeim sender hæ, sem a hañs Nafned vona, Sælu fra Dauda hiælpar hañ, a Hwngurs Tijma vill og kañ, Foodra vid Fædu hreina.

9. Vor Hiortu Drotteñ vænta þijn, Varnar Skiolldureñ goode, huggud af allre Harma Þijn, horfeñ er Sorg og Vode, yfer oss sie þijn eilijf Nad, epter þvi sem vier vonum þad, þiñ Heidur hvor Sæl bode.

34. Þsalmur.

Þegar David komst fra þeim til Achis

1. Sam. 21. Saung hañ beñañ Þsalm, Hvar iñe hañ æavijsar, af sinu Epterdæme, ad Gud bere Umhyggiu fyrer sijnum.

Ton, Giæsku Guds vier prijsum, etc.

Hvorn

Vorn Dag vil eg þier Herra, Heidur sijngia og Dijrd, mier skal af Munę vera, hun margfalldlega skijrd, miñ Ande er ī þier, so hijr og Hiartagladur, heyre þad Aumur Madur, Samglediest so med mier.

2. Eg vil med ydur koma, ad Guds Nafn lofad sie, hofum Samtok i Sooma, sig drage neirn ī Hlie, þa eg uñ Blessan bad, Fridar Svar fieck af honum, frelste hañ mig vr Raunum, af siñe sætu Naad.

3. Hverra sem til hañs hlaupa, Hiartad verdur Upplijst, Skade, Skoñ edur Sneypa, skal þeim foreida sijst, þa hiñ Biarglause bad, heyrde strax Herrañ millde, og hiælpa giarnañ villde, þvi gaf hañ honum þad.

4. O! vor Gud oss til Gooda, Einglum sijnum baud þad, i Hæska Heims og Voda, Huga skylldu oss ad, og vera vor Skialldborg, ollum sem Herrañ Ottast, Adstod sijna þeim vottā; hlijfa ī hverre Sorg.

5. Siæed, smacked, sañreyned, Sætleika Guds og Ast, ollum sem a hañ voned, alldrei skal þad bregdast, sa Madur sæll er vijst, sem i Guds Otta blijfur, alla Naudþurft hañ hefur, a aungre Blessan Brest.

6. Eymdeñ Auduga plægar, ef ecke er Blessan med, Agyrndeñ iñañ nagar, æ hwngrar þa i Fied; Eñ þeir sem elska Gud, og hañs af Hiarta leita, sier Heilaglega breyta, hafa alls Nægt og Braud.

7. Komed hier Born og heyred, heilnæm Raad-eñ og good, Eg æamiñe þier læred, ad Ottaſt Drott eñ Gud, gott Lijf ef ayrneſt þier, i Heidre ydur haga, og hafa gooda Daga, þa læred þetta hier.

8. Temie þier Muñ og Tungu, ſo tale eckert Jllt, Varer vackted ſo raungum, Villudom ei ſie hlijdt, aflæated Jllu ineſt, Eñ læred Gott ad giora, Giæf og Fridſom ad vera, fylgied þvi fraũ ſem beſt.

9. HErraũ Bænheyrer Frooma, og hiaalpar þeim af Raad, eñ mun Jlla Fordæma, ſem idka Svika Ræd, Riettlætum hiaalpar haũ, ſem hafa dapraũ Huga, og Hrygdeñ yferbugar, Guds Hiaaviſt huggar þaũ.

10. Þo margt og miked lijde, Madur af Froom-leik ſijn, Herraũ hiaalpar uñ ſijder, honum vr þeirre Pijn, bivarar Beineñ haũs, oll ſo þar eing-eñ giete, eitt af þeim ſundur broted, þeſſ merkelega Maũs.

11. Oluckaũ Helſlær hina, ſem honum ſtanda a moot, Skulld bera ſkulu ſijna, ſkadaſt og ei faa Boot. Guds Jnde adrer faa, alla ſem a haũ vona, og honum med Dygd þioona, Saklauſa ſeiger haũ þa.

35. Pſalmur.

David Formæler hier ſijnum Oſſookn-urum, og Mootþroanlegum Guds Forſeckturum, og bid-ur Gud ad leyſa ſig fra þeim.

Ton, Opiñanleg Borg er vor Gud, etc.

Straffa

STraffa Gud þa Mootstanda mig. Strijd vid þa mig a Heria. Tak Skiolld og Spiooted, tilbw þig, Trwlega oss ad veria, hef upp þitt hvassa Sverd, til Hiaalpar vorre Ferd, Seig þu til Saalu mijn, siaa, Eg er Adstod þijn, marga Ovine ad meria.

2. Laat þa falla i Skada og Skom̃, sem skielfa Saalu mijna, snwa til Baka aptur uñ, þa ætla mig ad pijna, Gief þeir fiwke sem Fis, fœe Snelpu og Slis, þiñ Eingill ellte þa, alla drijfe burt fra, i Hœlku og Myrkre ad hrijna.

3. Sijn wtþenia þeir Svika Net, sœkia til mig ad veida, Viela Grafer fyrer miñ Foot, Falsklega þeir tilreida, laat þa fiaalfa af þvi, þeirre Tœl-Snoru i, flœkia og festa sig, þeir fœanga villdu mig, Ovart maa þeim so eyda.

4. Þañ Fognud Saaleñ þackar mijn, þier Drotteñ Naadar-rijke, af Gladvœrd hroopa oll mijn Bein, eingeñ er Herrans Lijke, Vesler fa Vernd og Skiool, eñ Vonder harda Kvol, Gud frelsar Fœtœkañ, fra þeim sem rœna hañ, so huggast sa hiñ Veike.

5. Þeir marger sem eg giorda Gott, giarnañ af Hiarta mijnu, Fals-Vitne baru mier a moot, i miñe stooru Pijnu. Offookn, Angur og Raun, af þeim fieck eg i Laun, nœr þeim gieck margt a moot, mikla vañ eg a Boot, borga þo Illu einu.

6. Eg fastade og sat i Seck, nœr Soott og Neyd þa pijnde, mijn Bœn yfer þeim Framűgaang fieck,

þeir fundu Nad og Jnde, sem beste Brooder og Vin, bar eg allt þeirra Mein, Sorgade eins og sa, sem Mooder andast fra, soddañ Kiærleik þeim sijnde

7. Eñ þeir Samgloddust yfer mier, sem Oforskulldad lijdur, vonda Hræsne hafa i sier, hallra a bædar Sijdur, þeim sem eg þienta best, þeir bitala mier vest, bera framm Bryxl og Last, bijta a Jaxliñ fast, eru Agyrndar Kvidur.

8. Hvad leinge villtu Herra Gud, horfa a Angist mijna? frels mig wr þeirre feiknu Naud, fyrer Stoor-Giæsku þijna, þeir oskra eins og Leon, ætla mier Saalar Tioon, hiælpa þu Herra mier, Heidureñ sijng eg þier, med þeim sem Gude þioona.

9. Lat ei þessa Ovine mijn, yfer mier verda glada, þeir benda ad mier Augum sijn, Alhuga mier til Skada, þesser æsetia sier, svijkia þañ Meinlaus er, yfer mier hlæia hætt, hroopa af ollum Mætt, Vel, vel, þad vilium skoda.

10. O! Herra þu sem þetta sier, þeig ecke, vertu nærre, rijs upp fliott og Myskuna mier, miñ Riettur er þa hærre, Ef þu añast mitt Mal, Ovin ei fagna skal, Gief ad ei giete þeir, i Glede kallad meir, Vel, vel, so villdum fære.

11. Lat þa falla i Skada og Skiemd, Skoñ og Sneipu sig klæda, Sialf-Hælner hroosa siñe Fremd, og Saklausañ mig hæda. Eñ fagne aller þeir, og gledjest framar meir, hvorra þad Hugur kaus, wr Hormum yrde laus, mier uña miña Giæda.

12. Þeir

12. Peir alltijd seigia, sie þier Lof, þu sætra Naadar Herra, þar med Oska þijn Astar Giof, yfer þeim skule vera, sem vel skal þioona þier, og þar til sendur er. Mijn Tunga hun skal hætt, hvorn Dag prijsa þiñ Mætt, giarnañ feigeñ þad giora.

36. Psalmur.

David undrast yfer Goodgyrne Guds,

hvor eirneñ nære til þeirra Gudlausu, eñ votte sig þo hellst a þeim Utvoldu, Hañ befalar Gude þa Froomu, eñ spæer Straffe þeim Ogudlegu.

Ton, Ovitra Muñur seiger so, etc.

MED allre Diorfung eg frañber, þeir Omilldu so lifa, eingeñ Guds Otte i þeim er; Eñ þo jæte sig hafa: saña Trw, þad er Svik og Tæl, sitt vilia fegra Hræsnis Mæl, og adra underkiefia.

2. Hvad þeir kieña, er Hræsneñ ein, Hæskasom full af Lygum, bera þo frañ ad hun sie hrein, hafa þo Gud fyrer Augum, þeir læra ei nie elska Gott, upphuxa Raad i Sæng uñ Noott, ad blijfa a Vondsku Vegum.

3. Eñ Guds Myskun sig wtbreider, uñ allañ Heimeñ vijda; Hañs Sañleikur flijgur og fer, framar eñ Skyeñ lijda, lijka sem Diwp og fostu Fioll, fræbær standa hañs Ordeñ oll, hvorium Meñ skulu hlijda.

4. Gud er Næadugur ollum Lijd, sem epter leitar honum, hañs Vernd er bæde Ar og sijd, yfer Kvik-

Fie og Mañum, hañs Myskun er so hæ og dijr, hvorrar Skioole trygg under bijr, oll Piod i Sooma soñum.

5. Pu giorer Folked Gladvært þitt, af Giædum Nægda þiña, þitt Hws af Blessan er so rijkt, eins og þa Straumar reña; Uppspretta Lijssins er hia þier, i þijnu Lioose siæum vier, Nadena skiæru skijna.

6. Utbreid þijna Nad yfer þa, sem epter heñe bijda; Lættu oss Herra frelsast fra, þeim fast a moote strijda. Gief oss Sigur so pryckest þeir, þadañ af siæest alldrei meir, eñ Hialp þijn hroosest vijda.

37. Psalmur.

David kieñer hier, ad þo þeir Ogudlegu

Bloomgest uñ nockra Stund, þa hlioote þeir þo Afmæder ad verda; Eñ þeir Gudhræddu upphafder, epter þeirra Hiartans Osk.

Ton, Oss læt þiñ Anda styrkia, etc.

Reidstu þar ecke yfer, þo Illum luckest vel, so ongva Ofund hafer, og epter þeim ei tel, þeir hoggvast upp sm Hey og Stra, eda sem Urter visna, og falla skiootl þar fra.

2. Eñ vona þu a Herrañ, og gior sem hañ þier baud, þa mun þig alldrei þverra, þitt Upphellde nie Braud. Bw i Landenu gior so Gott, gled þig i Rottne vorum, hañ giefur Hiartad roott.

3. Hañ giorer Gyrnd þijns Hiarta, greider þiñ

þiñ Veg og Hag, Lioomar sem Liooſed biarta, lijkeſt vid midiañ Dag, Æruſamlegt Athæfe þitt. Riettlæted þier tilreiknaſt, þijn Synd er klær og kvitt.

4. Halltu þier faſt vid Herrañ, hañ kiemur i ſiñe Tijd, giæt þeſſ sem þu ſkallt giora, Gieds Froomur, Hoogvær bijd, a Jllum ecke haſ þu Heipt, eñ læt af laangre Reide, ſo Aund þijn ei ſie ſneipt.

5. Jller wt ſkulu drijfaſt, i Eymdar Straff og Kvol, Eñ þeir i Landenu þrijfaſt, sem þioona Gude vel, Jñañ Skams flijr ſa Jlle burt, ſo laangt ad hañ finſt alldrei, þo ad honum ſie ſpurt.

6. Þeir Aumu Landed erfa, og hafa goodañ Frid, þa Omillder vidþurfa, þeim veiteſt ecke Lid, Par fyrer giefa Fromum Laſt, ſo gnijſta ſijnum Tóñum, af Jllſku yfer þeim faſt.

7. Eñ DRotteñ daarar þeſſa, Doom þeirra veit nælgaſt, Sverdeñ ſijn þeir ſo hveſſa, ſiñ Boga ſpaña faſt, hugſa Aumañ i Hel ad ſlæa, og fella þañ hiñ Froma, Faatækañ meir ad þiæa.

8. J þeirra eigeñ Hiortu, iñ ſkulu gaanga hvoſſ, þau beittu Sverdeñ biortu, ſem brijndu handa oſſ, þvi Froomum litla Laaned med, Luckaſt ſkal miklu betur, eñ Jllum Otal Fied.

9. Omilldra Armur brotnar, Uppreiſn þeir Fromu næa, þeirra Audur ei þrotnar, þvi DRotteñ er þeim hia, i Hallærenu hafa Braud, ei ſkulu til Skañar verda, þa hiner hreppa Naud.

10. Oviner Guds a Jordu, umturnast munu snart, peir skulu til Skamar verda, po skijne Luckan biart, lijker vid Edla Aldengard, hiadna peir samt og hverfa, sem Reikur ad engvu vard.

11. Laan tekur opt sa Jlle, alldrei bitalar han, hin, Aumra Hendur fyller, sem Heilagleiknum an, og med sijnum Bornum Blessast, mun Lijfsins Landed erfa, en hin skal upprýckiast.

12. O Rotten mun Gaang hans greida, Gied-Peckur honum finst, og ecke peim foreyda, eitthvad sem par Misvinst, po falle a Freistingar Stund, wtrekur Gud han ecke, stidur med Hiælpar Hond.

13. A Ungdooms Æfe mine, eg gæda strax par ad, lijka nu i Elleñe, en alldrei sa eg pad, Riettlæt-ur hefde Hungurs Kvol, og ei fa eg hans Sæde, fara a Vonar-Vol.

14. Gudhræddur laanar giarnan, giefur Aum-um sem bad, blessast Tala hans Barna, pau biarg ast vel fyrer pad, ef pu villt goodan odlast Arf, ford-ast illa Agyrne, en gior peim gott sem parf.

15. Gud elskar gott Athæfe, giorer vid Frooma vel, verndar pa alla Æfe, en Omillder fa Kvol, Riettlæter erfa Lijfsins Laad, bwa par ætijd ine, pad giefur peim Guds Naad.

16. Riettlæts Munur kan mæla, marga Vit-skunar Grein, og Tunga hans mun tala, trwleg Saninde ein. Guds Logmæl er i Hiarta hans, pvi skridna ei til Skada, Fætur pess Frooma Mans.

17. Omillder um han sitia, yfersellande Doom, en

eñ Gud nam Adstod veita, i þeirra Hond ei kom, Vijk þu ei burt af Vegum Guds, þa mun hañ þig upphefia, til þess Eilijfa Auds.

18. Eg sa hiñ Ogudlega, ad hañ sig myklade, vtbreiddest alla Vega, calijkt sem Laurber-Trie, litlu sijdar so var hañ burt; Eg spurda epter honum, eñ eingeñ visse hvort.

19. Varast þvi Athofn illa, Audsveipur gior sem best, so mun uñ sijder filla, þiñ Siood Guds Blessan mest. Jller skilia vid Aud, og Seim, hard lega hrædder burtu, so foor sijdast med þeim.

20. Eñ Herrañ hiælpar giarnañ, hinum Riettlætu vel, og sier til siña Barna, sender þeim Styrk i Kvol, veiter Adstod, Upphellde, Hlijf, ollum sem a hañ trwa, og giefur Eilijft Lijf.

38. Psalmur.

Þa David var i þwngre Soott edur Pijngslum, Bad hañ þessare Bæn, og bidur Hiælpar moote sijnum Ossooknurum.

Ton, Nu bid eg Gud þu nader mig, etc.

EG bid þes goode Gud vor þig, J Grimd ei straffa Sælu mijn, þau sterku Skeyte stijnga mig, stoorlega þiakar Hondeñ þijn. Eingeñ Heilbrygde er i mier, af Ognan þiñe Herra Gud, med þvi eg eirn Illvirke er, aungvañ hef eg i Beinum Frid.

2. Mier tekur yfer Hvirfel hætt, hrædelegt

Synda-Flooded straangt, Ofþwng Byrde er mijnum Mætt, Mein-Verked liott Athæfe raungt. Fweñ eru mijn Synda-Saar, og sviþda miog i allañ Stad, þvi eg so harla heimskur var, ad huled giæte yfer þad.

3. Mijn Illsku-Verk ad allañ Veg, ebla so mijnu Hiarta Swt, hræddur, bogiñ og hryggur miog, hvorn Dageñ geing eg iñ og wt. Eingeñ Heilsa bijr Hollde i, so hormulega er uñskipt, Eg græt og sijte wt af þvi, ollum Mætte er Lijfed svipt.

4. O! Gud mijn stoora Eymd vid Of, auglioos er þier og Saalar-Kvein, mitt Hiarta skielfur eins og Lauf, ormagnast Lijf og daprast Sijn. Frændur Kuñingiar forda sier, flija þvi Plaugañ er so haa. Grañarner lijka gleymdu mier, gaatu ei leingur sied þar ad.

5. Marger uñsitia mijna Saal, mykel samtaka Flærdar-Raad, aukande mier so Angurs-Kvol, Idiulega þeir brugga þad. Eg hlijt ad vera eins og saa, Eyrna-daufur ei heyra kañ, eda Maallaus sem ecke maa, ansa þeim sem tala vid hañ.

6. Eg bijd þvi DRotteñ epter þier, O! Gud virdstu Bænheyra mig, ei laat þa glediast yfer mier, nie Æfenlega staera sig, Ofstæke þeirra eykst vid þad, ef þeir sæe miñ glidna Foot. Eñ eg vona þijn Ast og Naad, ad miñe Hormung giore Boot.

7. Eg er þo giordur uppa þad, Eymd og Hormung ad lijda hier, mijn Pijna er i allañ Stad, Æ jafnañ fyrer Augum mier, þvi dyl eg þess ei ad Mis

giord

giord mijn, so morg og stoor er Gude aa moot, hvørs vegna eg ber Hrygd og Pijn, Harma stoorlega þau Afbrot.

8. Oviner hafa mykla Magt, mig hata fyrer utañ Sok, Illt hafa giegn þvi gooda lagt, Gudlaus hofdu uñ mig Samtok, med þvi eg Goodu filge fast, fiarlægur vertu ecke mier, Fulltijnge mitt og Frelse hæst, flijt þu miñ Styrkur hjingad þier.

39. Psalmur.

Fagurt Epterdæme þess Strijds sem er i Trwudu Hiarta, imoote Þrvænting og Efaseme.

Ton, Maa eg ei Olucku moote staa, etc.

EG hefe mier i Huga sett, ad haga riett, Muñe mijnum og Twngu, og vid Bakmælge verde sied, so Vorum med, illt til legda ongvum. Eñ eg sie þañ, Ogudlega Mañ, upp yfer mig, haatt hefia sig, þad bijr i Rwme þraungu.

2. Eg er dapur og þeige þraatt, nær þeim er kaatt, sem Holldlegt Gaman hafa, og mellte Harm i Huga mijn, af Hiartans Pijn, þvi leidest mier ad lifa. Breñur mitt Briost, af þeim beiska Piost, og tundrar mieg, a allañ Veg, einkum þa uñ þad skrafa.

3. Kieñ mier ad vita goode Gud, a Graat og Naud, eitt siñ mun verda Ende, og miña Daga Maate er, mælltur af þier, þad bijr i þiñe Hende. Sem Þver-Hond ein, er Æfeñ mijn, og Lijfsins Ar, sem

ecke

ecke par, i einum Svip uñvendaſt.

4. Hvad einſkis vert er uñ þa Meñ, i Vondſku eñ, andvaralauſer lifa, hart ſem eirn Skugge hverfa þeir, ei hafa þeſs meir, ſem leinge ſafnad hafa. Omak ſo ſtoort, til onytis giort, þeir vita ei, hvor vidtekur þvi, og Gud vill Arfeñ giefa.

5. Hvad ſkal þa vera Huggun mijn? Herra, Naad þijn, og meſtrar millde Giæde, Frels mig af allre Sorg og Synd, ſo Pioodiñ blind, ſu heimſka mig ei hæde, þeiga vil eg, uñ þeñañ veg, miñ Muñur ei, ſkal mogla af þvi, þu launar þeim i Bræde.

6. Plaaga mig ecke æ ſo faſt, eg vanmegnaſt, af Hirting þiña Handa, þvi ef þu DRottiñ hefner hier, hvorium ſem ber, ſaker margfalldra Synda, þa fortæreſt, hañs Frijdleikur meſt, i Sorg og Kvøl, ſem etiñ af Møl, hvad vallt mun Madureñ ſtanda?

7. O! DRottiñ heir mitt Akall hier, ei þeig vid mier, eñ aumkaſt yfer Tærum, þvi eg er bæde okiendur, og iñlendur, ſem fyrre Fedur voru, og gief nu kvitt, illt framferde mitt, aadur eñ eg geing allra Veg, grodiñ af Synda Særum.

40. Pſalmur.

David lofar Gud fyrer veitta Hiaalp,

og helldur þæa Sæla ſem bijda DRotteñs, huggar ſig vid Fyrergieſning Syndaña, Akallar Gud og Eſaſt ecke, ad hañ verde Bæuheyrdur.

Ton, Pier DRotteñ eg Packer giøre, etc.

EG

EG bijd DROTTeñs væntande. Eñ hañ hneygdest til mijn, mitt Hroop og Bæn heyrande, hiaalpade mier fraa Pijn, wr Ognar-Grof wtfærde, og þeim Saurenda-Preck, so stood aa Hellu hardre, hvar eg vel geinged fieck.

2. Hañ gaf eg giora kuñe, Gude eirn nyañ Dickt, til Lofs af mijnum Muñe, marger faa vitad slijkt, Aa Gud trwa, hañ Ottast, af honum Goods vona, sæll og heppeñ sar vottast, sem DRottne vel þionar.

3. Miñ Gud hvad mykel reiknast, Myskunar-Verk þijn stoor, aa oss lætur audsynast, Æ huxande til vor, neitt vid þig nockur lijke, Naadar-Verk tel eg þijn, þo eru þau so mykel, þad kañ ei Tungañ mijn.

4. Offur þocknast þier eige, edur su Breñe-Forn, Athofn vor ecke duger, ad græda Mañeñ hvorn, Eñ Hlijdne HErrañs gooda, hun er Synd-Offur vort, adra Foorn ei þarf biooda, eñ þetta Giallded stoort.

5. O! Gud sem eg fyrr sagde, siaa þu eg kiem nu hier, Ord þitt ei uñ mig þagde, i Book er skrifad af mier, giarnañ giore eg þiñ Vilia, Gud miñ af ollum Maatt, ydka þijn Ord ad skilia, i mijnu Hiarta þratt.

6. Eg vil Allmwganum jaata, þijn Ord og Vijsdooms-Raad, miñ Muñ ei lykia laata, ad lofa veitstu þad, og ecke þar uñ þeigia, þitt Hiaalp-Raad er so dijrt, af þijnum Sañleik seigia, Sofnude mykelum skijrt.

7. Hverf

7. Hverf ecke fraa mier HErra, af Hiarta bid eg þig, virdstu naalægur vera, og vardveit jafnañ mig, Otal Kvalræde krijngia kveinande Saalu mijn, af særum Synda-Pwnga, sit eg i Naud og Pijn.

8. Misgiorder myklu fleire, mig pijna Dag og Nætt, eñ eg hef Hofud-Hæreñ, Hiartad siñ misser Nætt, þier sie vel Hugfast HErra, ad hiælpa mier wr Naud, virdstu fliootur ad vera, verndande Naadar stoor.

9. Skade og Skomm þa speñe, sem skielfa Saalu mijn, vilia so hrinda heñe, I Heliar-Kvol og Pijn, falle þeir fliott til Baka, fæe Angist og Kvol, sem mig i Naud æsaka, seigiande, þa vel vel.

10. Gud virdst þeim odrum giefa, Glede i Hiartad sitt, sem þig i Heidre hafa, Hiælpræded elska þitt. Eg er Færaadur aumur, eñ þu munt biarga mier, med Hiælp og Huggun kiemur, HErra ei seinka þier.

41. Psalmur.

Hier bidur David fyrer þeim sem hafa beded fyrer honum, i hañs Veikleika, og þar fyrer hafa Hrygd bored, eñ oskar Ogiæfu þeim sem hañs Dauda hafa girnst.

Ton, Hvor ei situr Raad Ogudleg, etc.

SVor sem Naudstaddañ añast Mañ, Er sæll þvi DRotteñ verndar þañ, I Hallærees Hefndar-Tijd, honum veiter Gud aptur Lid.

2.

2. Bijvarar hañ og blessar vel, frau braudum Deyd og allre Kvsl. Ovinum sijnum frelsar frau, fullsælañ giorer Jordu au.

3. Ef hañ ratar i Siwkdooms-Sorg, siaalfur Gud veiter honum Bisrg, Endurlijfgar og hresser hañ, Hormungeñ yfergiefur þañ.

4. Eg bid HErra Myskuna mier, mijn Saal er veyk og Hormung ber, þvi eg hefe syndgast þier i moot, þijn Naad DRotteñ auviñe Boot.

5. Oviner tala uñ mig hart, Oska eg mætte deya snart, nær mun hañ ecke nefnast meir, I Neyd forgaanga seigia þeir.

6. Peir skoda mig eñ meina þo, mier skule eingeñ veitast Roo, leyta þad meige lastad sau, lijsa þvi hautt, og seigia frau.

7. Og vegna þess mig hata hart, hvijskra þeir. samañ illt og margt, eñ hafa mig so yfersteypt, med Ogudleikans Grimdar-Heipt.

8. Alycktad hafa Illsku-Par, og seigia nær hañ liggur þar: Efunarlaust skal alldrei sau, upp ad vijsa hiedañ i frau.

9. Eirneñ miñ Vin sem aut mitt Braud, eykur Hiartanu Sorgar-Naud, hvors Trygda-Lofan treysta eg, tredur nu under Fætur mig.

10. Eñ þu DRotteñ Myskuna mier, Meingiord sijna hiñ añar ber, þar af merk eg þu elskar mig, Ovinur miñ ei gledur sig.

11. Þu stidur mig ad Meinlaus sie, med þiñe Tilsioon eilijfre. Israels-HErra eilijf Dijrd, Amen, Amen þier verde skijrd; 42

42. Psalmur.

Hier klagar David yfer, þvi ad hañ meige ei vera vid Guds Pivonustugisrdina, saker siña Ovina. Eñ huggar sig þo vid Guds Giæsku, a moote Orvænting og Esaseme.

Ton, Af Diwpre Hrygd, etc.

1. Vska sem Hiort i hreina Lind, hlaupande laangar hiñ mooda, so þyrster mijna aumu Aund, epter Gude þeim gooda, mijn Saala til hañs hroopar fast, hvenær mun eg þangad komast, Guds skiæra Andlit ad skoda?

2. Taara fossar i Muñiñ miñ, sem Matur jafnañ reña; Hiner spyria, hvar er Gud þiñ? Hañ vill þig ecke kieña, hier af ver so mijn Hugar Swt, Hiartans Andvorpun eys eg wt, Naad villde feigeñ siña.

3. Eg vil og feigeñ fylla þañ, Flockiñ sem DRott ne hlijder, med glodu Hiarta gaunga hañ, Guds Hwss ad skoda prijde, vera med þeim i fylgd og ferd, sem færa Gude Packargiord, hallda DRottins Hatijder.

4. Þvi ertu Orooso̊m mijn Saal, med saarum Hiartans Ecka? Vona a Gud eg vil og skal, hañs Velgiorninga þacka, hañs blessud Adstod hialpar mier, hugleider þad sem moote ber, so eg hañs Sætleik smacka.

5. O! Gud siæa þu ad Saaleñ mijn, Sorgbiteñ er graatande; Eñ eg miñest nu Orda þijn, i þvi Jordanar Lande, vid þa heilogu Hæd Zion, og hitt

hitt añad Fialled Hermon, þar Guds Folk er þio-
onande.

6. Þijn Vatnsföll dinia þadañ straung, þvilijkt
sem Fossar nidie, hvor Alldañ geingur yfer mig long,
eins og Sioor Bylgium rydie, Daglega lofar Dr-
ottiñ Nad, a dimre Noottu fyrer þad, mitt Hiar-
ta hañ tilbidie.

7. O! Gud mitt hæsa Hlijfdar-Biarg, hvi vill-
tu mier so gleyma? Eg geing i miñe Eymd og Sorg,
Oviner þar ad kijma, i Beinum er þad mijnum
Mord, mier giefa jafnañ þesse Ord. Hvar er Gud
þig ad geyma?

8. Þvi ertu Oroosen mijn Saal, med Sarum
Hiartans Ecka? Vona a Gud, eg vil og skal, hañs
Velgiorninga þacka, hañs blessud Adstod hialp-
ar mier, hugleider þad sem moote ber, so eg hañs
Sætleik smacka.

43. Psalmur.

Bæn, Ad hañ frelsadur verde af Hende Absalons, og hañs Fylgdar-Maña.

Ton, Oviñañleg Borg er vor Gud, etc.

DEr ra dæm þu æ millum mijn, og margra
Ogudlegra, sem æda fraṁ med Svikeñ
sijn, sitt Maalefne þo fegra. Þijn Magt miñ
Proottur er. Þvi forgleymer þu mier? Eg geing i
Eymd og Sorg, Ovin med Bregdeñ morg, situr
uṁ mig ad sigra.

2. Utsend þitt Ljoos og Sañleik med, so mig Leid-

toge bæde, upp ꝛa þijna Heilaga Hæd, ad helgre Tialldbwd næde, Þvi giarnan gaunga vil, Guds mijns Alltaris til, sijngia þar sem bære, sætt Lof med Hlioodfære, gladvær fyrer þijn Giæde.

3. Hvar fyrer ertu Aundeñ mijn, so Angurfull wr Mæta? þañeñ æpande þwnga Pijn, þvi villtu leingur græta? Treystu ꝛa goodañ Gud, gisra skal sem hañ baud, hsnum af Hiarta Lof, Hiælprædis fyrer Gisf, hañ eirn miñ HErra jæta.

44. Psalmur.

Bæn þeirra sem Ofsookter verda vegna Guds Ords, Rom, 8.

Ton, Fader vor sem a Himnum ert, etc.

Vollduger DRotteñ vier hofum heyrt, vorer Fedur hafa oss kuñgiort, hvad þu giorder i þeirre Tijd, Pioder Heidnar nær efldu Strijd, þær rakstu wt med þiñe Hond, eñ þijnu Folke gafstu Land.

2. Jsrael hefur ecke lagt, under sig Lond med siñe Magt, sijst stodade þeim Sverdsins Rond, Sigureñ vañ þijn hægre Hond, Liooseð þijns Andlits leidde þa, List og þocknan þeim hafder a.

3. Þu sem þeim veitter Siauriñ, same ert Gud og Kongur miñ, og so Jacob Hiælpræde hietst, Heilnæma Blessan siña lietst. Vier vilium og med þijnum Þroott, bryckia vorum Ovinum skiott.

4. J þijnu Nafne vilium vier, viña þa sm Mootstrijda þier, nær þeir upprijsa oss a moot, ei fyrer

Boga

Boga vorn nie Spioot, helldur med þíne Hiælp og Nad, Hreyste-Verked framűkvæmum þad.

5. Ad Vansemd lætur þu verda þa, sem Vondskufuller oss Forsmaa, Vier vilium hvorn Dag Herra Gud, hroosa þíne miklu Adstod, og af Hiarta hiedañ i fra, Heidra Æfeñlega Sela.

6. Hvar fyrer veykstu Herra burt? hiner fa vora Forsmaan spurt, og dregur ei med oss i Strijd, af þvi Vanmegnast vort Herlid, Ovinum flyum undañ vier, eñ Eignum vorum væna þeir.

7. Þu lætur vora Ovine, eta oss upp sem Slaatur-Fie, Þu dreyfer oss i sñur Lond, under Heideña Straff og Hond, selur oss wt fyrer ecke par, eckert fyrer oss gollded var.

8. Vier erum Graña Adhlæatur, eñ þeirra Heid nu Mælshættur, adrer sem siæa a soddañ Kross, sijn Hofud skaka þeir ad oss, þad geingur Dageñ allañ wt, Asiæana vor er full af Swt.

9. Ovine mijna ætijd sie, æaheyre þeirra Last og Spie. Allt þetta kiemur yfer oss, med Jmislegum Harma Kross, Þo hofum vier ecke þier Forgleimt, þiñ Sættmæla af Hiarta geimt.

10. Vort Hiarta hefur ei falled fra, Fridarens Veige gaungum a, þo slær þu oss nidur þañeñ hart. Þar Eitur Dreka lided margt, yfer dinur sem añar Foss, i Daudans Myrkre byrger oss.

11. Hefdum vier Forgleymt Herra þier, Heidrad ecke þitt Nafn sem ber, og odrum Gude Atlot veitt, wt til hañs vorar Hendur breidt. Þa mætte,

straffa þañ Stoor-Lost, þu Gud kieñer vor Hiort-un best.

12. Fyrer þig DRotteñ deyum vier, Daglega erum reiknader, eins og Heimreked Offurs Fie, ad oss med Sverde slaatrad sie. Rijs upp Herra og hiaalpa snart, hrek oss ecke med ollu burt.

13. Byrg ecke þitt meir Andlit skiært, Alijt þu vort Kvalræde margt, vor Kvidur Jordu klesest vid, kvelst og Saaleñ i þeim Ofrid. Herra kom med þitt Hiaalpar Raad, Hugga oss fyrer þijna Raad.

45. Psalmur.

Brwdar-Saungur vorum HErra Jesu Christo og hañs Kyrkiu, under Figuru Salomonis og Dottur Pharaonis.

Ton, Kiær er nier sw hin mæta Frw, etc.

MJtt Hiarta yrker aagiæt Liood, af þeim Dijrdlega Konge, mijn Tunga Guds Skrif-Fiodur good, Giorer þad verdur sunged, Eingeñ Madur er so frijdur, med Varernar aastwdlegar, Ertu blessadur HErra, J þiñe Ferd, med Sigur-Sverd, sem ein Hetia skallt vera, og giorfiglegañ þig giora.

2. Þier luckast vel i Preñre Dijrd, þu brunar framm til Gooda, Faatækum Raad og Fridargiord, Fyrr og Sijd lætur biooda, þijn Houdiñ sterk, mun Hreyste-Verk, A hiñe Piood, sem ei er good, med Afle stooru viña, þijn Skeyteñ hord, skulu þeirra Dijrd, Proott og Osstæke lina, allra vorra Ovina.

3. Þiñ

3. Þiñ Velldis-Stooll er Eilijfd sll, og Spijr-añ riettur Sprote, þu elskar Riett, eñ hatar hitt, hvad Gude finst æa moote. O! Gud þig smyr, med gott Vidsmior, fraınar eñ þær, þier eru hiæa, þijn Klæde Ylman sæta, af sier bera Aloes Myrra, og sw Kezian mæta, þiñ Blooma allt skal bæta.

4. Nær þu i Dijrd upphyriar Ferd, af Fijls-Beina Herbergium, Fegurdeñ þijn, so fraıbær skijn, Feigenleik eykur morgum, Kongs-Doottur-eñ kiemur til þijn, Brwdureñ er til hægre þier, Han dar, og skrijdd Blooma, Gudvefiar-Skart, so glæst og biart, giorer heñe þañ Sooma, fylger Herr anum Frooma.

5. O! Dootter forgleym sllu þu, sdrureñ Konge þijnum, til hañs af sllu Hiarta snw, J Huga añ þier sijnum, þañ Gud tilbid, þu Heided Lid, og Volldug Piood, Giaf-Offur good, giorer og bidur lijka, Kongs-Dootter skrijdd, hid iñra prijdd, er leidd til HErrans rijka, med heñe Meyar leyka.

6. Pær leidast iñ wr allre Pijn, J Kongs-Her-berged dijra, þier fædast Stadeñ Fedra þijn, froom Born sem Lofed skijra, hier Jordu æa til Herra þa, setia muntu. Eg niñunst nu, mestur er Nafns þijns Soomeñ, og fæ þess giætt, med allre Ætt, er nu og þa var komeñ, Lof sie þier ætijd, Amen.

46. Psalmur.

Þeir Gudhræddu syngia hier, hvad þeirra Traust og Huggun sie i Hanskasemdunum, med

þvi Gud sie þeirra Verndar-Borg.
Med sijnum Ton.

NViñañleg Borg er vor Gud, ægiæta Skiolldur og Veria, hañ hiælpar oss wr allre Naud, sem æ oss kañ ad heria. Sæ ille Ovin forn, Er nu Ækafa giarn, Morg Svik og Volldeñ vest, Vijgviel hañs eru mest, Ofstoor vid Heims-Magt hvoria.

2. Vor eigeñ Mættur eckert kañ, oll vor Von strax er fareñ, fyrer oss strijder Æðste Mañ, af siælfum Gude kioreñ. Ef spyr þu hañs Heite ad, HErrañ JEsus er þad, DNotteñ Allsheriar eirn, Ei er Gud añar neirn, sæ er jafnañ Sigrareñ.

3. Bære af Diofflum Versælld full, og villde oss svelgia alla, vel tækest þo vor Efne oll, eckert skal oss þvi hrella. Pessa Heims Hofdinge, hrædelegur þo sie, æ oss ei orka kañ, æður er dæmdur hañ, Eitt Guds Ord kañ hañ fella.

4. Peir skulu engvar Packer fæ, þad Ord læta þo standa, sañur Gud er oss siælfur hiæ, med sijnum Gæfum og Anda. Take þeir Lijf af oss, Sæmd, Kviñur, Born og Gots, Allt þad umlijdum vier, Abate ei neirn þeim er. Arfe Guds hølldum æn Enda.

47. Psalmur.

Fagnadar-Saungur yfer Sattmæls-

Orkeñe, þegar hun var flutt til Jerusalem. Og Spædoomur um Tilkomu Christi, til siñar Christne, sem er wtbreidd um Heimeñ.

Ton,

Ton, Christur reis upp fra Daudum, etc.

GUds Lid Lijflegre Raustu, og Loofa-Take fostu, Lofed han eirn i ydrum Saung, allrar Veralldar Gud og Kong, Haleluja.

2. Han giefur vier Heidna bugum, hvoria og yfer stijgum, wtvelur ofs sin Eigendoom, Elskar og nefner Berneñ froom, Haleluja.

3. Gud stijgur upp med Glede, giellande Lwdurs-Hlioode, Lof synged honum, Lof synged, Lofed sie vorum Konge tied, Haleluja.

4. Fraabærum Frelsis Konge, forsiaalegt Lof Meñ sijnge, Han stioornar ollum heidnum vel, ar helgum situr Velldis-Stool, Haleluja.

5. Heidner til hiña safnast, HErran gisrer þar jafna, Veralldar Skyllder hefie haatt, HErran sem Guds Foolk lofar kaatt, Haleluja.

48. Psalmur.

David þackar Gude fyrer frelsan veitta Jerusalem og Bygging Zion.

Ton, Mitt Hiarta hvar til Hryggist, etc.

I Drottins Borg a helgre Hæd, Herran er megtugaste Gud, þad fagra Fiall Zion, er Alldins Grein so ægiætlig, af hvorre Landid gledur sig.

2. Nordan vid þetta fagra Fiall, er Fridar Borgeñ, Kongsins Holl, i heñar Hijbijlum, er medkiendur sa goode Gud, sem giefur heñe Vernd og Frid.

3. Siaa þu Kongarner safnaſt ad, saau hiaa-farande a þad, þeim ægde oll su Dijrd, med Undran flijdu aller fra, þvi eingeñ Styrkur var þeim hiaa.

4. Hrædslañ yfer þa fiell so fliott, sem Fædande Kviñu Joodsott, fyrer þañ Austañ-Vind, orkar þo straz i einum Svip, ad briota sundur Haffins skip.

5. Petta hofum vier heyrt og sied, hvad i dijrre Guds Borg er skied, O Rotteñ allsheriar Gud, efler þana med Æru og Prijs, þvi eilijf Sæmd er heñe vijs.

6. Þvilijkrar Naadar væntum vier, vor Gud i þiñe Kyrkiu hier, haatt er þitt Herra Nafn, lijka so haatt þiñ Lofstyr fer, so laangt og vijdt sem Jordeñ er.

7. Þijn Hond er full af Heilagleik, hier af gledur sig Þioodiñ veik, Zion og so Juda, vid Millde-verk þijn margfalldlig, med sijnum Dætrum kiæta sig.

8. Upphygged Zion ærleg Þiood, uñfadmed hana Borneñ good, og telied Turnana, uppbæted heñar Mwra mest, mæt Herbergiñ prijded best.

9. So þad uñ heñar Helgedoom, heyrest hiaa Epterkomendum, Herrañ er heñar Gud, Leidtogar oss sem Æsku vel, eilijft Lof honum syngia skal.

49. Psalmur.

Gotz og Gialld kañ ecke fraa Dauda ad hialpa, þar fyrer skal eingeñ reyda sig þar uppa.

Jon, Guds Son kallar komed til mijn, etc.

Allar

ALLar Piooder Heyred nu hier, hvor Madur sem a Jordu er, ad goodum Raudum geyme, Herrarner, eirneñ Alpijdañ, Audugur og Fætækur Mañ, sem lifer hier i Heime.

2. Miñ Muñur Vitsku mæla skal, mitt Hiarta hefur uñ Skilning Tal, hvor Mañ pad giarnañ heyre, Edla kieninga Ord er slijkt, augiætañ vil eg sijngia Dickt, a Horpuñar Hliodfære.

3. Ecke parf eg ad ottast pad, Omillder po mier setiest ad, og alltijd a mig strijde, peir treysta uppa Aud og Megn, og hroosa sier af stoorre Eign, eirn Dagur peim foreyder.

4. Eirn Brooder ei añañ frelsad fær, nie Forlijkun hiæa Gude nær, med Gulle og Gimsteinum, pad kostar meir ad kvitta Synd, og kaupa fortapada Aund, eñ med Peningum einum.

5. Opt lifa iller leinge hier, med List og Glede skiemta sier, i Sorg uñ sijder deya; Peir Higgnu andast Heimskum med, hañ sem pa lifer erfer Fied, eirn kañ pad odrum seigia.

6. Peir meina Eign med Aud og Seim, sie æfenlega giefeñ peim, hafa pañ Hug og Vilia, ad byggia Hws og Haller fast, hvoriar ei skulu uñturnast, ætla alldrei vid skilia.

7. Po reinest ei ad pañeñ sie, peir deya burt sem añad Fie, hondludu heimskulega, samt lofudu Nidiar peirra pa, pvi hroosa kyñe Audnum næa, af ymsum alla vega.

8. I Heliar Kvol pvi hrijna peir, pa hripsar

Daudeñ æ þess meir, eins og eirn Ulfur Saude.
Riettlætur sdlast Rædiñ good, Rængsnweñ sem
i Vellyst stood, er sviptur Eign og Aude.

9. Eñ Gud mun mijna aumu Aund, alldei giefa
i Daudans Hond, Nædarlætur mig niota, hiñ
Omillde fra Aud og Fie, ofañ snarast i Helvijte,
upp fra þvi neins mun niota.

10. Lætttu þad ecke æangra þig, þo einhvorn sicer stæra sig, af Aud og ærnu Gotze, Aungva Baun hefur hañ med sier, þa hiedañ Daudur boreñ er, sviptur sierhvorriu Hnosse.

11. Þeir fara Gotu Fedra sijn, Fridarliosed sem ætijd skijn, alldrei uñ eilijfd skoda, hvor Heims virding og Holldlegt Bord, heidrar meir eñ Guds Nædar Ord, mun fa Fienadar Dauda.

50. Psalmur.

Hañ seiger sv rietta Guds Pioonusta

sie ecke komeñ i Utvortis Offurs-Giørdum og Ceremonium, helldur i Packargiørd og Bæna Akalle.

Ton, HErrañ sialfur er Hirder miñ, etc.

GUD kallar og bijdur til sijn, ollum Heimeñ ad koma, so langt sem Heilog Sooleñ skijn, Sañleiks Ord lætur hañ hliooma, sa Geysle kom i Zion fyrst, so hefur wt uñ Heimeñ breydst, Gud kom i miklum Sooma.

2. Elldur fyrer hañs Augsijn brañ, Uñkrijng miked Storm-Vedur, a Jord og Himne hroopar hañ, hvors Nad oss Auma gledur, hijngad safned heilag-

heilagre Piood, sem hallda betur Guds Ord good, eñ Foorn sem giordu Fedur.

3. Himnar med þeirra Hæd og Dijrd, Herrans Riettlæte boda, fyrer hvort oss er Frelsan giord, fra Synd, Helvijte og Dauda, Af þvi Gud dæmer oss i Nœd, Endurlausnareñ verkar þad, þess Ord ad þañ veg hliooda.

4. Heyr þu mitt Folk og hygg ad glegt, hvad eg þiñ Gud þier seige, fyrer Offur þijn og añad slijkt, œsaka eg þig eige, þiñ Offurs Saudeñ sie eg hvorn, og sijnelega Breñe-Foorn, eñ þu uñ Lofed þeiger.

5. Eg vil ei hafa Ura Kiot, af þijnu Hwse meira, Kiarn-Hafra Offur ecke giet, i Uñboot teked fleira, Skoog-Dijreñ oll og allt Kvik-Fied, Otal Pusund og Fuglar med, mun þad ei mier tilheyra?

6. Eñ þo mig hwngre þarf eg ei, þig uñ Sadning ad bidia, ellegar seigia þier af þvi, þu kant mig ecke sedia, Veralldar Kringlañ er mijn Eign, med Audlegd siñe Dijrd og Tign, muntu mig nockud stidia?

7. Meinar þu eg þiñ Offurs Mat, œsetie mier ad smacka, Ei vil eg eta Ura-Kiot, ecke Hafra Blood drecka. Offra þu Gude Œru og Dijrd; Alwdar Bœn og Packargiord, þad er sw Foorneñ þecka.

8. Gialltu þeim Hædsta Heiteñ þijn, og hañ i Naud œkalla, hroopa þu (seiger hañ) til mijn, Hiœlp veite eg þier alla, Frida vil eg og frelsa þig, Fyrer þad skalltu heidra mig, og alldrei fra mier falla.

9. O-

9. Omilldur heyrer adra Grein, um̃ hañ talar vor HErra, þvi villtu Sattmaals Ordeñ mijn, Illur i Muñe bera? Hatar Um̃vondun, Aga og Raad, elskar Fiedraatt og Saurlifnad, med Illum Illt villt giora.

10. Piñ Muñur talar alltijd Illt, og þijn Tunga Flæraede, Eñ þijnum Broodur Præ-Bakmællt, þitt er og Daglegt Æde, med þvi eg þeige meinar þu, mier sie Pocknanleg Athofn sw, og þier til þessa stæde.

11. Eñ þu skallt Hefnd og Hirting faa, harda a Launa Deige, bæde reyna og sialfur siæa, soddañ þocknast mier eige. Hyggied ad þessu Heideñ Piood, og hvorier mijn afræked Bod, Illum eg fræa mier fleige.

12. Ef þier ad hilleſt ecke mig, eingeñ er þa Frelsare, hvor i Packlæte sijner sig, sañañ Heidur mier giorer, halltu þig a þeim hreyna Veg, Huggun veiteſt þier Nadarleg, Hialprad þier Guds tilheyrer.

51. Psalmur.

David bidur um̃ Fyrergiefning a Mañdræpe og Hoordoome, og um̃ H. Anda, Fyrerheiter eirneñ Packlæte.

Med sijnum Ton.

MIu bid eg Gud þu Nader mig, Nægd Myskunar eg beide þig, Afplæna all mijn Illsku-Hoot, eg veit mijn Brot so morg

og

og lioot, Illsku mijna þu af mier þvo, og allar Synder lijka so, þvi eg medkieñe mijna Synd, I mijnum Huga hun er ei leynd.

2. Moot þier Einum i morgum Last, misog eg braut og syndgadest fast, Aull er þijn Næda orugt Raad, so aller bidie þig uñ Naad, þvi Edle vort er allt i Synd, ellegar være ei Naadeñ reynd, þu sigrar þau sem soddañ Trw, setia ecke i Hiartad nu.

3. Sie, hier gieteñ i Synd eg var, sem mig hijngad mijn Mooder bar, allañ Sañleika elskar þu, og leynd þijn Raad mier synder nu, Þu hefur sied, hvorneñ eg er, halldeñ i Synda-Gyrndum hier, audur vissa eg ecke þad, syrr eñ þijn Vitska mier kom ad.

4. Dreyf ad mig sialfur DRotteñ miñ, Dijrlegt Ysop og Myskun þijn, Snart kantu mig af Syndum þvo, svo eg verde hvijtare Snioo. Petta Ysop er þijns Sonar Blood, þad hreinsar oss af Synda-Mood. Laut þu mig heyra þijn lystug Ord, so glediest þau Bein sem hrygg voru giord.

5. Siau þu ecke til Synda mijn, sliett og afmæ Illsku og Pijn, skapa mitt Hiarta skiært og hreint, med skijrum Anda Lioost og Leynt. Utskwfa mier ei fraa Asiaun þijn, eñ Anda helgum hallt til mijn, Gief mier aptur Glede og Naad, Gladañ Anda og stodugt Raad.

6. Vantr wudum eg vijsa vil, ad Veg þiñ þier ad snwast til, Frels mig HErra miñ Hialprædis Gud, fraa hættre Blood-Skuld og allre Naud.

Mijnar

Mijnar Varer miñ Gud upp laat, so Muñureñ lofe þig med Gaat, Ef þu villder vort Offur fæa, eg skyllde þad framme laata þa.

7. Audmiwka Aund acktar Gud mest, og æangrad Hiarta hañ lijdur best, Zion veit þu Gud Sæmd og Nad., So Jerusalem byggest med Dæd. Þad er þijn Christne kiær og hrein, kallande þig ad bæta Mein, þess Hættar Foorn ad þu villt fæa, æ þijnu Altare laata siæa.

52. Psalmur.

David nidurslær Doegs Drambseme,

sem hældest uñ, ad hañ hefde i Hel sleiged HErrans Kieñemeñ, Og med þvi Gud sie Riettlætur, þa mune hañ vijst slijks Verks hefna.

Ton, Være nu Gud oss ecke hiæa, etc.

Þvi hælest þu uñ Illmeñe, ad þu kant giora Skada, med þvi DRottiñs Myskunseme, mun vorar Under græda, Þiñ Muñur talar Tæl og Prett, eñ Tungañ framber margt Oriett, sem Mord-Jærn kañ hun meida.

2. Þu ydkar helldur Illt eñ Gott, Osatt meir eñ þad Rietta, feigeñ æstundar Falsed liott, med Flæræded æsetta. Ord þijn, Ræda og allt þitt Mæl, er eckert utañ Svik og Tæl, hvorn Mañ hyggur ad pretta.

3. Eñ DRotteñ mun foreyda þier, og þig i sundur mola, nær i hañs Tialldbwd iñ þu fer, ecke vill hañ þad þola, Rekeñ wr Lijfsins-Lande ert, Laungt

fra

fra Gude skwfadur burt, wt til eilijfra Kvala.

4. Eñ Niettlauter þar uppa siar, Ottast Gud myklu framar, þeir seigia, (siaa þu) þad er saa, þvi verdur nu til Skañar, A Gude hafde ecke Akt, eñ treyste uppa Gots og Magt, med Hendur Hefndarsamar.

5. Eñ eg mun lijkur Oliu-Trie, I Guds mijns Hwse blijfa, trwe ad Myskunsamur sie, saa mier skal ætijd hlijfa. O! HErra Gud eg þacka þier, þig lofa aller Heilager, I Heidre hia þier lifa.

53. Psalmur.

Þesse Psalmur er nær sonu Meiningar og næst Fyrersarande, Og med þvi hañ er Ordriett adur prentadur, og er hiñ 14. i Psalma-Tsluñe, þa synest ei Þorf hañ hier aptur ad pryckia.

Ovitra Muñur seiger so, sañ. og etc.

54. Psalmur.

Bæn Davids, þa þeir i Siph forrieduhañ, 1. Sam. 16.

Ton, A þier HErra hef eg nu Von, etc.

FRelsa mig Gud mitt frija Giallð, Fyrer þitt Nafn og Sañleiks-Valld, heyr mijna Bæn O! HErra, mijn Ord og Raust, miñ Anda og Briost, allt laat þier Giedpeckt vera.

2. Þvi Jller sitia uñ mig þrætt, og Forsuger med Valld og Mætt, sækia ad Saalu miñe, Ei higgia þeir, þu hlijfer mier, hallda ad Sigureñ viñe.

3. Eñ

3. Eñ eg veit D Rotteñ anast skal, uñ eilijf Dæg ur mijna Saal, og Saker Sañleiks-Giæda, Hañ mun afmæa, hreckvijsa þæa, sem Hadungar-Ord ræda.

4. Þvi vil eg feigeñ færa þier, Fagnadar-Offur riett sem ber, þacka þa Huggun hædsta, þad frelstur er, mitt Auga sier, Ovinum þu burt kastar.

55. Psalmur.

David klagar yfer Ofur-Vellde sina Ovina, og bidur Gud uñ Frelse, og þackar honum, so sem hañ sie allareidu vel verndadur.

Ton, Af diwpre Hrygd Akalla eg þig, etc.

Eyr mijna Graat-Bæn Herra miñ, hyl ei þitt Andlit, blijda, hygg ad þvi eg er Prælliñ þiñ, þrwteñ af Sorg og Kvijda; Þvi illur gambrar Ovin hatt, Ogurdlegur mig sturlar þratt, hlijt af hreckvijsum lijda.

2. mitt Hiarta aangrad er i mier, Otte Heliar mig pijner, Hrædsla og Kvijde hreifa sier, hrorna þvi Kraptar mijner, Ovina Skielfing yfer mig, er nu komiñ so hrædelig, Daudañ Daglega sijner.

3. Eg sagda þa, giæfe þad Gud, giordur være sem Dwfa, so burt wr þeirre særu Naud, sem snarast mætte fliwga, Fridar Hæle mier siña þa, flija skillde þeim læangt i fræa, allt wt a Eyde skooga.

4. Tvidrægar þeirra Twngur gior, Turna þeim uñ O! Herra; Eg sie Þverwd og Illska er, iñe i Briooste þeirra; Jñañ Mwra er Eymd og Smaan,

a Strætum heñar Ligar og Raun, Skom og Skada ad gisra.

5. Ovin miñ þo mier leggie Last, lijd eg og undrast eige; Eñ þu sem Trwskap Brædra hast, bregdst nu a Rauna Deige; Miñ Vega-Brooder varstu fws, vid geingum baader i Guds Hws, allañ Kiærleik af-seiger.

6. Brædur Daude burtgrijpe þa, sem bregdast so og svijkia, nær sem þeir hiedañ hverfa fra, Helvijte take kvika, i þeirra Bwd er Illskañ ein, eñ eg kalla Drotteñ til þijn, þu munt hiaalpa þeim veika.

7. Uñ Morgna, Kvolld og midiañ Dag, mijn Sael beisklega grætur, heyrer DRottiñ þad Harmaklag, hafande a þvi giætur, Aund mijna frelsar illum frae, allmarger þo mig strijde a, viñur a Bolenu Bætur.

8. A þeim mun DRottiñ hart hefnast, hriaa þa og nidur pryckia, sem hañs Fridsama hondla fast, helgañ Sattmaala flecka, Muñ og Ord hafa miwkt sem Smior, eñ miked Strijd i Brioste er, vid Mord-Sverd maa þad lijkia.

9. Fleyg þu Ahyggiu fyrr og sijd, Fatækur Gude til Handa, hañ mun þier i Hallæris Tijd, Hiaalp og Atviñu senda, þvi eflaust lætur ecke hañ, hiñ auma og Riettlaata Mañ, blijfa i Eymd aan Enda.

10. Eñ illum muntu ædste Gud, i diwpu Grafena steypa, Bloodgiarna faangar sarleg Naud, Flaraadum eyder Sneypa, ei fa þeir halfnad Alldur siñ, eñ þu DRottiñ ert Koongur miñ, Hiartad

skal til hijn hlaupa.

56. Psalmur.

Desse Psalmur seiger af Ossookn nockre og Lastyrdum sem David hefur lided, med packargiørd, ad hañ sie par fra frelsadur.

Ton, Være nu Gud oss ecke hiæ, etc.

MYskuna þu mier millde Gud, Meñ vilia undertroda, Daglega heya Horku Strijd, hyggia mier stoorañ Skada, Drambsamer beriast mier a moot, meina ad trappa mig under Foot, Gud veit mier Adstod gooda.

2. Af því eg treyste uppa þig, Ord þitt heidra og prijsa, Hreckvijser engver hræda mig, Hollð eitt ei kañ ad slisa, Iller þo strijde moote mier, mig vilie troda under sier, þiñ muntu Pioon uppreysa.

3. Samtok hafa þeir moote mier, mig vilia giarnañ deyda, hugsande jafnañ hvorneñ þeir, Hæl-Bein mitt kyñe meyda, alltijd hafa þeir uñ þad Tal, ad giæte hondlad mijna Sæl, vilia sem fyrst foreyda.

4. Allt hvad þeir giora Illt af sier, er jafnsnart fyrergiefed, engeñ er sa sem Mootmæler, meir tijdka Hræsnis Lofed, Siælfur Gud straffe soddañ Meñ, sem snarast steype nidur i Gruñ, Hefnd aa Myskunar hafe.

5. Reikna miñ Hrakning Herra Gud, hell mijn um Tærum i Siodiñ, þu munt ælijta mijna Naud, maklega skal Foottrodiñ, Ovinur miñ, og

aptur

aptur snijr, eñ þu DRotteñ Gud hia mier bijr, og heyrer Bænar Hliodiñ.

6. Guds Ord, Jæa DRottens Dijrdar Ord, Daglega vil eg prijsa, og hrædast engvañ hier a Jord, hvad miked sem þeir geisa. Eg veit ad Herrañ hiælpar mier, hvoriu orka þa Meñerner, vid Hende hañs ei rijsa.

7. Þvi hef eg DRotteñ heited fast, af Hiartans Root þig prijse, Aund mijna hefur Endurleyst, wr Daudans Ofurgeyse. Footum hiælpader Hrossun fra, Herra fyrer þier gænga mæa, i Lifande Maña Liose.

57. Psalmur.

Hier hermer David i stuttu Maule,

þær Mootlætingar, af hvorium Gud hafe hañ frelsad; Og frañbijdur ad færa DRottne Packargiord.

Ton, JEsus Christur ad Jordan kom, etc.

MYskuna þu mier mill de Gud, mijna Sæl virdstu hugga, einkum eg flij i allre Naud, under þiñ Bængia Skugga, þar uppæ reider Ond mijn sig, Athvarfed siertu gooda, af Hiarta til þijn helld eg mig, sw Hlijsd kañ vel ad stoda, wr þeim Ogiæfu Voda.

2. Til þess Hædsta Guds hroopa eg, hvor mijna Sorg mun enda, og vill mier Hiælp a einhvorn Veg, af Himnum ofañ senda, fra Offsokn þeirra og Andstygd, sem undertroda vilia, send þu mier

Naad og Sañleiks Trygd, so þeir kuñe ad skilia, þijn Hialp mune mig hylia.

3. Eg ligg med miñe aumu Saal, hia Dolmum Heimsins Leonum, eg jafna vid eitt uppæst Baal, illum Mañaña Sonum, Teñur hafa sem Odd-hvoss Spioot, Aurvum lijkast þær stijnga, sem Harbeitt Sverd a Hœrund blautt, hoggur þeirra Fals-Twnga, Herra gief þeim Hefnd þwnga.

4. Yfer Himna þig hef þeim moot, Herra Gud med Dijrd þijna, þeir leggia Snorur fyrer miñ Foot, ad faanga Saalu mijna, Gief ad falle i Grafena þeir, sem groofu Saalu miñe, þa skal mitt Hiarta meir og meir, Myskunsemd hrooſa þiñe, og lijſa Lofgiordeñe.

5. Rijs upp mijn Harpa, hef þig Dijrd, hvorn Morgun rijs upp sneña, ad Lofgiord DRottne æ sie skijrd, alldrei skal eg þvi gleyma. O! DRotteñ Gud eg packa þier, þu audsijner oss Naader, hiar Almwganum eg framber, so allar heyre Piooder, þiñ Heidur Hiartans Fader.

6. Af þvi þijn Myskun er vidlijkt, allañ Himeneñ vijda, af þijnum Sañleik seigest slijkt, so vijdt sem Skyeñ lijda. O! Gud vor Herra upphef þig, yfer þañ breyda Himen, þijn Dijrd a Jordu sijne sig, so Piooden verde tameñ, ad seigia þier Lof, Amen.

58. Psalmur.

David (Raunlega Ofsooktur) vottar hier

hier sitt Sakleyse, Og bidur Gud uñ Vardveitslu og Frelse.

Ton, Være nu Gud oss ecke hiar, etc.

HJer Meñ sem HErrañ hefur tilsett, hañs Piood med Logum ad stijra. Eñ þo dæme þier ecke riett, sem ydur vited bera, moothroanlega lijde þier, Landed fullt med Raanginde er, Osparer Illt ad giora.

2. Fræleiter, Ogudhrædder Meñ, og Lyge-Muñar skiæder, Fædder i Lostum lifa so eñ, med liootu Hoggorms-Æde, Lijker vid Eytur-Ormeñ þañ, sem Eyrun samañ lykia kañ, daufur þau byrger bæde.

3. So Veide-Mañsins heyre ei Hliood, hvorium Ment er ad særa, eins virda HErraus Ordeñ good, Oviliuger þau heyra, Þo yduglega þar sie kient, af þeim sem hafa gooda Ment, þeir Illu alldrei læra.

4. O! HErra gief þeim Hogg ca Kiñ, hvar myked Blood wtreñur, so bædu meigeñ boolgne iñ, brotne Jaxlar og Teñur, hiadne nidur og hrorne þeir, sem hlaupe Vatn i Molld og Leyr, hvort eingeñ aptur siñur.

5. Þeir benda þar til Bogañ fast, bresta og brockva verdur, Eins og Snygill þeir upp þurkast, sem Otijdugur Burdur, Soolena wr þvi alldrei siar, Avoxt þeirra mun Neydeñ slar, fyrr eñ hañ er fullgiordur.

6. Hier af gledst hiñ Riettlaute Mañ, Hefndena sier þa buga, þvi sijnar Fætur þa mun hañ, i þeirra

Bloode lauga, so þar uñ skulu seigia Meñ, sæa Guds hrædde sær Launeñ Preñ, Riett dæmer DRotteñs Auga.

59. Psalmur.

David Offsooktur af Saul, klagar yfer Ofur-Velde, og bidur Gud uñ Hiælp.

Ton, Lifande Gud þu lijt þar æa, etc.

MRelsa mig Gud og Fader miñ, fræa Ovina Uiñsæatre, hlijf mier og geym þu Pion iñ þiñ, vid þeirra Ofur-Hatre. Illrædis-Meñ i Añañ Stad, og Bloodgijruger sækia ad, eru þo engvu betre.

2. Þeir vilia mijna veida Sæl, Vollduger Æraas giora, veit mig þo eckert Vondsku-Mæl, vid þa hafa til ad bera, Saklausañ þeir Offsækia mig, siæa til miñ Gud eg beide þig, Og virdst hiæa mier ad vera.

3. O! Þu DRotteñ Allsheriar Gud, Israels Kongur vakna, æastrijd þu soddañ Illsku-Piood, og engvum þeirra lijkna, sem alldrei stunda añad neitt, eñ Illmañlega giete breytt, þeirra Verk þeim tilreikna.

4. Æ Kvølldeñ læat þæa Yla upp, æalykt sem Hundar goole, aptur og frañ sijn hafa Hlaup, hvørge komast ad Skioole. Siæa þu þeir tala Illsku-Ord, I þeirra Vørum liggia Sverd, so eirn med ødrum tæle.

5. O! HErra þu munt hæda þæa, og heidnar

Piooder

Piooder pijna, þeirra Ofrijke flij eg frꝛa, Fader i Verndan þijna, Þu giefur nooga Myskun mier, mykel Hiartans-Glede þad er, Ad straffar Ovine mijna.

6. Þo slꝛa þu ecke þꝛa i Hel, þeim sundurdreif þu helldur, so Foolked þar uñ þeinkie vel, ad þu viett Endurgielldur, Hritt þeim uñ Koll so hrynie i Gruñ, Hefndeñ þijn verde ollum kuñ, vor Hiealp og Hlijfdar-Skiolldur.

7. Bolvan med Lygum, Svik og Synd, sijfelldlega þeir kieña, I Drambsamlegre lifa Lund, Lærdoomeñ ydka þeñañ, An allrar Naadar wtdrijf þa, af þvi kuña þeir vel ad siꝛa, þu giæter þiña Mañа.

8. Leat þa ꝛa Kvolldeñ yla upp, eins og bañsolltna Racka, uñ Borgena sijn hafa Hlaup, hijngad og þaungad flacka, Mogle uñ Hrongurs mykla Kvol, med þvi aadur nær þeim gieck vel, Peir kuñu ei ad þacka.

9. Eñ þijna Myskun Magt og Dijrd, Miog sneña vil eg prijsa, Athvarf i miñe Eymd ꝛa Jord, Ertu og Hlijfdeñ vijsa, Sijfellt HErra sijng eg þier Lof, so vijdt tekur þijn Naadar-Giof, Sem Sooleñ laangt kañ lijsa.

60. Psalmur.

Pegar David hugsade uñ þañ Sigur sem Gud hafde giefed honum yfer hañs Ovinum; Fieck hañ þa Hugar Hressing, ad Gud munde frañveigis hiealpa honum.

Med sama Lag.

RJettvijse Gud sem reidur vart, Naud þitt er ollu hærra, og hefur skwfad oss þvi burt, under Straffs Hendur þeirra, sem þo ei Lofed sijngia þier, sundurtvistrader erum vier, hugga oss aptur Herra.

2. Þu sem Jordena hrister hart, hvors Straffs Vondur er þvngur, þijn Giæska ad þvi gisre snart, og græde heñar Sprungur; Vandlætur þijnum varstu Lijd, Vijnbikar þiñ beiskur i Kvid, ogreidde vorar Gaungur.

3 Eñ þeim ollum sem þig ottast, þu gafst eitt Sigurmerke, vid hvors Fegurd sig hallda fast, þad huggar þa og styrker; Vita sig þvi i Vingan þijn, vijser uñ Lausn fra allre Pijn, þijn hægre Hond þad verke.

4. HErrañ i sijnum Helgedoom, so Hiartanlega talar, hvar af mier Glede heilog kom, so huggadest mijn Saula: Eg hefe mier i siñe sett, Sichem skipta i Hlute riett, og Suchotts Dal ad mæla.

5. Gilead er mijn eigen Eign, og Manasses hiñ rijke, Ephraim medur allre Tign, er mijns Hofuds Styrkleike. Juda skal miñ Hofdinge hier; Heiter Moab mitt Þvætte Kier, miñe allt Magt þad vijke.

6. Eg dreg miñ Skoo uñ Edoms Land, a hendur læt mier gaanga, Philistei med hraustre Hand, Herop skulu mier sijngia. Hvor vill mig i Borg hafa þa, sem Hormung eingeñ strijder a, ei neirn maa þiaa nie þvijnga?

7. Hvor vill mig leida i Edom, añar eñ þu vor HErra

HErra, af hvorium Hefnd og Hirting kom, hord vegna Synda vorra. Ei dregur med oss wt i Strijd, af þvi twistrast so vort Herlid, hvad duger Hreistiñ þeirra?

8. O! HErra Gud oss Hiaastod veit, hvad margt sem a kañ liggia, Eñ Mañleg Hialp er engvu neit, ei vilium hana þiggia. Ef þu ert med so viñum vier, vora Ovine sundur mer, lætur þa under liggia.

61. Psalmur.

David vidurkieñer, ad Gud hafe heyrt hañs Bæn, Packar Gude þar fyrer, og huggar sig vid Epterkomande Tijd.

Ton, JEsus Guds Son Eingieteñ, etc.

MJtt Akall HErra heyrdu, og hygg ad miñe Boon, Eg hroopa hier a Jordu, af Hugar þeirre Raun. Eg bid af ollu Hiarta, upphef a Fialled biarta, þiñ Naudlijdande Pioon.

2. Þu ert mier oflugt Hæle, mitt Atrwnadar-Slot, Eirn oruggur Kastale, ollum Fiandmoñum moot. Tak mig i Tialldbwd þijna, og Trwlega laat þioona, so hafe Heilog Not.

3. Heit mijn þu heyrer giorla, mier hiaalpar vel þijn Naad, launar so Elsku alla, og efter Kongsins Naad, Fraa Ett til Ettar blijfur, Erna Lijf-Daga giefur, honum i helgum Stad.

4. Og skal þvi ætijd blijfa, under Guds Naadar-

Sioon, Gud virdest honum hlijfa, so hreppe eckert Tioon. Gude vill Lofed giallda, giarnañ sijn Heit-Ordhallda, HErrañ heyrer hañs Boon.

62. Psalmur.

David seiger hier fra Vondsku Ovina sijna og æmiñer alla Gudhrædda, ad reida sig uppa Gud, eñ ecke a Meñena.

Ton, Af dilvpre Hrygd, etc.

MIjn Aund i Gude er so glod, af thvi hañ mier vel hlijfer, oll mijn Huggun og einka Stod, ætijd a Saalu og Lijfe; Eingeñ Hæske mig hindra mæa, þo horfest skadsamlega a, Gud frelsar fra þvi Kijfe.

2. Hvad leinge ætled aller þier, einum ad giora Skada, hañ so sem Veggur hruneñ er, hvorn aller nidur troda. Þier ydked Ligar Last og Mord, lijka vel giefed fogur Ord, Hiartad hugsar ad deyda.

3 Þvi bidleikar mijn auma Aund, epter þeim Nædar Herra, sem mier med siñe hlijfdar Hond, hiælpar wr Gaupnum þeirra; Hañ er mitt Fiall og fasta Slot, Frelsare, Athvarf, Raunaboot, hvor mig mun hoolpiñ giora.

4. Ah hañ vone þier elsku Born, allt Hiartad giefed honum, hañ er vor Adstod, Hiælp og Vorn, i hvorskins Eymd og Raunum. Aungvañ Hlut duger Mañna Magt, miked þo af þeim verde sagt, alls eckert orka munu.

5. I DRottins Magtar Metaskaal, miña eñ eckert

ert vega, og þo þeir være alls otal, ongvañ Hlut munu duga, ecke treysted a oriett Fie, ealijka þo þad myked sie, sem Fugl mun burtu fliwga.

6. Elsked ei þad sem aungva Stod, ydur gisrer i Dauda, falle so til þier eignest Aud, a þvi taked Vakt gooda, ad hafa ei fyrer Afgud þañ, þvi ecke stidur nockurn Mañ, i hættum Heliar Voda.

7. O Rottiñ hefur talad eitt Ord, opt fieck eg þad ad heyra, hañs er alleina Heidur og Dijrd, honum mun Lofed bera; Þvi hañ er Almaattugur Gud, alleina giefur Lijf og Aud, eingeñ er añar Herra.

8. O! vor Gud O Rotteñ allsheriar, sem æfenlega blijfur, til allrar Giæsku ertu ospar, ollum launar og giefur, i þañ Maata sem þioona þier, þeirra Trw og Athæfe er, sem hver til verkad hefur.

63. Psalmur.

Til Aminingar og Epterdæmis ollum Gudhræddum, Auglyser David hier, ad hañ hafe i ollum sijnum Astrijdum haft sitt Athvarf til Guds.

Ton, Oviñanleg Borg er vor Gud, etc.

O! O Rotteñ Gud mitt einka Traust, earla eg til þijn vakna, mijn Saala epter þier er þyrst, þreyr Holld ad vidur kvikna. A Hrioostur-Jordu hier, hvar eingeñ Vokve er, O! hvad mig laangar iñ, I Helgedoomeñ þiñ, Lijfe og Ondu þu lijknar.

2. Sæl og feigeñ er Saala mijn, sier a þitt fag-

ra

ra Lofed, þvi Myskun, Naad og Millde þijn, Er myklu betre eñ Lijfed. Varer og Muñur miñ, mæle uñ Lofstijr þiñ, þig vil eg heidra hatt, af Hug ollum og Maatt, aa medañ Maal er giefed.

3. Eg hef upp mijnar Hendur Tvær, HErra i þijnu Nafne, Huggun og Glede Hiartad fær, sem hresseſt vid og lifne, Þa eg les Lofstijr þiñ, lijka gledst Muñur miñ. O! Gud eg þeinke aa þig, þa legg til Hvijldar mig, ad siert mijn Vernd i Svefne.

4. Og nær ad Morgne aptur rijs, Eg skal þier Lofed sijngia, einkum þvi mier er Adstod vijs, I Skioole þiña Vængia, Þig adhylleſt mijn Aund, eñ mig stidur þijn Hond, af þvi mun adra þa, Er mig hæda og smaa, Grøfeñ fiotra og faanga.

5. Fyrer Sverds-Eggium falla þeir, Faangast af Stiga-Mønum. Eg gledst i mijnum Gude þvi meir, gief mig alleina honum, og sver honum þañ Eyd, Añañ ei dijrka Gud. Muñur sem mæler Last, mun þa aptur-byrgiast. Eg helld Guds Ordum søñum.

64. Psalmur.

David Klagar yfer Tyrañaskap, og Brøgdum Ovina siña, og hroosar Guds Godgyrne honum veittre.

Ton, Være nu Gud oss ecke hiæa, etc.

HEyr þu Gud mijna Hiartans-Rodd, HErra eg þig Graatbæne, þvi Aund mijn er i Anaud stodd, Oviner hrædeſt ræne.

Vard

Vardveittu mig og veittu Hlijf, þeir Vondu uñsitia mitt Lijf, Fiolde Fiandmaña kiæner.

2. Þeir hvetia Tungur sem eitt Sverd, so skioota Eytur-Orde, eins og þar fliwgie Aur aa Ferd, ad þañ Saklausa myrde, Fulldiarfer Ottast ecke neitt, aastunda mest ad giete veitt, hañ þeim eckert Illt giorde.

3. Þeir seigia, eingeñ sier til vor, þa Svika-Naad eñ binda, med Ofurdaudug Illsku-Þor, Ogiæfañ mun forblynda. Gud stiakar þeim med stoorum Maatt, so strax vid þettà verdur daatt, wr Heidrenum þeim hrinder.

4. Aller giora þa ad þeim Skoll, uñ þeirra Læging mæla, Nu straffast slijkra Illskañ oll, þvi adra villdu tæla, aa þessum Ó Rotteñs hefner Hond, eñ Hreintrwadra Lijf og Aund, iñtekur eilijf Sæla.

65. Psalmur.

Hier greiner David uñ Guds Tilhueiganlegañ Vilia til siñar Kyrkiu.

Lon, Heidrum vier Gud af Huga og Saal, etc.

Hier HErra syngium sæta Dyrd, I Zion lofum þig med Kyrd, og heimfærum þier Heiteñ oll, þu heyrer vel vort Bæna Akall, allt Foolked til þijn flijter sier, ad faa so kvittar Misgiordér, lært oss siña Naad fyrer þier.

2. Saa Madur bijr i Sælld og Frid, sem þu hefur wtvaled Gud, helldur sig vid þitt heilagt Port, hefur aa ongre Blessan Skort, þitt Ord er honum

um Edla-Lioos, af þvi er hañ so Hugar fws, ad gænga i þijns Heidurs-Hws.

3. DRottiñ hvors Hiælpar-Hond er sterk, heyr ofs fyrer þijn Dijrdar-Verk, Hiælpræded sialft og Hlijfdeñ stoor, Huggunar-Skiolldur allra vor. Glede aumra sem eru a Jord, edur uñ Sioeñ hafa Ferd, ein Endurlausn af Gude giord.

4. Þu DRotteñ hefur uppbygt oll, og Grosum prijdt þau hau Fiall, Grundvolleñ þeirra giort og lagt, Gyrdtur ertu med stoore Magt, þu sem hrijnanda Haffins Flood, heideñ Lijd og Omillda Piood, stillter so ecke yfer ofs Dod.

5. Hier fyrer eru heideñ Lond, hrædd vid þijna StoorMagtar-Hond, vitande hun er har og sterk, hafa vel spurt þijn Krapta-Verk, Þu gledur allt med þiñe Naad, þar uñ er sijd og sneña tiaad, Sunged, Lesed, Sagt og Spaad.

6. Nær þu med Blessan vitiar vor, Veiting er þad Landenu stoor, audgar, bæter og eykur Ploog, Uppsprettañ giefur Vatned noog, Akrar og Korned verkast vel, voxvast og þornar nær sem skal, Ast-Verk þijn DRotteñ eru Otal.

7. O! hvad þu krijner Ared gott, ymest giorer Purt edur Vott, O! hvad þijn Foot-Spor eru feyt, Eydemerknaña sierhvorn Reit, Bloomga so giefa Grased noog, Grænar Jurter og þyckvañ Skoog, Kostureñ valla kiemst i Loog.

8. Aller uñhverfes Hoolarner, hvad Lista eru þeir fagrer, uñ Folld og Vollu fær Mañ sied, feytt

og

og ægiætlegt Sauda-Fied, I Dolunum Korned er so pyckt, af þessu verdur Foolked rijkt, Gude Lof sijngur, gledst vid slijkt.

66. Psalmur.

David packar Gude fyrer þa Velgiørninga, sem hañ hafe veitt sijnu Foolke, seiger eirneñ af Gagne Kornskurdarens; Vottar til Guds sitt Meinleise.

Ton, Christe þu klære Dagur ert, etc.

SYnged oll Lond, og heidred hautt, Himna Kongiñ i Dijrdar Mætt, Dijrked hañs heilagt Herra Nafn, honum er ecke nockur jafn.

2. Seiged, hvad eru hæa og merk, Herra Gud þijn Dæsemdar Verk, þeim Ogudlegu; bregdst þad bratt, ad bæreſt giete vid þiñ Mætt.

3. Aull Lond tilbidie eirneñ þig, ægiætt Lof sijnge hvor uñ sig, Lausnar Nafned sie lijka þitt, Lofad i Sofnudenum midt.

4 Komed þier hijngad Herrans Piood, Handa verk DRottens Lofed good, sem a medal Mañaña bert, miog Dæsamlega hefur giort.

5. Hañs volldueglega Hiælpar Hond, Hafenu snijr i þurra Grund, so Foolked mætte gaunga i giegn, Glede er oss ad slijkre Fregn.

6. Hañ Drottnar med eilijfa Mæd, Augu hañs jafnañ fæa vor gæd, Omillder þeir sem mootproo-aſt, munu i Diwped nidur slæſt.

7. Lofed

7. Lofed Gud hvor sem lofa kañ, Lofstijr hañs giord ed vijdfrægañ; Hañ er Saalnaña Heilsuboot, hvorge lætur vorn skeika Foot.

8. Pu hefur reynt oss Herra saart, Hiartad er af þvi orded klaart; Lijka sem Sylfur sundur rent, soded i Ellde giort so hreint.

9. I Turn hefur þu oss iñsett, og Byrde lagt a Hryggeñ riett, Mootlæte þad var miog so stoort, Meñ setter yfer Hofud vort.

10. Vier hofum Eld og Vatned breitt, Vaded, þolad so kallt og heitt; Nu hefur Guddooms Giæskan þijn, giort eirn Enda a þeirre Pijn.

11. Par fyrer vil eg feigeñ fwo, med Foorner ganga i þitt Hws; Hallda og enda Heitord mijn, sem hiet eg þier i miñe Pijn.

12. Feitt Breñe-Offur eg færa vil, fwo slega þijns Alltaris til, greida i Tijund gott Kvik-Fie, so Guds Ord betur Ydkad sie.

13. Komed hijngad, eg ydur bijd, alla, sem Lofed DROtteñ Gud, hvorium eg giarnañ herma skal, hvad hañ giorde vid mijna Saal.

14. Til hañs kallade Muñur miñ, mig Bænheyrde hañ eitthvort siñ; Og mijn Twnga heidrade hañ, Hiaastod hañs alldrei bregdast kañ.

15. Hefda eg mier i Hiarta sett, ad hafa i framme Svik og Prett, edur Rænginde alltijd giort, ecke hefde mig Gud Bænheyrt.

16. Eñ Giæska DRottens gisrer þad, Grattbæn miñe hañ hyggur ad, hañ sie Lofadur Herra

dijr,

dijr, hvor sine Naad ei fra mier snijr.

67. Psalmur.

David bidur fyrer Christelegre Kyrkiu, sem um Heimen er wtbreidd.

Med sijnum Ton, etc.

GUd Myskune nu ollum oss, og giefe Blessan sijna, og laate sijns Andlitis Lios, til Lijfs Eilijfs oss skijna; So Vilia hans og Verken oll, i Verolld peckia kynum; Og JEsu Christi kroptug Heill, kunug sie Heidnum Monnum, ad giarnan hlijde honum.

2. Pier Gude Lof og Packargiord, peir Heidnu jafnan jaate, og fagne allskins Folk a Jord, fagran Saung heyra laate. Ad pu Doomare ert a Jord, Illsku lijdur pvi eige. Vernd og Upphellde er pitt Ord, allt Folk styrker so meige, gaanga a riettum Veige.

3. Packe pier Gud og Lofe pig, pitt Folk fyrer pa Millde; Avoxt ber Jord og audgar sig, Ord pitt er vort Upphellde. Gud Fader, Sonur og Andeheirn, oss blesse alla saman; Vegsame han og ottest eirn, allt Mankyned um Heimen, sijngium af Hiarta, Amen.

68. Psalmur.

David packar Gude feingen Sigur, og

hroosar sier i Gude, ad hañ hallde Konunglegre Koronu.

Ton, Oviñanleg Borg er vor Gud, etc.

SA sterke Gud mun standa upp, Stoorverk giora og Undur, Styrialldar Mañastillter Hlaup, striaalar þeim dreift i sundur, þeir ed hotudu hañ, hvor flijr sem meira kañ, hañ slær þa hart wr Leik, sem hreke Stormur Reik, og brædne Vax vid Tundur.

2. Paũiñ fer Jll og Omilld Piood, oll fyrer Herrans Bræde, Eñ þau Riettlætu Guds Born Good, glediast af hañs Hialpræde. Sijnged og seiged Lof, sætt fyrer Nædar Giof, Heidred Guds Heilagt Nafn, honum er eingeñ Jafn, hvor fær oll greint hañs Giæde?

3. Hvor uñ sig greide Herrans Veg, ad hañs Tilkomu giæte, Giæffsamlega framgeingur miog, Gud D Notteñ er hañs Heite, Fader Fodurlaussra, Frelsare Ecknaña, hañ bijr i Helgum Stad, Herleiddum giefur Nad, Fridar Fulltinge veiter.

4. Þess Einmana og Auma Hws, audgar med Froomum Bornum, Hiñ Omillde er Luckulaus, liggur a Klwngur Þyrnum. Eg miñunst goode Gud, gladur uppa þiñ Eyd, foorst wt med Folked þitt, frambrunader hier midt, a Heidar-Fialla Hornum.

5. Himnar drupu eñ Haudred skalf, hrædd vid Jsraels Herra, nær þijn Dijrd Gud sig sijnde sialf, a Synai Fialle þeirra. Eñ nu er oñur Fre-

gn,

gn, þad Edla Lijfsins Regn, þijn nækvæm Naudar Ord, næra Visnada Jord, Alden Bloom a sier bera.

6. Þijn Dijr bwa i þessum Stad, þar Endurnærer hiñ Auma, Audgar hañ vel af Ast og Naud, Ord þitt lætur hlioma, I Glede, goodum Frid, Gudspialls fyrer Herlid, hvors Kongar hallda eitt, Herfangenn er bijtt, so til Hwssprijde sooma.

7. Nær Land-Tiolld setur þad Lided frijdt, liooma sñ Dwfna Vænger, setter med Gull og Silfred hvijtt, sem þeir eru til launger, Nær Gud nidur skipar, Naudugum Kongum þar, þa sieft þar Sooleñ biort, sem nu er Dimañ svort, þvi rijmast Veiger þraungver.

8. Biarged DRottens er Frioodsamt Fiall, fagurt og stoort ad skoda, Þvi vilied Biorgeñ oñur oll, ydur Formiked biooda, Sa Herrañ Sigur dijr, a sijnu Fialle bijr, hañs Vald og Vilie er þad, ad vera i þessum Stad, giora sijnum til gooda.

9. Morg Þusundsiñum Þusunda, þijner Her-Vagnar eru, þu villt mille þeirra standa, a þijnu Fialle dijru, og ert so Uppstigeñ, i Tignar-Saleñ þiñ, Helvijte hefur sneidt, ad Herfange wtleidt, þa Fiotrader þar voru.

10. Þu hefur Astgiafer odlast, oss Moñunum til Handa, vid þa sem hafa Þverskallast, þo villtu Trygder binda, O! þijn Elska og Naud, Einsomul verkar þad, þo stæde þier a moot, þegar þeir giora Boot, villtu læta þier linda.

11. Um alla Daga, Ar og Stund, Eijlift Lof sie þier Herra, fyrst leggur þu a harda Hond, Hialp lætur epter fara, O! vier hofum eirn Gud, sem oss frelsar af Naud, og DRotteñ DRotteñ þañ, af Dauda lifga kañ, vier meigum glader vera.

12. Hofud Ovina HErrañ mer, Holl þeirra nidur brijtur, eñ Hvirfel Toppeñ af þeim skier, og Hærlockana slijtur, seiger þo sumra til, sækia eg nockra vil, þeirra Feitingia þo, i þañ Ofdiwpa Sioo, sa Hoopur Nædar nijtur.

13. Þu munt lita þiñ fagra Foot, i Fiandmañ-aña Dreyra, hañ sleykia þijner Hundar wt, wr Heliar Undum þeirra. O! þu goode Gud miñ, Gængeñ skoda Meñ þiñ, so fagur framm brunar, eirn Fridar Kongur þar, til Helgedomsins Herra.

14. Saungvarar undañ fara fyrst, og fagurle-ga sijngia, þar næst Spil-Meñ med mæta List, Meyar a Bumbur klijngia, Heidred þvi Herrañ þañ, hvor Madur best sem kañ, hañs Verk sie He-yrum kuñ, hreinañ liet Nædar Brunn, upp i Isra-el sprijnga.

15. Litle Benjamin bijr þar vel, bæde Nepthа-lim og Juda, Zabulon ecke sijdur tel, sierhvorn med Fioldañ Piooda, sa Heidarlege Her, Herra Gud lijtur þier, þiñ Fader Rijke þitt, þañeñ hefur tilsett, og virdest vel ad stoda.

16. Af þvi HErra þad er þitt Verk, eñ eckert Mañna Smijde, þier giefa Kongar Pijngeñ sterk, til þess Musteris Prijde, þu straffar hina þa, þar ei

lauta

læta sig sia, Kvikindeñ leid og liot, leggiast i Reyreñ wt, peckiast vel þo uñi sijder.

17. Þar eru lijka adrer þeir, sem Uxar medal Kalfa, Foottroda vilia Folk þitt meir, feyta gisra sig sialfa, Peninga Eign og Aud, elska þeir meir eñ Gud, Idka Orlog og Strijd, afrækia sañan Frid, wtrek þa medal Ulfa.

18. Þar koma Herrar Egyptsker, Æru og Dijrd ad greida, Blaland til Heidurs Herra þier, Hendurnar vill wtbreida; Kom þu Heims Krijnglan vijd, og Konga Rijkeñ frijd, hefied hædstu Lofgiord, HErra þeim sijnged Dijrd, oss mun i Nad iñleida.

19. Fra Upphafe og Endalaust, allañ Himeneñ situr, sa giefur Kraptiñ siñe Raust, so Dauda lijfgad gietur, Dyrked Israels Gud, Ord hañs Skyunum baud, hvors Folk og Heilagt Lid, hellst i þeim Krapte vid, elsked hañ æ þvi betur.

69. Psalmur.

David klagar yfer Ofur-Vellde siña Ovina, og bidur uñ Hesnd.

Ton, Af diwpre Hrygd aakalla eg þig, etc.

Hjalpa þu goode HErra vor, hart Vatn a Salu reñur, Eg sock i diwpañ Illsku-Saur, Hvar aungvañ Botneñ siñur, Straumar aadynia strauger þo, staddur er eg i vijdum Sioo, hvor ei er heildur grunnur.

2. Eg hefe kallad moodañ mig, miog ordeñ haas

og ræmur, Auguñ af Graate arga sig, Eñ eingeñ Hiaalp þar kiemur, Epter Gude eg alltijd bijd, Eflaust kiemur i siñe Tijd, þvi hañ sier ca mier aumur.

3. Fleyre eñ Hær ca Hofde mier, hef eg þa sem mig þrycke, miog so offækia megtuger, med allskyns Daudans-Hlecke, Bitala hlijt eg og borga þad, bæta fullu i allañ Stad, Er eg þo rænte ecke.

4. Fækiænsku veitstu Fader þa, sem falleñ er mig yfer, lijt so Skulld mijna alla ca, ad hana fyrergiefer, Læt ei HErra hneixlast a mier, hvsria sem bijda epter þier, O! Gud hvsr ætijd lifer.

5. Þiña vegna eg þole Last, þwijngadur lijd Kiñ-Roda, Brædur eigna mier engva Ast, sem añarlegañ skoda, og þeir Sammædder eru mier, Okiendañ seigia mig þo sier, gisra ei neitt til gooda.

6. O! hvad mig etur iñañ fast, ad þitt Hws so Dræket, fyrer Vandlæte lijd eg Last, lijka so miog Offæket, þeir gisrdu ad mier Gis og Spie, eg griet Tijdum og fastade, þo Brixled ca mig aukest.

7. Eg færde mig i Sorgar-Seck, samt voru þeir ad hæda, hvsr sem uñ Borgar-Hlided gieck, heyrde þau uñ mig ræda, Lostunar til mijn leggia Ord, lijka so vid sitt Dryckiu-Bord, Kijm-Vijsur uñ mig kveda.

8. Jrettañ Tijma eg bid þig, af Naad biarga mier HErra, fyrer þiñ Sañleik frelsa mig, Frat Yfergaange þeirra, hef upp wr diwpum Synda-Saur, ad sockve eg ecke nidur meir, J Dijked ollu verra.

9. Ad

9. Ad eg ei dreckest i Afgrun, nie illa Diwped slwke, Ei svarte Pittureñ sijnum Mun, samañ yfer mier lwke, Eg bid þig HErra hiaalpa mier, Huggunar full þijn Giæskañ er, Hvor nu best ad mier hiwke.

10. Byrg þig ei fyrer þijnum Pioon, þwng er mijn Hugar-Pijna, Heyr þu snarlega Hiartans-Boon, og huggadu Saalu mijna, Alkunnug er mijn Anaud þier, alla Fiandmeñ þu giorla sier, Skoñ og Hueysa sig sijna.

11. Sw Hueysa krenur Hiartad saar, Huggarañ villda eg finna, Eg giætta hvort sa eingeñ var, sem Angred villde lina, Eñ þad vorkynte ecke eirn, ei villde mier hugsvala neirn, helldur plaaga og pijna.

12. Gall til Matar þeir gaafu mier, af Grimdar-Huga sijnum, Svala-Dryckureñ Edik er, i stærstum Porsta mijnum, þar i giegn verde þeirra Bord, þeim ein Gylldra og Foota-Mord, til Endurgiallds þeim einum.

13. Augu þeirra sie alltijd myrk, so ecke Veigeñ siae, Afleyse myked og Ostyrk, I sijnar Lendar fae, yfer þaa þiñe Heipt wthell, hondle so Grimdar-Reideñ oll, ad alldrei Uppreisn nae.

14. Bwstadur sem þeir biuggu i, braadlega eydeleggest, og þeirra Tialldbwd upp frae þvi, alldrei meir uppbyggest, þeir lasta þañ sem lamder þu, lofa sig fyrer slijka Trw, hafa þad kiært hañ hryggest.

15. Laat þaa rata i Synd af Synd, siae ei Riettlæted hreina, og þeirra Nafn med þiñe Hond, þu

af Lijfs-Bookeñe plæna, Jller þadañ af ecke þeir, uppskrifest med Niettlæatum meir, J Nædar-Nafna-Book þijna.

16. Eñ eg so aumur Angist ber, eg bid nuer Hugg ungiefer, Sætt vil eg Lofed sijngia þier, sem þu uñ Eilijfd hafer, þad i Foorn betur þocknast kañ, eñ þo framleide Uxa þañ, sem hefur Horn og Klaufer.

17. Þeir Aumu sem hier uppæa siæa, Jñelega sig kiæta, og þeirra Hiarta hressest þa, sem HErrans Orda giæta, Aumer af honum Huggun fæa, Hertekna vill hañ ei forsmæa, sem hañs af Hiarta leita.

18. Himeneñ, Jord og Hafed breitt, og hvad þar iñe lifer, Dijrd, Heidur syngе Gude greitt, giarnsamlega hañ lofe, sæa DRotteñ Gud i sætre Nædd, Zions og Juda bygger Stad, So ofs þar Jhvod giefe.

19. Þad er og blijfur Arfleyfd dijr, ollum sem þioona honum, hañs æstkiær Þiood þar iñe bijr, med Eign þeirra og Sonum, ætijd lifa þeir i þeim Stad, Elska hañs Nafn og lofa þad, leyster vr laungum Raunum.

70. Þsalmur.

David bidur Gud, ad veita sier braudlega Hialp þegar Absalon hañs Sonur sat epter honum.

Ton, A þier Herra hef eg nu Von, etc.

Lijt þier miñ Gud og frelsa mig, flijt þier DRotteñ eg beide þig, ad Skoñ þeir verde aller, sem miñe Saal, eitt hwa Baal, til baka sialfer falle. 2.

2. Forsmaaest þeir sem myked Mein, mier til leggia i hvorre Grein, Sneypañ snwe þeim aptur, seigia vel fer, ad vei sie þier, og verder þu Fortaptur.

3. Eñ hiner gledjest aller þeir, esleſt þeirra Huggun þess meir, er þig elska og stunda, þitt satt Hiaalpraad, seigiande þad, sie Gude Lof ann Enda.

4. Eñ eg einmana aumur er, O! DRottiñ til mijn flijtru þier, oñur Hiaalp stodar eingeñ, þu ert mijn Heill, og Hiaastod oll, Herra tef ecke leinge.

71. Psalmur.

David bidur Gud ad frelsa sig af Hende Ovina þeirra, sem hañ hæddu og Offsoktu, og honum ad giefa Stodugleik i Trwñe.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg a. etc.

LEG treyste Herra uppa þig, ei laat verda til Smaanar, heilagt Riettlæte hugge mig, hneig þu til miñar Bænar, hefur Lofad mier Harmaboot, eg hleyp til þijn og kalla, græd Anaud alla, þu ert mitt Fiall og fasta Slot, ein frabær Styrktar Hella.

2. O! Herra Gud mier hiaalpa vel, af Hondum þeirra illu, þvi Stoor vijkingar huga Hel, harder i siñe Villu, O! DRotteñ þu ert Athvarf mitt, ein Vernd i stoorum Raunum, af Ungdoomenum, eg hefe mig þar uppa reidt, allt i fra Moodur Knianum.

3. Af Moodur Lijfe þu leidder mig, Lofstijr þiñ so eg auke, yfer þvi marger undra sig, eñ þu ert miñ

Styrkleike, laat fullañ vera Muñeñ miñ, med þijna Lofgiord hreina, og Dijrd alleina, so Daglega uñ Soomañ þiñ, sijngia kuñe og greina.

4. J burt kasta Gud ecke mier, þa Eileñ þunga beiger, og þa Mañskapar Orkañ þver, yfergief þu mig eige, þvi iller tala mier a moot, miñe Saal Uñsaat giora, og samañbera, Fals-raadeñ morg og furdu lioot, felldur skule eg vera.

5. Þeir seigia: Gud yfergaf hañ, offækium fast og grijpum, þvi eingeñ honum hiaalpa kañ, hañ er ordeñ ad Sneypu; O! Gud far þu ei fra mier langt, flijt þu þier nu ad biarga, eñ hoopiñ Varga, sem mier giorer so miked raangt, Mein laat og Skadañ farga.

6. Fordiarfest þeir i Skiemd og Skoñ, sem skielfa Saalu mijna, verde þa Sneypañ vafeñ Uñ, sem vilia mig so pijna, a þier Herra hef alla Von, eg skal þig heidra og prijsa, þitt Lof auglijsa, einatt þad meir a auka mun, allskonar lofleg Vijsa.

7. Daglega sie þad Maaled mitt, þijn Millde verk frambera, Heilagleik og Hiaalpræded þitt, hvor kañ so vt ad skijra? J Guds mijns Krapte geing eg fram, þad gooda Orded hreina, vt ad greina, þu hefur mig þar mentad uñ, millde Fader alleina.

8. Ofur haatt prijsa eg skal þig, uñ þijn Krapta verk lærdur, yfergief Fader ecke mig, þa ordeñ er Graahærdur, þar til eg boda þijn Stoorverk, þeim ungu Barna bornum, nænes giornum, og hvad þijn hiaalpar Hond er sterk, hijngad þo eñ ofornum

9. Hvad

9. Hvad þitt Riettlæte hæleitt er, Herra Gud Nadar rijkur, oll Stoormerkeñ þu eirn giorer, ei finst þier nockur lijkur, mig lætur rata i marga Swt, eñ misg vel endurnærer, og aptur færer, nedañ wr Daudans Dupte wt, og diwpum Jardar Leyre.

10. Þijn Magtar Verk og mikel Nad, mig huggade so veikañ, eg skal losa þig fyrer þad, þier a Hlioodfære leika, miñ Gud eg vil þier sijngia sætt, uñ Sañleiks Lofun þijna, a Horpu mijna, þiñ Heilagleike allre Ætt, æfenlega mun skijna.

11. Mijnar Varer, Siñed og Sæl, sem þu Endurleyst hefur, sæta Lofgiord þier sijngia skal, Sælu og Nad þvi giefur, uñ þig skal Twngañ yrkia mijn, alla Daga sig kiæte, vid þitt Riettlæte, Oviner skañest aller sijn, og hope strax a Fæte.

72. Psalmur.

David spæer fyrer Utbreidslu, Lucku og Læangvaran Rijkesins Christi, under Figuru Rykis Salomonis.

Ton, Heidur sie Gude Himnum a, etc.

HErra Kongenum Hædste Gud, hiælpa þu riett ad giora, og Kongsins Syne sier-tu med, so mun þar Blessan vera, so þad hañ stioorne siælfs þijns Lijd, med soñu Riettlæte og Frid, Fatækra Frelsis Herra.

2. Læt Fiolleñ giefa Fridar Hliood, fagra Hælsa Riettlæte, so mun frelsast þijn Fatæk Piood, Fridud, Gladvær sig kiæte, Lostunar Muñar liggia

ia þa, lijka sem fellt sie Gras med Liaa, og trodast under Fæte.

3. So laangt sem Tungl og Sooleñ skijn, sieu þier Hlijdner aller, fra eirnre Ætt i añad Kin, eñ eingeñ moote falle, ofañ kiemur þitt Ord sem Skwr, Ullar-Giærañ voknade þur, þar næst stood Vatn a Velle.

4. Uñ hvors Haa-Mægtugs Herra Tijd, hefur Niettlæted Blooma, setur og skickar sañañ Frid, so laangt sem Tungled lioomar, hañ stioornar vijdt uñ Haf og Geym, hier fra, Jord a, uñ vijdañ Heim, mun Ord hañs Magtar hliooma.

5. Þeir sem eru a Eydemork, aller fyrer þier krimpa, þijn Hond Ovine prycker sterk, þeir skulu Dupted swpa, Kongar sem bwa Hafenu hiar, honum færa Skeinkingar þa, sem hradast til hañs hlaupa.

6. Eirneñ koma þeir Eyum fra, aller til HErrans Rijka, Kongarner af Arabia, og þeir af Saba lijka, Skeinkingar bera honum heim, Herrar og Kongar lwta þeim, aller hañs Lofstijr auka.

7. Sa Gud frelsar Faatækañ Mañ, sem flijr til hañs og bidur, Faraadum einum hialpar hañ, huggar og styrker vidur, og Lijtelmagnañ hefur hætt, hinum Volada giefur Maett, er Aumra Andar-Fridur.

8. Niettlaatra Saalum hialpar hañ, wr Heliar Svikaræde, nær sem Illur Offækia kañ, añast þa vel og græder, seiger ad þeirra Saklaust Blood,

sie

sie dijrara miklum Fiesiood, hefner hinum i Bræde

9. Hañ er Eilijfur Herra sa, hvorium Meñ Gæfur bera, wt af Nijke Arabia, agiætt Gull skal pad vera, hvorn Dag lofa Meñ Herrra pañ, hvor vor skal gaunga fyrer hañ, og goodar Bæner giora.

10. Uñ Jord og Fiall hañs Edla Korn, agiætt og pickt mun standa, veifast lijka sem Libanon, lijser til beggia Handa, uñ Borger friofgast edla biart, alijkt sem Jardar Grased margt, wtberst til ymsra Landa.

11. Hañs Nafn er Eilijft, og so Naad, uñ fraiñ Soolena lioomar, Epterkomendum er pad tiæd, Etternar giorer Fromar, allar Piooder adhillest hañ, og nuu so blessa Hoopeñ pañ, Heidur og Lof pa blioomar.

12. Lofadur siertu sañur Gud, siælfur Israels Herra, allra Trwadra Styrkur og Stod, Stoormerkeñ eirn kañt giora, Era sie pier aa Enda skijrd, oll Lond fylleft af piñe Dijrd. Amen so æ skal vera.

73. Psalmur.

Med pvi peir Gudhræddu skulu i sdru Lijfe, sdlast Glede og Fognud, Eñ Ogudleger hlivota Eilijfa Sorg og Hefnd, pa skal eingeñ falla fræa Gude, po hañ hlivote Kross og Mootgaang ad lijda.

Ton, Heimile vort og Hwseñ med, etc.

Israels Gud er goodur peim, Gyrnd Hiartans hafa hreina, Fall horfdest mijnum Fot sum Tveim, fest gat eg ei Gaungu mijna, ad

Heimſkum var mier Hugraun meſt, hiaa Gud-
lauſum er Lucka beſt, odlaſt peir alla Oſk ſijna.

2. Lijfs-Haaſka ei ſem adrer ſiaa, eins ſem Haller vel ſtanda, Alpijdu-Mootgaang ongvañ faa, Ei mæta Pijngſlum Landa, Riett-Chriſtner verda od reyna Kvsl, Raanglaatum Mañum geingur vel, Brwke vid Lucku blanda.

3. Peirra Offe maa pykia Snilld, par med vilia ſig prijda, forſug er peirra Feyte gylld, fleſt verdur peim ad hlijda, Nijdlega misg Ovyrda allt, Jll-yrda, ſkaña hratt og ſniallt, Offtærd mun ollum pijda.

4. Siñ Muñ i Himen ſetia haatt, ſveimar Tung-añ uñ Jordu, Alpijdañ flyckeſt ad peim braatt, eins ſem Vatn aafrañ keyrdu, ſeigia: hvad hyrder Gud uñ hiñ, Hædſte virder hañ ecke ſiñ, ſlijkt Haad ad Gude gierdu.

5. Siaa par og merk Gudlauſañ Lijd, Lucku i Heim po hlioote, J Jdiuleyſe allañ Tijd, Eigna og Hefndar nioote, Guds Born lifa i Orbyrgd hier, og bera Kroſs aa Herdum ſier, Oll Verolld er peim aa moote.

6. Skal pa wtgiort til einſkis ſie, ad hafde eg Hiartad hreina? pvo mier Hendur i Meinleyſe, Mædu vard pa ad reyna, uñ heilañ Dageñ Hyr-ting leid, hafde eg ad Morgne ſaara Neyd, hlaut Frid og Huggun ei neina.

7. Hiaa mier ſagde mitt Siñed hrædt, ſoñ mun pa Meining hiña, J pvi fordæmde eg alla Ætt,

wtvoldu

wtvoldu Barna þiña, Eg hafda mier i Huga sett, hvorneñ skyllde eg þad skilia riett, Ofþwngt var þad ad siña.

8. Þar til eg gieck i Guds Helgedoom, gloggva Kieñing þar heyrde, auglioos var þeirra Utfor toom, uñ þad mig vissañ gierde, vallta og hæla bioost þeim Braut, bratt hrapa þvi i mestu Praut, So þeir ad ongvu verde.

9. Griñleg er þeirra Utfor aum, Ovart med Swt fraifalla, Sa skiootlega skilst vid Draum, Skiemtun strax misser alla, I hvorium Stad so HErra liest, Hefd þeirra, Mynd og Skrauted mest, I Eymd og Hadung halla.

10. Mitt Hiarta miog sem Mañraun lijr, mijn Nyru stack og þiaude, Eg telst Vitlaus sem añad Dijr, og Puss sa einskis gaude, hia þier er eg þo hvoria Stund, helldur þu mier vid hægre Hond, leider med þijnu Raade.

11. I Heidur Loksins hefur mig, hvad finst so gott i Heime, og Jordu, ad stode jafnt vid þig, Eg gledst af Elsku þiñe, Ei siñe eg uñ allt añad hitt, eñ þo Hollded og Lijfed mitt, til fulls tijnest og liñe.

12. Sañe Gud ert mitt Saalar-Traust, Sæla og laanggiæd Eiga, hvorier sem vid þig hallda laust, Heill og Naad missa meiga, hvorium sem fræa þier hoorast nu, Hefnd og Kvol griña veiter þu, hier og þar Æfenlega.

13. Eñ þad mitt Hiarta hylleſt Gud, helld mier Glede eilijfa, og mijna Von i allre Naud, ea hon-

um

um læt eg blijfa, þa Dijrd, Guds Lof og Dæseind-er, Daglega ollum byrte hier, medañ mig lætur lifa.

74. Psalmur.

Sofnudur Guds klagar, ad hañ sie fræa vikeñ og bidur uñ Hiælp, og huggar sig vid æadur auglijstañ Styrk Guds, og Sattmæla Nædareñar.

Ton, Hvad leinge villtu goode Gud, etc.

Hvi wtrekur þu oss so hart, Oh! goode Fader burt fræa þier? hvad yfred reidur eirneñ varst, æa Saude þijns Haglendis hier? minst æa þiñ Sofnud þañ sem þu, þegar sneñindes tookst þier ad, og Endurleysta Arfleyfd nu, i þijnum helga Zions-Stad.

2. Trod þu þæa under Footum fast, og fell so nidur allt i Gruñ, sem Helgedoomenum leggia Last, lasta þijn Ord ei verda kuñ, þeir greuia uñ þitt Heilagt Hws, og hafa þar iñ Afgude, Axernar glija yfer sem Lioos, Eins og Meñ høggve Skoogar-Trie.

3. Med Hand-Bijlum þeir høggva smætt, Hwss þijns Toblur og breña allt, I Bwd þijns Nafns þeir eyda brætt, og nidur-rijfa so giorvallt, wtslockva vilia Landsins Lioos, laungu fyrr þad æasettu sier, ad eydeleggia oll Guds Hws, uñtur-nast skule lijka vier.

4 Eingeñ Stoormerke eru giord, ecke Predika Spæmeñ meir, nie neiner Lærefedur æa Ferd, sem

Fordum

Fordum Daga kiendu þeir. O! Gud skal leinge Ovin þa, eingeñ meina sier siñest jafn, Utvalda þijna ætijd smæa, eñ svijvirda þitt Heilagt Nafn?

5. Þvi snijr þu Hiælpar-Hende fræa, hyggur ei þijnu Skaute ad? þiñ hægre Armur hlijfa mæa, hvorge siñum vier añars Næd, vor Gud og Kong ur ertu eirn, Eilijfa hefur Rijkes-Stioorn, añar Hiælpare er þar neirn, sem upp kañ bæta Skadañ vorn.

6. HErra fyrer þiñ hædsta Mætt, hefur adskil-ed diupañ Sioo, Hvala og Dreka Hofud i smæa-it, hier med i sundur-marder þo, so þeirra Holld fær sier i Muñ, su Eydemarka Þioodeñ oll, vtspretta lietst eirn Edla Bruñ, Upphorna hin straungu Vatnsfoll.

7. Nootteñ og Dagur þau eru þijn, þeim hefur sterka Reglu sett, þu same gisrer ad Sooleñ skijn, og sierhvor Stiarnañ geingur riett, Landed sier-hvort so laangt og breytt, liggur sem þu skipader vel, Sumared giefur gott og heitt, gisrer æa Vetre Frost og Jel.

8. Og giæt þu þess ad Ovin þiñ, afvirder þig so næsta mieg, og sar hiñ Heimske Hooptureñ, hæder þitt Nafn æa allañ Veg, Saul Turtil-dwfna þiña þu, þeim Hræ-Kvikendum giefur sijst, Fartækum ecke forgleym nu, þar Færadlinga huggar vijst.

9. Minst ad þu hefur Sattmaal sett, med Sañ-leiksfullum Nædar-Muñ, eñ sia hvad Landed er foreydt, og Hvseñ broteñ nidur i Gruñ, Lat ei hiñ

a̓ ma Hiaalparlauſt, med Hneyſu gaunga þadañ frau, ſem til þijn hefur Hugar-Trauſt, og Heilagt Nafn þitt kallar au.

10. Riis upp Heilagur HErra Gud, hier au legg þu eirn riettañ Doom, giæt ad hvilijk frau heim ſkre Piood, Hadung og Smaun Daglega kom, Hugleid þu þeirra Hroop og Dreifs, Hefnd fyrer Offañ odliſt þeir, Offtækis Mańa Jlſku Geys, Æ fer vaxande meir og meir.

75. Pſalmur.

Hier hroofar hañ Guds Vijsdoome,

med hvorium hañ ſtiornar allum Heime, og nidurſetur allt vel og riett, og nidurſlær þa Drambſomu.

Ton, Pier Drotteñ eg Packer giøre, etc.

VEr Heydrum þig O! HErra, af Hiarta ſiingium Dijrd, og þijnu Nafne Æra, af oſſ ſie jafnañ ſkyrd, Nalægur villtu vera, og veitſt þa riettu Tijd, goodañ Urſkurd ad giora, giefande Hiælp og Frid.

2. Vier af ſtoor Ogn og Otta, erum Skialfande miog, med þvi oſſ hordu hootar, Heideñ Piood Ogudleg, þu munt Stoolpana ſtidia, ſo ſtande Borgeñ faſt, Piooder ſem þig Tilbidia, þurfa ei ad Ottaſt.

3. Eg ſagda Ogudlegum, Ordſtoorum ſkijrt og þratt, af ydar Jlſku Vegum, ei þurfed bramla hatt, Hroofed ei ydar Hreyſte, ſem hrædeſt ecke neitt, ei af Auſtre nie Veſtre, uñ Fiall nie Landed breidt.

4. DRott-

4. O Rotteñ mun Doomeñ hreina, Dijrañ aa-lykta þañ, ad Upphefia hiñ Eina, Omilldum þryck-ia kañ, hefur Bikar i Hende, Heilsullañ med sterkt Vijn, Omilldum øllum sende, ad taka þad til sijn.

5. Af hlioota allt ad drecka, og Dreggia Grugg-ed þyckt, eñ þiñ Lofstijreñ þecka, þa skal eg idka rijkt, so skulu Jller saña, ad sie þeim Vallded fra, eñ Magt Trwadra Maña, mun vel upphafeñ þa.

76. Psalmur.

Hañ þackar Gude, ad hañ hafe vid-hallded sijnum Sofnude, eñ sijnt Hefndar Magt a Ovinunum.

Ton, Oviñanleg Borg er vor Gud, etc.

I Gude vorum sie eingeñ Jafn, er i Ju-dea kuñugt, þeim i Jsrael er hañs Nafn, Alldasamlega miñugt, Tialldbwd hañs Salim sie, eñ Zion Heimele, hañ brijtur Boga, Skiolld, Brodda, Sverd og Styriolld, sie Folk hañs Sigur-viñugt.

2. Herralegur þu hiar þeim ert, Hæmegtugre ad ollu, sem elska mest ad Jllt sie giort, eru lijker Rans-Fiollum, koma Forsuger fyrst, falla a siñe List, þeirra Hoopur og Her, Hrakningur ordeñ er, Hendur fara ad Follum.

3. Þeirra Vagnar, Hestar og Her, hiadnar, verdur ad Augvu, hvor mar standast Herra vid þier, þu Hrædelege Kongur? þegar þijn Reide siest,

og þiñ Doomur heyreſt, riettur af Himnum hatt, hlioodnar Jardrijked katt, þvi hañ er Jllum þwngur.

4. Hvenær ſem DRotteñ Herra Gud, hefur ſig upp ad dæma, þa hiælpar hañ wr hættre Naud, Hoop-Kornenu þvi Auma, nær Meñ æda þier moot, med griñleg Jllſku Hoot, þu ert bweñ vid þeim, þar ſkilur ſnogt med Tveim, þig ſkal Sigureñ ſæma.

5. Heited a Gud og hallded faſt, hvad Trwlofad er DRottne, aller ſem hafed hañ nælgaſt, honum ei Giafer þrotne, Jardar Herrana hañ, Huglauſa giora kañ, fyrer hañs Hefndar Hond, Haller Konga og Lond, eydaſt ſem Ys uppfloſne.

77. Pſalmur.

Hañ undervijſar þeim Trvudu, ad þeir ſkule ſnwa ſier til Guds, i allre Naud, og efaſt ecke, ad hañ mune þa Bænheyra, ſo ſem hañ hafe aadur i Neydiñe hiælpad.

Ton, mæa eg ei Olucku moote ſtæa, etc.

O! HerraGud ſo hætt til þijn, hroopar Aund mijn, heyrdu þad Hiartans Fader, i miñe ſtooru Mootgængs Tijd, miog þungt eg lijd, nu veittu DRottiñ Nader, uñi laanga Nott, helld eg ſo hliott, Hondum a lopt, og hroopa opt, Saal mijna Sorgiñ mæder.

2. I ſlijkre Hrygd og Hiartans Naud, O! Herra Gud, þeinke eg a þiñ Sattmæla, nær þetta

Ogna

Ogna Angred ber, æset eg mier, um̃ þijna Ast ad tala, mier er oroott, einkum um̃ Noott, Maattureñ þver, þa so i mier, tregt veiter miog ad mæla.

3. Eg miñest a um̃lidna Tijd, Ungdooms Ar blijd, er eg liek a Hliodfære, eñ hvijsla nu vid Hug um̃ Maatt, og hygg ad þraatt, hvort mun Hiealpareñ fiærre, eda mun Gud, eilijfa Tijd, wtskwfa mier, fra siealfum sier, mun ecke Naad hañs nærre?

4. Mun nu vera so giervoll gleymd, Guds Myskunsemd, a hun ad taka Enda, skulu þa trwfost Heitord hañs, sem hviklinds Mañs, so m eiga sier um̃venda, fær hañ ei gaad, ad giefa Naad, er Giæskañ stædst, i Grimd hañs læst, hvar mun hañs Huggun lenda?

5. Pegar um̃ soddañ þeinkta mieg, þa sagda eg, þad er vel þo eg lijde, Herra Gud sem i Hædum bijr, Hrygdeñe snijr, i edla Andar prijde, Guds Kraptaverk, mykel og merk, miñest eg a, og mæle þa, um̃ Herraus Handa Smijde.

6. Piñ Vegur Herra helgur er, hvor lijkest þier, þu ert sa Magtar meste, þijn undurs Verk og alla Magt, fær eingeñ sagt, Pioodunum þad bevijster, er fordum Tijd, Israels Lijd, leidder vel wt, fra laangre Swt, þijna Hiealp þeim auglijster.

7. Hafed Rauda þig Herrañ sa, og hræddest þa, Votneñ þecktu Magt þijna, Underdiwped þad veik wr Veg, vellteſt um̃ miog, Herra þier Hlijdne ad sijna, og Skya Megn, gaf wt sitt Regn, hliodande meſt, med brak og Brest, Elldingar wr þeim

ſkijna.

8. Meñ heyrdu Skruggna hvellañ Hlioom, af Himnum kom, med þeim Undrunum meſtu, Eld-Flugur þijnar Herra hart, hlupu ſo ſnart, og yfer Jordena lijſtu, og Jordeñ ſialf, af Otta ſkalf, bifuduſt oll, þau breidu Fioll, og af Hrædſlu ſig hriſtu.

9. Yfer Siooeñ þiñ Vegur var, a Vatnum þar, þu Gotuſtijgeñ giorder, eñ eingeñ þeckte þijn Footſpor, þad var eirn Sioor, hvar uñ þu haſder Ferder, leidder Foolk þitt, þar yfer midt, fyrer Aaron, og þiñ añañ Pioon, Moyſen, Fiolldañ færder.

78. Pſalmur.

Hañ hroosar Gude, ad hañ hafe vtvaled Abrahams Ætt til Erfda Folks, og klagar yfer Oþacklæte þeſſ Folks.

Ton, Guds Son kallar komed til mijn, etc.

HEyred mitt Folk og hygged ad, hneyged til Eyrun, merked þad, ſem er ein Sañleiks Ræda, Epterlijkingar eg framber, opna miñ Muñ og kieñe hier, fornu Dæmeñ ſem Fræda.

2. Vier hofum þetta vitad og heyrt, vorer Fedur hafa oſſ kuñgiort, ad vier þad aptur kiendum, hvad Megtugur ad Herrañ er, hañ ad loſa bifolum vier, vorum Epterkomendum.

3. Sattmaalañ gaf hañ ſiñe Piood, ſette þeim Logeñ riett og good, baud þaug Bornum ad kieña, ſo Barna Borneñ Ætt fra Ætt, alltijd feinge þeſſ

miog

miog vel giætt, ad lesa Lærdoom þeñan;

4. So Trw og Von a sañan Gud, settu og geymdu oll hañs Bod, ad hañs Dasemder heyre, so Prioſku-fullt og Prælætt Lid, þeirra Fedur ei lijkest vid, hvorra Hiarta fraſnere.

5. Þeir hielldu ecke Trw nie Trygd, traudu so under ædstu Dygd, eins og Ephraims Syner, eñ þo hefdu Briniadañ Bwk, Boga i Hond, og Aurva Fiwk, samt voru Siñes liner.

6. Sattmæla Guds þeir sintu ei, sogdu Herrans Logmæle Nei, gleymdu hañs Gafum mestum, hier ad auk sier wr Hiarta tijnt, hvad Drotteñ hafde þeim audsijnt, so foor þad med þñ flestum.

7. Þeirra Fedrum til Frelsis kom, fra Egyptskum leidde Prældom, a Soans vijdum Vollum, Hafenu skipte hañ fyrer þeim, sem hardur Mwr ad Sijdum Tveim, þad stood auglioost fyrer ollum.

8. Gud sieck þeim Sky til Fylgdar eitt, frañleidde þa a Dageñ greidt, eirn Ellds-Stoolpa uñ Nætur, hañ sundursloo eirn Hellu Stein, af hvorium rañ Uppsprettan hrein, sa Dryckur var miog sætur.

9. Hañ liet af þeirre Hellu wt, hlaupa Læke og mikel Fliot, sem voru Sij-Reñande, samt reyttu þeir til Reide þañ, sem Rad og Giædeñ þesse fañ, i þvi Auræfa Lande:

10. Freistande Guds sem Frid þeim gaf, Fædu heimtu þeir honum af, þad fyrer Scaler sijnar, sogdu: mun D Rotteñ megna þvi, Mat og Braud

Eydemorku i, senda oss sem ei dvijnar?

11. Hart þo hañ slæe Hellu-Stein, so hlipe Vatneñ morg og hrein, hvorneñ mun hañ þad gieta, og kuña þvi vid koma hier, Kiot og Braud þessum mikla Her, ollum giefa ad eta?

12. Eñ þegar Herrañ heyrde slijkt, hañs Reide gramdest yfer þeim rijkt, Elld i Israel kveikte, af þvi þeir trwdu ecke a Gud, ei meintu dygde hañs Adstod, ollu Israels Sleckte.

13. Himensins Dyrum hañ upplauk, hvort Skyed sem uñ Lopted fauk, hlijdde glegt Herrans Orde, so af þeim rignde Eingla-Braud, Israels Lijd sw Fædañ good, var Fullnægia og Forde.

14. Hvar sem þeir Tiolldeñ hofdu sett, Herrañ Fuglana detta liet, Audvellt so ad þeim geingu, aller samañ þeir ætu þa, Offadder fooru Borde fra, sijna Villd sæta feingu.

15. Sw mikla Drottens Magtar Hond, mikeñ Suñañ og Vestañ Vind, Fuglum liet ad þñ feykia, þar rignde Kiote yfer þa opt, Oodum sem Fiwke Molldar-Dupt, vid Siaafar Sand ad lijkia.

16. Sem hvor þeirra nu Saddur var, og sætañ Smeck i Muñe bar, Gud vard þeim geyse Reidur, þa ædstu Meñ i Israel, og hina bestu sloo i Hel, so Dauder duttu nidur.

17. Samt og ædur Syndgudu þeir, sem epter lifdu meir og meir, og trwdu ecke Gude, Plaagur og Daude pijnde þa, Plaatzed feingu þeir alldrei siaa, hvar þeim var heyted Braude.

18.

18. Sem þeir nu lidu særa Naud, sijn Ræd tooku ad bidia Gud, og sneru til hans ærla, hugdust af DRottne Huggun fæa, HErran munde vijst frelsa þa, þad vissu þeir so giorla.

19. Eñ þeir Hræsnudu honum ad, hugsudu odruvijs eñ þad, sem þeir mælltu med Muñe, Riett-Siñugt Hiarta hofdu sijst, Herrans Sættmæla gleimdu vijst, siñe Art sierhvor uñe.

20. Gud hlijsde þeim af hreiñe Næd, eñ hefur ecke þa afmæad, i siñe Ognar Bræde, hañ visse ad þeir voru Molld, Vindur og eitt Ostodugt Hollð, hvors miog braadt hverfa Giæde.

21. Þeir reittu hañ til Hefndar miog, a hordum Auræfaña Veg, þar i Eydemorkuñe, þeir villdu hafa honum kient, ad heyra og læra af þeim Ment, hvorneñ hañ hiælpa kyñe.

22. Ei mintust a hañs Hiælpar Hond, hañ frelste þeirra Lijf og Aund, fra Glæpa Maña Grande, hañ giorde i Soan mikel og merk, medal þeirra Dausemdar Verk, og a Egypta-Lande.

23. Votn þeirra liet hañ verda Blood, Velgde alla Egyptska Þiood, vid þeirra Þarfar Bruñum, skadlegar Þoddur skiemdu þa, skridu þeim slæmer Ormar hia, ætu med Illsku Muñum.

24. Avoxt þeirra Gras Modkum gaf, gieck Einge-sprettum eckert af, þeirra Kornsæd þær ætu, Vijn-Vid med hordu Hagle sloo, [Hard-frusa Morber-Trie so frioo, ad aungvañ Avoxt gætu.]

25. Fiwked drap nidur Fienadiñ, Fiær-Hoop-

num eidde Elldurin, hañ liet i Heiptarbræde: Illsku Eingla heim giora Grand, Geysande yfer peirra Land, Olmer med sijnu Vede.

26. Hañs Reide yfer þa alla gieck, aungva Vægd peirra nockur fieck, Fiendadin Drepsoott deydde, og knosade med Kraptar Hand, um Cams Fiallda Bwd, Egypta-Land, Frumburdunum foreidde.

27. Eñ Folked þadañ flutte sitt, ad fære peir i Landed hitt, sem Hirder hañ þeim sylgde, hræddust ecke þvi hañ var med, hvoria Ogn sem peir feingu sied, Ovine Hafed hulde.

28. Hañ leidde þa til Hialpar Lands, a Hæd sem tilbioo Kraptur hñs, eñ Heidna Eignum svipte, þar hañ adra upp hafde rætt, Heimele gaf Isra els Ett, Arfenum wt so skipte.

29. Samt egndu peir til Heiptar hañ, og hielldu ecke Sættmalañ, fra snerust, Fedrum lijker, sem Stadlaus Bogie bognar skioott, burt fra Gude peir viku sliootr, voru so Trwar veyker.

30. Peir egndu hañ med Hæda-ferd, hvar peir Skwrgoda Offursgiord, a moote Gude æfdu, honum gramdest sw Hiatrw lioot, hratt heim wr sine Verndan wt, sw Hefndeñ riett peim hæfde.

31. So yfergaf hañ sijna Bwd, til Silo þar hia Mosnum stood, Heidna liet þa Herleida, gaf peirra Magt i hardra Hond, hrakter voru i Okiend Lond, Oviner illa neyda.

32. Hañ yfergaf þa under Sverd, og vard Forreidur sine Erfd, ecke liet Ungum hlijfa, Elldsins

Loge

loge upphrende þa, eñ Meyar sem þeim vorn hia, urdu Ogiptar ad blijfa.

33. Sverded þeirra Kieñemeñ klauf, kollð urdu Eckna Hiortun dauf, hvoriar ei harma mættu, vid þetta DRotteñ vaknar brætt, sem Volldugur þar kallar hatt, Vijn-drucken var a Noottu.

34. Ovine slo hañ a Bak-Hlut, æfeñleg Skom̃ þeirra barst wt, Ætt Josephs ecke gillder, Ephraims Kyn ei a sig took, eñ Juda Slecktes Heidur jook, og Zion elska villde.

35. Hañ bygde þa i hæum Stad, siñ Helgedom sem Landed þad, er um̃ Eilijfd skal standa, eirn Pioon David wtvalde hañ, i fra Hiordeñe kallar þañ, i stærre Stiett og Vanda.

36. Hañ skilst vid mikla Saude sijn, sijdañ skal Fæda Jacobs Kyn, Israel, Eign vors Herra, hvad hañ giorde med hreiñe Trygd, og hafde þar vid alla Dygd, i Gudrækne þad giora.

79. Psalmur.

Hier er klagad um̃ Eymd þeirra i Jerusalem, sem þeir lidu af þeim Assyris, edur Antiocho, og um̃ Hialp beded.

Ton, Lifande Gud þu lijt þar ca, etc.

O! HErra Gud þeir Heidnu-Meñ, hier i þitt Land iñflugu, Bolvan i Hws þitt bæru iñ, Borg giordu ad Stein-Hrwgu, Lijkomum þiña Pioona wt, þeir snara under Varga-Foot, Hræ-Fuglar hreinsa Augu,

2. Hver

2. Hvorra Bloode þeir helltu wt, Sem hreina Vatned ryñe, Jll Dijreñ Maña qatu Kiot, eingeñ þa Jarda kuñe, vorer Naagrañar vita þad, vier fœum af þeim Spott og Hœd, Kalls wr Krijng-Bwa Muñe.

3. Hvad leinge ert Reidur HErra þu, med heita Ellds-Vandlæte? Hatre þijnu ad Heidnum snw, sem hallda œ sier Mœte, Eydelegg Rijked HErra hitt, hvort ecke þecker Nafned þitt, Trappa þœ fast med Fœte.

4. Þeir hafa eted þijna Eign, og þitt Hws lagt i Eyde, minst ei œ vorrar Jllsku-Megn, af oss vend þiñe Reide, Myskuna oss af Millde snart, med þvi vier hofum lided hart, So Blessan yfer oss breider.

5. HErrañ millde oss hiœlpa nu, þijns Helga Nafns so niootum, Fioldañ Synda oss forlœt þu, frelsa af Glœpum liootum, þvi villtu heyra ad heideñ Piood, J Hœdne spyr, hvar er nu Gud, þeirra, sem hœrdu hootum.

6. Lœt þu oss siœ þu hefner hart, Heilagra Bloods œ vondum, Herleiddra Andvarp heyr þu snart, hiœlpa wr Daudans-Bondum, Naagroñum vorum gialld siñ Hlut, og gief Siofallt i þeirra Skaut, slœ þœ med hœrdum Hondum.

7. Hardar audsyndu Hefnder þeim, sem Hœdung ad þier giœrdu, oss þijna Saude siœlfur geym, sem þier Lofstyreñ fœrdu, vier heidrum þig med Hug og Naust, af Hiartans-Gruñe Endalaust, Almen, HErra Bœnheyrdu.

80. Pf-

80. Psalmur.

Hañ bidur fyrer Guds Sofnude, og miñest a þa Naad sem Gud hefur þeim andsynt, so ad HErrañ hneygest þess helldur til ad hiælpa þeim.

Ton, Gud Myskunc nu ollum oss, etc.

HEyr oss Israels-Hyrder þu, Hiardar piñar vel giæter, audsyn oss Naad i Ast og Trw, af þijnu Tignar-Sæte, klaaru, þar yfer Cherubim, kom med þitt Vallded dijra, Er geingur fyrer Ephraim, Ætt Benjamins ad stijra, og Manasse Myskun giora.

2. DRotteñ Allsheriar hugga oss, og hiælpa Bornum þijnum, skijne a oss þijns Andlits-Lioos, Ei forgleym vorum Bænum, þu hefur lated Harma-Braud, hardbaka þessum ollum, byrlad þeim Dryck af beyskre Naud, boreñ i Mæler fullum, wr Trega og Tara-Follum.

3. Aller sem bwa oss i Grend, ad skioota miog og hæda, Oviner hatt, og eins i Leynd, um þad spottlega Næda. DRotteñ Allsheriar hugga oss, I hordum stadda Naumum, audsyn þitt skiæra Andlits-Lioos, oss Naudþurftugum Mañum, HErra þa hiælpast munum.

4. Bijn-Vid hefur þu eirn wtflutt, af Ægyptaña Lande, Iñplantad hañ i Haudred gott, Heidna þar frae-drijfande, Þu greidder honum goodañ Veg, Groodur-sette med Snille, æagiætlega hañ Oor þa miog, alltsamañ Landed fyller, margra Hæfa a mille.

5. Hañs

5. Hañs Skugge stoor þau hæu Fiöll, hylur med sijnum Lystum, Cedrus-Trien Guds, þau sætu öll, sitia under hañs Kvistum, Lauf hañs og Greiner harla hætt, HErrañ sialfur wtþande, til Siafarens i alla Att, æ þvi friooffama Lande, ad vid Vatnsfalled stande.

6. Hvors vegna hefur þu HErra þa, hañs Gard so nidur-broted, aller sem gaunga honum hiæ, hañ fæ so snart uppeted, Villu-Gölltur af vijdre Mork, vellter og rootar illa, Kvikindeñ med sitt Klaufa-Spark, kloora upp allt og spilla, og hañ med Hædung fylla.

7. Allsheriar DRotteñ æalijt þad, af þijnum Himens Hædum, Vijn-Vidnum gæ þu vel þeim ad, vagsa læt aptur Giædum, halltu DRotteñ honum vid Magt, Hönd þijn sem fyrr Rootfeste, þu hefur Kapped þar æ lagt, þad hañ være sa beste, mæta Avaxtar meste.

8. Heidna sem skiemdu hreina Tried, hijd þu og misg æsaka, nidurbroted og Breñu med, bratt læt eirn Enda taka, Hönd þijn Gud DRotteñ hlijfe þeim, Hoop sem þu ad mier talder, þañ Heilaga Mañ, HErra geym, hvorn þu sialfur wtvalder, þa verdum vier ei kvalder.

9. Vier skulum alldrei upp fræ þvi, yfergiefa þig HErra, læt þu oss helgu Lande i, lifande hiæ þier vera, DRotteñ Allsheriar hugga oss, þitt heilagt Nafn æksllum, Auglijs þitt skiæra Andlits Lioos, ad þad hialpe oss öllum, So alldrei fræ þier follum.

81. Pf.

81. Psalmur.

Hañ aminner Christelega Kyrkiu til Packargiordar, og aavijtar Opacklæte Guds Foolks.

Ton, Christe þu klære Dagur ert, etc.

SYnged Gude sæta Dijrd, Synged honum stoora Lofgiord, æa Symphun, Bumbur, Psalma-Lag, og so Lystelegt Horpu-Slag.

2. Hvonær sem Tunglsins hafed Ny, hvella blæa se þier Lwdra i, þa sw Haatijd er halldeñ stoor, helg ur Tiallidhwdar-Dagur vor.

3. Su Venia i Israel er, og Borgar-Riettur Guds vors hier, þad er hañs Vitne þar til eitt, af Prældooms-Lande hefur þæa leidt.

4. Þar ei heyrdu sitt Moodur-Mæal, mykla Leyr Velltu og þwnga Kvol, Lidu, eñ eg fræa Angre þvi, wtleidde þæa og giorde frij.

5. Þu beidder mig i þeirre Swt, þig Bænheyrda eg og leidde wt, þa Hrijder dundu hardar æa, hreinu Mootlæres-Vatne hiæa.

6. Adgæa mitt Foolk þvi eg framber, Israel þu skallt hlijda mier, añañ Gud haf þu ecke neirn, æakalla mig þiñ HErra eirn.

7. Piñ Gud og HErra eg er sæa, sem wtleidde þig Prældoom fræa, hvad sem þu Oskar meira af mier, mun eg nooglega giefa þier.

8. Eñ mitt Foolk var so Erulaust, ecke sætte þad miñe Raust, þvi yfergaf eg þæa fræa mier, ad þeir so geinge sialfraader.

9. Hiellde

9. Hiellde mitt Foolk i Hlijdne sig, hugfeste ad adhyllast mig, añast skyllde eg alla þaa, Ovine þeirra nidur slaa.

10. Ovinum brygdest Aform sitt, Æfenlegt blijfe Foolked mitt, Senda skyllde eg þeim Saaded mætt, og so Hunaang af Hellu sætt.

82. Psalmur.

Stioornarar og Valldsmeñ eru aminñter ad vakta vel þeirra Embætte, so þeir hafe syner Gude gooda Samvitsku.

Ton, Være nu Gud oss ecke hiaa, etc.

GVd siaalfur i Guds Sofnude er, Guda medal Doomare, O! Meñ hvad leinge ætle þier, ydart Raanglæte vare? Oblivger dæmed ecke riett, Illverk giefe þier Vondum kvitt, hafe hañ Metord meire.

2. Laated Faaradañ Frelse naa, Fodurlaus Riettar niote, og hiñ Faatæka Adstod faa, Ovirtur Forsvar hlioote, leysed af Ofur-Hende hañ, sem honum Raangt til giora vañ, og helldur hart aa moote.

3. Eñ þeir laata sier ei seigiast, og sæta þessu eige, Oriettu fylgia einatt fast, aa þeim Myrkraña-Veige, hord fyrer þetta Hyrting skier, hlioota þvi Landsins Grundveller, ad hrynia aa Hefndar-Deige.

4. Eg sagda, Guder eru þier, aller þess Hædsta Syner, eñ fyrst þier lifed illa hier, sem adra Daud-

eñ

eñ pijner, lijka sem eitt pad Illmeñe, sem er og kallast Tyrañe, falled, po hyggest fijner.

5. Med pvi peir giæta ei hier ad, sem yfer hefur pu setta, So far HErra siælfur af Stad, Sañañ Doom wt ad rietta, pvi pu ert eirn Arf-HErra saa, allra Piooda hier Jordu aa, pess vegna frañkvæm petta.

83. Psalmur.

Hañ bidur Gud ad vardveita sitt Foolk aa moote Ovinnum, med pvi peir take sig samañ, eñ hañ hafe ætijd verid Hiælp peirra Froomu.

Ton, Maa eg Olucku ei moote staa, etc.

HErra ei leingur peige pu, pvi bindstu nu, Orda, og ert peigiande, hardsijllder Meñ, upphefia sig, eñ hata pig, og æda yfer Landed, klooklega logd, Kvalaña-Brogd, binda med sier, svo helgum hier, Gisrvollum eyde Grande.

2. Peir seigia hlaupum aller aa, afplaanum paa, so padañ af Piood ei heite, Jsraels-Nafn afmaaum vier, so eingeñ hier, wr pessu uñ pad giete, hvilijk Samtok, og Svika-Mok, stadfesta peir, Æ meir og meir, oss vilia i pvi Nete.

3. Jsraels-Ætt, Edomitar, og Moabitar, sambundu Svika-Feste, Hagaritar, Gebalite, Amonite, og Amalech allra veste, Assur, Tyro, J Strijd sig bioo, oss allt i moot, og Syner Loth, Philistei po flester.

4. Gud lijt pu petta Geysed aa, gior eins vid paa,

og marga Madianita, og sem Sissera undañ hliop,
Eins snw þeim Hoop, laat Hrædslu Hiartad bijta,
sem Jabin þañ, Megtuga Mañ, hvorn þitt Lid sloo,
hañs Foolk og doo, hiaa Kison Læk þeim hvijta.

5 Hiaa Endor doou eirneñ þeir, urdu þar Leyr,
og gior nu eins vid þessa, takest þeim allt eins og Oreb, edur þeim Seb, er Sverded saart nam pressa,
sem Zalmuna, edur Seba, þeir seigia þijn, Hws,
sieu sijn, sig vilia sialfer blessa.

6. Sem Vellte Hiool laat verda þaa, og veykt Haalm-Straa, sem Elldur Skoogie eyde, lijka sem Baal uñ bloomgud Fiall, breña kañ all, Heled hvorn þeirra deyde, kvel þeñañ Lijd, med þiñe Hrijd, kieñ þeim ad siaa, þu munt forsmaa, þaa og þeirra i Reide.

7. So faa þeir reynt ad eingeñ er, O! Gud jafn þier, ad Smaan i Otta verde, Hliosta ad jaata hrædder þa, Þu heiter saa, O Rotteñ sem giorv allt giorde, Omilldra Lid, ei rijs þier vid, þvi þu ert eirn, ei añar neirn, HErra aa Himne og Jordu.

84. Psalmur.

Hañ aavijsar þad sie stærsta Heill ad þiona i Guds Samkundu, fraa hvorre hañ sie nu wteluckt-ur, og bidur Gud ad hañ vilie hønum i þañ Reyt aptur hialpa.

Ton, JEsus Guds Son Eingietiñ, etc.

HVad eru elskulegar, o! Gud þijnar Bwd-er; O! hvad mitt Hiarta tregar, hugleingest epter þier? allur efiest eg Glede, i þeim Lif-

Lifanda Gude, þvi hañ Myskunar mier.

2. Titlingureñ herlegt Hæle, hefur sier funded eitt, og Svalañ Ungum Bæle, cægiætt Hreidur tilreidt, þitt Alltare o! Herra, cævallt skal eg þar vera, sem Gude er Lofed greidt.

3. Sæler eru aan Enda, aller i Hwse þijn, þess vegna þeir so vanda, þitt Lof sem alldrei dvijn, hvor þier filger af Hiarta, helldur þitt Orded biarta, ma hroosa Sælu sijn.

4. Þesser þo giegnum gaange, græatlegañ Taara Dal, Guds Foolk a Gotu þraungre, grafa sier Bruña skal, margfalldre Blessan medur, munu þeir Lærefedur, prijdast med Millde Maal.

5. Eirn Sigur epter añañ, odlast munu og far, so aller meiga sæña, sicalfur Gud er þeim hiar, Drottiñ allsheriar heyrdu, hvad þu uñbedeñ verdur, Gud Jacobs ad þvi gar.

6. Herra vor Hlijfdar Skiolldur, hygg vel ad Rijke þvi, hvort þiñ hiñ smurde helldur, hier Verolldeñe i, eirn Dagur i þess Dyrum, er betre þwsund odrum, feigeñ eg þaungad flij.

7. Dyra-Vordur fyrr vera, vil eg uñ Hwsed þitt, eñ eiga yfer ad stijra, i illra Bwdum mitt, eñ þo þar ætte leinge, ad hafa myked Geinge, feigeñ kijs helldur hitt.

8. Sañe Gud Sool og Skiolldur, sender heidur og Nad, honum sem Heimur Omilldur, hefur leinge forsmad, sa mun i Sælu lifa, soñ Riettlats Giædeñ hafa, Gud ORottiñ giefur þad.

85. Psalmur.

Peir trwudu packa hier Gude fyrer naaduga Frelsis Uppbyrian, og bidia hañ, ad hañ vilie hana framűkvæma og fullgiora, og æmiña sig sialfer, ad peir skule hafa gooda Von, þangad til Gud kiemur og vidrietter sijna Kyrkiu.

Ton Lifande Gud þu lijt þar æ, etc.

O! Gud sem fyrr Naadugur vart, þvi Eigna-Lande þijnu, Frelsa oss nu hertekna hart; Heimkyñe þitt wr Þijnu, þu sem fyrer gafst þijnum Lijd, þeirra Misgiorder fordum Tijd, hulder fyrer Naad hreinu.

2. Reide stillter þu þijna þa, og þunga Heiptar Bræde, lijka tak oss Faapyckiu fra, so fiñum þitt Hiaalpræde, hvort villtu alla Æfe-Tijd, wtpenia soddañ Reide vijdt, gled oss fyrer þijn Giæde.

3. Audsyn oss HErra sæta Naad, sańa Hiaalpræded gooda, og eg faae þess alltijd gaad, oss muutu Frideñ biooda, ollum helgum so ecke þeir, i Fauvitskuna rate meir, Guds Ord giore oss frooda.

4. Guds hiaalp oss nealæg eflaust er, i Otta hańs lifande, so Dijrdeñ bwe hiar oss hier, heilog i voru Lande, Myskun, Sańleikur mætast good, mitt hia Riettvijse Fridureñ stood, hvort añad uñifadmande.

5. Og þad a Jordu yre Trw, ofañ Riettvijseñ lijte, af Himne til vor hijngad nu, Hiaastod oss DRott eñ veite, ad Land vort bære Avext siñ, eñ framűgæang naae Riettvijsiñ, og samt fyrer Gude sitie.

86. Ps-

86. Psalmur.

Hañ bidur uñ Naad, ad hañ kuñe fro-omlega ad lifa, og uñ Frid og Sigur moote sijnum O-vinum, þar næst jætar hañ Mætt og Myskun DRottins. Ton Være nu Gud ofs ecke hiæ, etc.

HErra þitt Eyra hneyg til mijn Hiælpar-lausa og auma, mig hefur helgad Milldeñ þijn, mijna Sæl virdstu ad geyma, hiælpa þu DRottiñ þijnum Pioon, a þier einum er oll mijn Von, Vægd veit mier Myskunsama.

2. Daglega eg þig DRotteñ bid, dapra Sæl mijna kiæter, helld eg mier þijna Huggun vid, Herrañ goode og sæte, Lijkn sier ollum sem leita þijn, lijt nu DRottiñ a Bæner mijn, ad græatande Roddu giæter.

3. I Kvol miñe þig kalla eg a, Kvein mitt bid eg þig heyra, ongvañ Gudaña eins mæ fa, sem Und-ur þvilijk kañ gisra, Heidner aller sem hefur þu, Herra skapad, þijn vitia nu, og Bæner fyrer þig be-ra.

4. Dyrka þitt Nafn þvi dyrstañ eirn, Dæsemd-ar Verk þig lijsa, sañur Gud ei er añar neirn; Eg bid Veg þiñ mier vijsa, i Sañleik þijnum ad gæn-ge eg riett, gief mier i Hiartad æ þad eitt, ad ottast þitt Nafn og prijsa.

5. Eilijfe Gud þier þacka eg vil, af ollu Hiarta mijnu, og so leinge sem life eg til, Lof sijngia Nafne þijnu, omælanleg er Millden sw, mijna Sælu ad-

leyster þu, af diwpre Daudans Pijnu.

6. Dramblaater standa mier i moot, miñe Saal Uñsaut veita, Offstopa Meñ med Heiptar Hoot, og hafna þijn ad leyta, Myskunsamur og milldur ert, Miwklinde þitt er jafnañ bert, Ast og Trw ei villt breyta.

7. Snw þier til mijn, Myskuna mier, Magt þijna Laat mig stoda, Umbaattar Son þiñ sælañ gior, sijn a mier Teikn hins gooda, so hyggie ad þeir sem hata mig, Hiaastod þiñe, eñ ovirde sig, ad hoof mig þijn Hiaalp wr Voda.

87. Psalmur.

Hañ auvijsar hier, ad þo DRotteñ drage undañ ad hiaalpa, þa kome hañ þo vissulega.

Ton, Christe þu klaare Dagur ert, etc.

Vaanbygd er hatt a heilog Fiall, og hefur vstadfastañ Grundvoll, Zion, þvi HErrañ heñar Piod, hefur kiærre eñ Jacobs-Bwd.

2. Dyrdar-Ord uñ Guds Daasemder, DRotteñs Bod predikast i þier, Rahab og Babel munu mig, medkieña og vidteingiast þig.

3. Siaa Philistei flijta sier, fraa Tyro koma lijka hier, þeim fylger Blaalands Piooden morg, þesser fædast i DRottens Borg.

4. Soddañ Ordstijr uñ Zion fer, Siaa allar Piooder fædast þier, þiñ Grundvoll hefur saa Hæd ste lagt, hvort Tungumaal þier kient og sagt

5. Jollum Tungum Orded hreint, O! þier Zion.

mun

mun verda greint, aller Saung-Men med sætan Room, syngia i þier med fagran Hlioom.

88. Psalmur.

Hier er heit Bæn og Harma-Klogun

Trwadrar Manesku, sem finur sig so yfergiefna, og nidursockna i diwpan Sioo, Offookna og Freistinga, en setur þo sitt Traust til Guds.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg aa, etc.

TIl þijn HErra Hialpare min, hroopa eg Daga og Nætur, mijn Bæn kome i Himeniñ, haf DRotten þar aa Giætur, hneig þijn Eyru til Akalls mijns, þo Eymden Hiartad bijte, og Aunden slijte, mitt Lijf þad tekur mier til Meins, miog ad nalgast Helvijte.

2. Med þeim reikna dur eirn eg er, J Underdiwpid hrynia, Edur so þeim sem Angist ber, En aller Hialpar synia, eg er forliten eins og þeir, J Valnum dauder liggia, og Grafer byggia, hvorra þu Gud ei minest meir, Magt þijna liest þaa hryggia.

3. Þu hefur mier i Myrkred sokt, mitt i Pitten og Diwped, Grimd þijn hefur mier þanen þryckt, þar hafa yfer mig hlauped, Bylgiur þijnar, og preyngdu fast, þa flijdu Oviner mijner, Vidbiood mig syner, Hertecken ei kan wt komast, Eg ligg og Sorgen pijner.

4. Sorg-dspur er Asiaana mijn, J Eymd og Vesolld stendur, O! Gud Daglega wt til þijn, eg breide mijnar Hendur, nuntu giora stoor Magtar-

Verk, medal þeirra burt daudu, Trwar-snaudu? mun af þeim lesast Lofgiord merk, sem liggia i Dupte Raudu?

5. Munu þeir Grosnu greina fram, Giæsku og Myskun þijna? Eñ sijdur tala þiñ Sañleik um, þeir sem i Glatan hrijna, medkieña nockud Myrkreñ svort, þitt mykla Stoor-Algiæte, og þitt Riettlæte? Mun Gleymsku-Landed gieta hvort, gaad ad þijnu Formæte?

6. Eñ eg HErra ækalla þig, ærla heyr þu Bæn mijna, O! þvi villtu wtdrijfa mig, Asiænu byrger þijna, Eg aumur og vesæll vanmegnast, vegna þess wt er rekeñ, hef Otta mykeñ, þijn Skielfing ad mier þiakar fast, þar med bijtur mig Sokeñ.

7. Þijn Heiptar-Bræde hrædelig, hardþvijngar Sælu mijna, Imser jafnañ umkrijngia mig, og vilia mier tortijna, þu velldur þvi mier vijkia fra, Viner, Grañar, Næungar, þvi Eymder þwngar, skoda mier yduglega æ, Allt þetta Hiartad þvijngar.

89. Psalmur.

Hañ bidur fyrer Christelegre Kyrkiu,

sem lijdur Astrijdur, og huggar hana vid Styrk og Sættmæla Guds, og klagar eirneñ yfer Mostvilia Ovinaña.

Ton, Giæsku Guds vier prijsum, etc.

EG vil sijngia fætlega, af sañre DRottens Nad, og um eilijfa Daga, iña þijn Sañleiks Rad, þetta skal Muñur miñ, um allañ

añ Alldur tala, idka, kieña og mæla, ædsta Nad er komeñ.

2. Himnarner Herra prijsa, Handa þiña Dijr-Verk, sætum Sañleiknum lijsa, Samkundañ Helgra merk, hvor mat uñ Lopt og Land, samlykiast DRottne soñum, Syner Guda hia honum, eru sem ecke Grand.

3. DRotteñ er Almættugur, i Helgra Sofnude, yfer ollum Dijrdlegur, i krijngum hañ þo sie, sañur Gud Zebaoth, hvor er þier Herra lijkur, so Havolldugur, Rijkur? hia þier fæst Huggun fliot.

4. Hvijnande Hafed vijda, med hardañ Bylgna Prott, þad verdur þier ad hlijda, þagna og vera hliodt, þijn mikla Magtar Hond, Dempar Rahab til Dauda, drijfur wt, gisrer Snauda, Dvine uñ oll Lond.

5. Þu ætt Himen og Haudur, Jat, hvad sem i þeim er, Veralldar Botneñ vijdur, var tilbweñ af þier, Hermon og hætt Tabor, þad grær i þijnu Orde, þu af Sudre og Nordre, bijdur Blessan til vor.

6. Vijst hefur þu vor Herra, Volldugleganñ Armlegg, þijn hægre Hond mun vera, til Hiælpar good og snogg, Stadfesting Stoolsins þijns, er Domur og Riettlæte, eñ fyrer þijnu Auglite, Nad og Sañleikur eins.

7. Þad heiter heppeñ Lijdur, sem hefur Orded þitt, Guds Andlits Ljoos hañ gledur, a goodum Veige midt, þitt Nafn er þeim so kiært, glader þad

giarnañ prijsa, þu giorer þa Riettvijsa, sem Lof þitt hafa lært.

8. Þu ert Styrkleikur þeirra, þar i sier hroosa Meñ, vort Horn muntu O! HErra, hefia af Giæsku eñ, O! Varnar-Skiolldur vor, og sa allra Helgaste, Israels Herrañ beste, hañ er vor Kongur kiær.

9. Fordum Tijd fyrer Siooner, Fedrunum hefur þu tied, af þijnum helga Pioone, þeñañ hef Uppvaked, Stoor-Kappa mikeñ miog, Utvalda hañ fra hinum, hiælpa skal ollum sijnum, til Æru hañ upp hef eg.

10. Og þar hef eg Pioon mier funded, þañ eg smurda David, hef mier i Hiarta bunded, honum ad veita Lid, mijn skal hañ ebla Magt, ei skulu hañ yferbuga, Jller, med griñañ Huga, edur fæ underlagt.

11. Mootstodu Meñ hañs alla, meria vil eg og slæ, hvoria sem hañ mootfalla, Hefndeñ skal plæga þa, Ord mijn og eirneñ Mæd, hia honum hellst skal vera, hañs Rijke Megtugt giora, og ebla allt hañs Ræd.

12. Gofugañ vil eg hañ giora, giefa allt i hañs Hond, hañ skal hañs Herra vera, uñ Hafed, Voten og Lond, þvi seiger so til mijn, þu ert miñ Fader milldur, miñ Gud og Styrkur gilldur, mier hiælpar Hiæstod þijn.

13. Mijna Myskun Eilijfa, mun eg hallda vid hañ, Sættmæleñ sa skal blijfa, sem eg giorda

vid

vid þañ, Stool Velldis styrkia skal, lijka sem Himna Hæder, honum gief Eilijst Sæde, sem hañs adhilleſt Mæal.

14. Þo Born hañs riwfe og brioote, mijn Bod og Laga-Riett, og life med odru Moote, eñ eg hef fyrer sett, þess vil eg vitia heim, hirta med Vægdar-Hende, Hrijse og Fsdurs Vende, og þañeñ stioorna þeim.

15. Eñ miñe Nad og Millde, mun eg ei svipta þa, so eg med Sañleik hallde, sem alldrei bregdast mai, Sattmæalañ sem eg gaf, oruggañ eg læt vera, Onijtt vil þad ei giora, sem mier gieck Muñe af.

16. Hæatt vid miñ Heilagleika, hef eg svared eirn Eyd, ei vil edur skal svijkia, miñ Edla Pioon David, hañs Sæde Hesd og Stool, Æfeñlegt eg skal giora, ad allre Tign skal vera, lijkur lioomande Sool.

17. Sem Tungl uñ Tijma alla, er traust og geingur riett, fregnast ei skule falla, hañs Froomleiks Herra Stiett, Sañleikañ so frañ ber, sem Skya Vottureñ skiære, Skodendur alla lære, ad Flooded ei optar skier.

Þesse Sio Epterfylgiande Vers,
skulu syngiast,
Med Ton, Af diwpre Hrygd aakalla eg þig, etc.

ÞEGAR þu leggur fyrer Odal hañ, ert reidur þijnum Smurda, so afrækiande Sattmæalañ, sem ei mai rofeñ verda, Koronu hañs og Herra-Magt, hefur þier under Fætur lagt, Foot-tredur fast til

2. Hañs Mwr-Vegger og Hervyrked, hrynia lætur til Vallar, Piooder af Vegum þad faa sied, þvi ræna hañ so allar, Naagrañar hañs þar hæda ad, Hønd Ovina styrkest vid þad, Þu gledur þar giorvalla.

3. Sverd hañs augiætt þu svipter Daud, Sigur fær ei i Strijde, fleyger hañs Sæmdar-Sæte ar Lænd, svipter Hreinlætis-Prijde, hañs Ungdooms Bloome eydest þvi, ad iñebyrgest Raunum i, So forsinnaest uñ sijder.

4. Hvad leinge villtu HErra dijr, hylia þig so vor Naata, og þijna Reide æ þvi meir, sem Elld, uñ breña lauta? siaa þu vor Æfe er skamviñ, O! Gud sem skapter alla Meñ, villtu þar þañeñ hata.

5. Hvor er saa Madur Heimenum i, ad hañ ei Daudañ siaae, nie Aund vr Heliar-Hrame frij, med Hende siaalfs sijns naae, hvar er DRotteñ þijn Hiaalp og Naad, sem hefur þu aadur Fordum tiaad, og soorst i Sañleik David?

6. Milldaste DRotteñ minstu vor, Mañaþiña i Sorgum, þvi su Nidran er saar og stoor, sem oss er veitt af morgum, hvoria eg mier i Barme ber, Briooſted þess vegna sturlad er, af þeim Ill-Fisl-da orgum.

7. Hier i nidrar þier HErra Gud, Heideñ Piod illa tameñ, Veg þijns Smurda Ovirder med, verde þvi hijdd og lameñ, Lof vere hædstur HErra þier, Hiedañ og uñ allar Allder, Æfenlegana, Amen.

90. Pſ.

90. Psalmur.

Moyses setur Mönnum fyrer Augu sijna Eymd og so Huggun.

Tou, Christe vier aller þockum þier, etc.

HErra Gud þu ert Hlijfdeñ vor, hvor oss ætijd villt geyma, ædur Fioll Jord og Verolld var, ertu Gud alla Tijma, sem lætur Meñena falla fraa, fæst eingeñ Dvol nær kallar þaa, aptur þier skulud koma.

2. Fyrer þier eru Pusund Ar, þvi næst sem Nætur-Vaka, vid Dageñ þañ sem var i giær, og Vatnsfoll maa þeim lijkia, edur Gros sem hafa engvañ Mætt, aarla bloomgast og folna brætt, ad Aptne þau Enda taka.

3. Grimñ Reide þijn so eyder oss, Ovart vier gong um under, Misgiorder vorar þu leider i Ljoos, aallijtur duldar Synder, þijn Bræde uppetur Æfe skiott, eins og sogd være Saga fliott, lijda so Lijfsins Stunder.

4. Siotiju Ar vor Æfe før, Atta leingst þegar næde, Heims-Sælu mesta þa hofum vær, Hrygd er þad og Armæde, hverfur hun skiott sem oss fliwge fraa, fæster trwa og hrædast þaa, Þwngu Ogn þiñar Bræde.

5. Veit oss ad stunda Vitsku þa, ad verdum vier fraa ad falla, Dy Rotteñ til þiña Pioona siaa, sem þig umñ Naad aakalla, sedie oss alla þitt sæta Traust, So þig lofum med Huga og Raust, Glader umñ Æfe alla.

6. Leinge

6. Leinge hofum vier liđed Kvol, lijt oſs nu aptur HErra, gled þu vor Hiortu og hugga vel, Hormung vora laat þverra, Trwader þijner ad þecke hier, þitt Verk, Lijf, Lauſn og Hiaalp þad er, og Heidureñ þiñ, Born þeirra.

7. Himneſke Gud og HErra kiær, Hiord þijna þu nu Naada, Þioonuſtu þa ſem viñum vær, vilier til Parfa raada, Kieñing hreina og helgañ Sid, Heims-Stioorn, Riettinde, Heill og Frid, Gud virdſtu hiaa oſs greida.

91. Pſalmur.

David kieñer hvad Veglega þeim vegne ſem reyda ſig uppaa Gud.

Med ſijnum Ton.

Þvor ſem ad reyſer hæga Bygd, Hædſta Guds-Skioole under, Í Geymſlu Drott Leñs og gleymer Hrygd, Giefur ſig allar Stunder, Saa talar vid Gud, þu tookſt vid mier, Treyſta vil eg þvi giarnañ þier, og uña aa allar Lunder.

2. Vel mun og DRotteñ vernda þig, fyrer Viel um allra Handa, þo ſkadleg Plaagañ ſyne ſig, ſiſt mun þier kuña ad granda, Hañs Vængia-Skiool ſo hlijfer hier, Í hvorre Neyd hañ ſender þier, Siñ Skiolld og Sañleiks-Anda.

3. Hvad þig aa Noottu hrella vill, hrædaſt ſkalltu þad eige, eñ þo ad fliwgie Ør-Skot ill, yfer aa biortum Deige, hvorke ſkada þig Myrkra-Mein,

nie

nie Middeiges Plaga nein, Sañlega eg þad seige.

4. Og þo ad falle Þusund Lid, þier til Vinstre-Handar, og Tiju Þusund a Hægre Hlid, Haaske þier eingeñ grandar, Omilldra siaa munt Synda-Gialld, saarlega Hefnd og skadlegt Hallð, þa kvelia iller Andar.

5. Af þvi þu treyster Esunarlaust, uppaa Drottens Millde, Athvarfed þitt og einka Traust, er under hañs Hlijsdar-Skyllde, Hvorke snerter þaa Hefndeñ su, Heimele þitt nie Born eda Hiv, þad allt hañ vernda villde.

6. Einglum sijnum hañ sette Bod, ad siaa til þijn, og leida, a Vegum þijnum þier veita Stod, og venda ollu til Greida, þeir bera þig hægt a Hondum sijn, so hvorge naer þu Fætur þijn, a minsta Steine ad meida.

7. Þo yfergaanger þu Orma þaa, sem Eytre bliesu ad Vanda, Foot-troda skalltu skadlaust þaa, þeir skulu þier ongver granda, Drekar og Leon med Grimdar-Grein, giora þier alldrei nockurt Mein, Ef stodugur villtu standa.

8. Af þvi hañ laangar mieg til mijn, og mitt Nafn giorla kiende, skal eg hañ leysa af Skada og Pijn, og skijla med Verndar-Hende, Bænheyra hañ og hiaalpa i Neyd, honum vil eg uña sælañ Deyd, so Lijfed med Æru ende.

9. Lijf-Daga hañs eg leingia skal, og laata þa ei bratt þriota, hiaa mier upp i Himna-Sal, hañ skal Sælu niota, Þar sijne eg honum mitt Hiaalp-

ar

ar-Raad, af Hiartans-Glede og allre Naad, So. Uñbun fæe hañ flioota.

10. A Himne og Jordu Heidur og Dijrd, Sie Hædstum Fodur ad Vanda, hañs Synenum liwfum lijka skijrd, og Lofgiord allra Handa, Æfenlega sw alldrei dvijn, aukest Lof og Virding þijn, med Heidran Heilags Anda.

92. Psalmur.

David prijsar Gud fyrer sitt Almætte og Speke, sem lijsest i hañs Verkum, og huggar þa Froomm þar med.

Ton, Mitt Hiarta, hvar til hryggest etc.

O! Hvad ægiætlegt er þad Verk, ad DRottne sijngest Lofgiord sterk, O! þu allra hædste, heidrad vere þitt hauleitt Nafn, HErra Gud þier er eingeñ jafn.

2. Naad þijn a Morgna seigiest sætt, Sañleikans vel a Kvolld sie giætt, a tiju Streingia Ton, oll Hlioodfæreñ jmsum Hætte, og med Horpuñar Lofslætte.

3. Þu DRotteñ veiter þetta mier, þijn Verk gladvær i Saung framañ ber, eg hroosa ollum þeim, hvad diwpt þu huxar Herra kiær, hvad eru Verkeñ þijn frabær?

4. Hvor ei mar skinia Heimskur Mañ, hvorium Faviis ei Trwa kañ, ill og Ogudleg Piood, uppsprettur so sem ægiætt Bloom, allt til þess hun fær sijñ Doom.

6. Eñ

5. Eñ þu hiñ hædste eirn ert saa, eilijfur Herra blijfa maa, og þijner Oviner, Ofarer munu aller siaa, eñ Illvirkiar þier hrockva fra.

6. Þu munt forhefia mijna Stioorn, sem miog augiætt Einhyrnings Horn, einkum þvi Aundiñ mijn, siñur, eg smurdur ferku sie, Fagnadar goodu Vidsmiore.

7. Eg fagna þvi mijn Augu siaa, Oviner mijner Straffed faa, eg heyre eirneñ sagt, þeir Illskufullu faa siñ Doom, sem Falsklega mig saatu uñ.

8. Riettlaatum Blessan bloomgast a, sem Blodiñ Palmavidar Tria, hañ mun so vagsa vel, samlijkiast maa ad siñe Raun, vid Cedrus Trie, i Libanon.

9. Þeir sem i DRottins Hwse hier, af honum verda plantader, prijdast i Portum hañs, og þo þeir gioreft Alldrader, alltijd bloomgast meir og meir.

10. Nyañ bera þeir Avext eñ, af þeim læra saavijser Meñ, Herrañ sie Hiaalpar-Biarg, Riettlaater hallde Heiteñ sijn, hia honum eru ei Raungindin.

93. Psalmur.

Þeir Trwudu lofa Gud, ad hañ hafe laated siaa sijna Magt, og stillt tilbwed Angur siñar Kyrkiu.

Ton, Skapareñ Stiarna HErra hreirn, etc.

DRottiñ er Kongur Dijrdar eirn, Dijrdlega skrijddur HErra hreiñ, Vegiega bweñ vijdt og breidt, volldugt Rijke hefur tilreidt.

2. Uñ alla Verolld wt þad nær, og eingeñ nidur broted fær, stodugur Velldis-Stooll er þiñ, stendur uñ Eilijfd Kongur miñ.

3. Vatns-Straumarner sig hefia hatt, hradlega Votneñ dynia þratt, Bylgiur og Straumar belgiast upp, J breidum Sioo med Ognar-Hlaup.

4. Þo ertu HErra Hædum i, Haa-Stoormegtugre yfer þvi, Hws þitt prijder Heilagleikeñ, hreiñ og trwr er Lærdoomur þiñ.

94. Psalmur

Hañ bidur a moote Hræsnurunum, og Skynheilogum, sem eru þeir orgustu Oviner, Christelegrar Kyrkin.

Ton, Være nu Gud oss ecke hia, etc.

O! Herra Gud hvors Hefndeñ er, hingad virdstu ad koma, DRottiñ Hefndeñ tilheyrer þier, Heims-Krijngluna ad dæma; Laat Dramblaata Meñ Laun sijn faa, hvad leinge skulu iller naa, uñ Skaalka-Verk sijn skruma.

2. Jller sig Dramba meir og meir, Mykeleik hrosa sijnum, Arfleifd so kvelia þijna þeir, þvijnga Foolked med Pijnum, Eckiur og þeirra aumu Born, eirneñ framande Mañeñ hvorn, Hel-slaa med Sverdum sijnum.

3. Peir

3. Peir seigia Drotteñ sier ei pad, sa Gud skeitir pvi ecke, eñ heimsker Drussar hygged ad, su Heimska ydur blecker, hvor Eyrun plantar heyrer saa, hvor Augun skapar, vel kañ siaa, þo iller slijkt ei þeckie.

4. Skal hañ sem agar heideñ Lijd, hardsijllda ecke Plaaga? Er Mońum kieñer alla Tijd, allt hvad þeir vita meiga, Herrañ i allra Hiortu leit, Hugreñing Mańsins sier og veit, hellst vera Hiegoomlega.

5. Sæll er sa Madur millde Gud, sem mentar þu og agar, Ord þitt leider vr allre Naud, ophol ei Hiartad plaagar, allt til þess sijnum Augum sier, Ogudlegur i Sneipu fer, endast hańs iller Dagar.

6. Gud yfergiefur ei sitt Lid, nie Arfleifd gleimer siñe, Riettindeñ blijfa Rietteñ vid, Riettlæter i þeim iñe, gaanga af heilu Hiarta sijn, eñ hvor mun vera Adstod mijn, sem illum aptra kyñe.

7. Hvor mun veita mier Styrk og Stod, Stoormeñeñ a mig æda, hefder þu ecke hiaalpad Gud, hoggviñ være eg til Dauda, Aund mijn læge i þeirre Pogn, þar eingiñ være Fridar Sogn, nie gietid þiña Giæda.

8. Mællta eg so i nestu Eymd, miñ Footur skeikad hefur, Drottiñ miñ mykla Myskunsemd, mier hiaalp og Fullting giefur, Hrygd staora Aundiñ hafde mijn, hugsvoludu mier ordiñ þijn, hvar Sauliñ sig i vefur.

9. Alldrei muntu ædste Gud, Omilldt Hasæte hefia, hvort ed þijn hatar heileg Bod hreinań Lær-

doom vill kiefia, Saul hins Riettlæta situr uñ, a saklauſt Blood þañ leggur Doom, i Boduls Bondum veſia.

10. Eñ þu HErra ert Hlijfdeñ mijn, Hiaſtod og Verndeñ beſta, Athvarf mitt ſet eg allt til þijn, alldrei mun Naud þa breſta, eñ iller fæ ſitt Endurgialld, afmæer DRottiñ þeirra Valld, munu fæ Straffed meſta.

95. Pſalmur.

Peir Trvudu verda hier æminter, ad þeir þioona Gude, og ſetie ſig ecke æ moote Guds Orde, ſo ſem þeirra Fedur hefdu ſig mootſett.

Ton, Guds Son kallar, komed til mijn, etc.

KOmed hijngad vor hefium Hliood, heidrum og lofum DRotteñ Gud, Hefd og Styrk vors Hiælprædis, hañs Augu lijta Himen og Jord, honum ſyngium vier Packargiord, med hæum Hlioom Lof-Kvædis

2. Hañ er Gud DRotteñ HErra ſtoor, Hæ-Megtugaſte Kongur vor, wt yfer Gudealla, Jord eñ og allt hvad æ ſier ber, I DRottiñs Magtar-Hende er, og Hæder hærra Palla.

3. Hañs Eign er Siæfar-Hafed breidt, hvort ad ſo vel til hefur reidt, fullt med allskonar Kyndur, Purrlended, Biorg og foſtu Fioll, fogur i Heime vijdum sll, hafa ſmijdad hañs Hendur.

4. Komed, tilbidium, krinpum vier, Knie-Fall af Hiarta giore hvor, fyrer þeim gooda Gude, vier erum

erum hañs og hañ er vor, J Haglended med Giæd eñ stoor, hefur hañ sijna Saude.

5. J Dag þo Rødd hañs heyrest hier, Hiortun ecke forstocked þier, ei herded ydar Siñe, sem Mogled þad vid Massa gieck, og Meriba, þar Lided fieck, Vatned aa Eydemerkuñe.

6. Þar ydar Fedur Fordum miog, Freistudu mijn aa allañ Veg, saau þo sañ-reynande, med Kraptar-Hønd eg hiaa þeim var, heil i giegn Fiorutiju Ar, aa þvi Auræfa-Lande.

7. Þa sagda eg, Folked þetta illt, þad fer i sijnum Hiortum villt, og Veg miñ vill ei læra, J miñe Reide soor eg so, su Piood i mijna Hvijld og Roo, alldrei iñ skyllde fara.

96. Psalmur.

Hañ aamiñer allar Piooder, og allañ

Christeñdoomeñ, ad boda Lofed Guds.

Ton, Ofañ af Himnum hier kom eg, etc.

NYañ Saung DRottne sijnged sætt, synge honum oll Heimsins Ætt, synged eingeñ sie honum jafn, Sij-Lofad verde hañs Heilagt Nafn.

2. Kuñgiored Dag fraa Deige mest, uñ Drottiñs Hiaalpar-Rauded best, medal Heideña HErrans Dijrd, hroosed so allstadar sie skijrd.

3. Hvad miog Loflegur HErrañ er, hatt yfer alla Gude hier, Heideña Guder eru eckert, Eñ Drotteñ hefur Himeniñ giort.

4. Agiætlega og Edla vel, allt fer þad sem hañ fickar til, og hvad Lofleg er Athofn froom, Ydkud i DRottiñs Helgedoom?

5. Fære þier hijngad DRottne Dijrd, Jaa DRottne færed Packargiord, færist hañs Nafne fegurst Lof, færed hañs Hwse Offurs-Gisf.

6. J helgum Skrwda heidred Gud, Heimsins Otteſt hañ giorvoll Piood, medal Heideña hroose þier, HErrañ alleina Kongur er.

7. Og þad hañ Rijked hafe sitt, J Heime ollum vel tilreidt, so stadfast meige standa þad, stioornar og dæmer riett med Naad.

8. Himeniñ allur hañ glediest, huggest og fagne Jordeñ mest, Siooreñ med ollum sijnum Aud, samglediest nied og lofe Gud.

9. Fagne Veralldar Foldeñ hijr, fagne lijka oll Jardar-Dyr, allar Jurter og Alldin med, eirneñ fagne hvort Skoogar-Tried.

10. Þvi HErrañ kiemur hijngad snart, og hañ mun dæma Foolked margt, med dijrum Riette dæmer hañ Jord, DRottiñs Foolk heyrer Naadar-Ord.

97. Psalmur.

Hañ seiger hier af þeirre myklu Dijrd Guds, so ad oll Verolldeñ audmyke sig fyrer honum, og afleggie alla Afguda-Dyrkan, eñ reide sig uppa Gud.

Ton, Gud Myskune nu ollum oss, etc.

Drott-

DRottiñ Kongur alleina er, oll Jordiñ gledst
af slijku, Eyarnar fagne allar hier, og Ut-
Hoolmarner veyku; Skyeñ og Pokañ hyl-
ia hañ, hvor sijnu Tignar-Sæte, giorde stadfasta
Grundvallan, goodañ Doom og Riettlæte, Oll
Verolld ad thvi giæte.

2. Fyrer honum fer Elldur wt, Ovine hañs so
breñe, sem alla Verolld yferskaut, eins og Leyftran-
er reñe, aa thad sier Jord og Ottast strax, eins og
Himeniñ brotne, Biorgeñ nidur braadna sem
Vax, bifa sig fyrer DRottne, Vita hañs Vallde
ei protne.

3. Himnarner skijra hvorn Dag frae, uñ hañs
Riettlætis-Dooma, allar Piodernar eirneñ siae,
Æru hañs Dijrd og Sooma, Skwrgoda-Pion-
ar skañist sijn, sem skoreñ Trie aakalla, Gude til-
kiemur Heidran hrein, hina Gudena alla, lætur
hañ fyrer sier falla.

4. Zion gladdest vid soddañ Heyrn, Samfagna
Dætur Juda, riett yfer piñe Rijkes-Stiorn,
rædur ollu til Gooda, thvi ad thu Hædstur HErra
ert, uñ Heims-Krijngluna vijda, sem alla Hlute
hefur giort, hvoriet thier skulu hlijda, Gud DRott-
eñ allra Lijda.

5. Thier sem Hiartkiærañ hafed Gud, hated eirn-
eñ thad Vonda, Saalum Helgra i hvorskins Na-
ud, Hiaalp og Blessan mun senda, sañlega mun thær
Frelsa frae, Fiandmaña Ofur-Vallde, Omillder
munu ecke naa, aa theim laangiædu Hallde, Gud yf-

ergiefur þær alldrei.

6. Hinum Riettlætu hlijtur vijst, Heilagt Liooss upp ad reña, Huggun og Glede hafna sijst, Hiort, un sem DRotten kieña, Gledieſt og fagned gooder Meñ, J Gude vorum HErra, þacked honum af Hiarta eñ, hañs Lof skal alldrei þverra, Amen so Æ skal vera.

98. Psalmur.

Aminning ad lofa Gud, fyrer þa Naad og Tryggd, sem hañ hafe audsijnt sijnum Sofnude.

Tön, Christe þu klære Dagur ert, etc.

Allde Lof sijnge sierhvor vor, sem giorer Kraptaverkeñ stoor, Sigur med hægre Hende vañ, hvors Armleggur ei bugast kañ.

2. Hañ lætur boda Hiælpraad sitt, hvort Foolk vid Synder giefur kvitt, Myskunar Ord sijn man hañ vel, sem Milldur lofade Israel.

3. Heims Krijnglan giorvoll hun mun siæ, Hiælpræde Guds og Myskun fæ, sijnge Lof Gude sierhvor Mañ, sijnge, lofe, Vegsame hañ.

4. Heidred DRotteñ med Horpu-Slag, hvor Streingur sijnge riett med Lag, Herlwdrar bode HErrans Dijrd, med Hornablæstre eirneñ skijrd.

5. Allt þetta fyrer Augsijn hañs, alldrei giore a Lofe Stans, honum uñ Eilijfd Heidureñ ber, HErrañ Dijrdar og Kongur er.

6. Siooreñ med ollum sijnum Aud, sig take upp og lofe Gud, oll Jardar-Krijnglan heidre hañ, og hvad þar iñe bwa kañ. 7. Reñ-

7. Reñande Votneñ vijd og straung, vere þau öll med Glede-Saung, og hin sem standa eins og Tiorn, af Fognud lofe HErrañ vorn.

8. Þvi hañ mun koma hijngad snart, hugga og dæma Folked margt, med dijrum Riette dæmer hañ Jord, DRottens Lid heyrer Naadar Ord.

99. Psalmur.

Þesse Psalmur tvtnæmlar hvilijka Naad Gud hafe audsijnt Abrahams Ættkvijsl.

Ton, Giorvoll Christneñ skal gledjast nu, etc.

DRotteñ Kongur Eilijfur er, yfer Cherubim situr, Verolldeñ ill þvi ibber sier, og giorest Hugarbitur, eñ hañ rijker eirn HErra stoor, hær i Zion, ein Adstod vor, eingeñ oss grandad gietur.

2. Heidrad verde þitt Heilagt Nafn, HErrañ Daasamlegaste, eingeñ Kongaña er þier Jafn, Yferbodareñ Hædste, i þijnu Rijke elska Meñ, yfer Dijr-Gripe Riettindeñ, Hreindæmis HErrañ beste.

3. Vegsamed DROtteñ Vegleg Þiood, vid hañs Footskor Kniefalled, hañ er Veglegur Herra Gud, hvorn þier i Neyd ækalled, so giorde Samuel hañs Þioon, so Moyses og Aaron, og Guds Þienarar aller.

4. Eñ DRotteñ virdtest alla þa, Astsamlega Bænheyra, Andsvared gott liet aptur fa, vr Sky-Stolpanum dijra, og þesse HErrans Hei-

log Ord, hielldu þeir og hañs Vitnesburd, þa HErrans Gaafu hijra.

5. Þu Gud sem heyrder þessa Meñ, og þeim audsijner Nade, lijka Bænheyrer oss nu eñ, sem ert vor Hiartans Fader, þeir brutu Veiker hier a moot, þu skipader ad gisra Boot, Fyrergiefningar gader.

6. Vorn HErra sem er goodur Gud, gofged af Hiarta aller, Tilbidied hañ uñ Hiaalp i Naud, a Helgu hañ er Fialle, hañ er DRotteñ Allsheriar sa, Heilagur sem tilbidia a, Kyrkiañ Guds til hañs kalle.

100. Psalmur.

David auminñer Sofnudeñ, ad Lofa Gud og Tilbidia, vegna hañs Myskunar og Sañleika.

Ton, Ofañ af Himnum hier kom eg, etc.

HEimskringlañ oll af mesta Maatt, Milldastañ DRotteñ lofe haatt, honum þioone med Hiartans Lyst, hvar sem hañs Naalægd er bevijst.

2. Medkieñed hañ, Gud Hædstur er, hefur giort oss, ei siaalfer vier, ad sieum vier hañs Sauda Hiord, sw Þiood sem færer honum Dijrd.

3. Med Guds Lofsaung og goodum Sid, gaanged iñ uñ hañs Borgar Hlid, hefied i Portum Heidur og Dijrd, hañs Nafne Lof og Packargierd.

4. Þvi

4. Þvi hañ er Liwfur HErra vor, hañs Myskunseme good og stoor, sem alldrei tekur Enda neirn, eins og Sañleikur DRottens hreiñ.

101. Psalmur.

David heiter Gude, ad giora aungvum Oriett, og ad hañ vilie straffa þa Vondu, eñ verunda þa Froomu. Yfermsñum goodur Speigell.

Ton, Oss lært þiñ Anda styrkia, etc.

EG vil med Alwd sijngia, uñ HErrans Nad og Doom, Lista vel laata klijngia, Lofgiord med sætum Room, so Forsiaalega framgeing eg, vil breita vel vid mijna, Meinlaus i Hwse miog.

2. Illre Athofn hia Moñum, alltijd forda eg mier, hef þvi Vidbiood a honum, sem Hreckiafullur er, Eg lijd alldrei Illgiarnañ Furt, hañ med sitt Hreckvijst Hiarta, hlijtur ad vijkia burt,

3. Aulldungis eg afmæe, Illañ Bakbijtarañ, af þvi hañ adra smæer, alldrei giet lided hañ, og þa sem Drambed jdka liott, fulla med Ofmetnadeñ, drijf eg burt fra mier fliott.

4. Augu mijn i Landenu, elska Trwlinda Meñ, hef þa i Hwse mijnu, sem heidra Riettindeñ, Froома Pienara feigeñ hef, eñ Folskum fra mier burtu, greidt Fararleyfe gief.

5. Og liota Lijge-Muña, lijd eg alldrei mier hia, ecke vil þeim þad uña, Athvarf i Stadnum fæa, drijf wr Landenu og DRottens Borg, alla Illrædis

ræds Skaulka, hafe þeir sijna Sorg.

102 Psalmur.

Þeir fongudu til Babylon, bidia Gud, ad hañ vilie samañ safna þeim aptur, til Guds Þionustu, og hugga sig, vid hañs Magt.

Ton, Vak upp syndare gief ad Gaum, etc.

1. Vænn mijna heyr þu HErra kiær, Hroop mitt kome nu upp til þijn, med aastar Sion mig endurnær, i Angist lifer Saalin mijn, hneyg þitt Eyra og heyr þu fliott, Hormungeñ þreinger fast ad mier, nær eg kalla þa kom þu skiott, kiære Fader ei seinka þier.

2. Mijn Æfe reñur odum burt, eins og þa Reykur strijkur wt, sem Eldebrandur Beined hvort, breñur i þeirre Hugar-Swt, uppsleiged, þornad eins og Hey, er mitt Hiarta af Sorg og Pijn, þeim sæta Mat eg skige nei, so kvelst og harmar Aundin mijn.

3. Aumt er mitt Hollded in i Bein, Augna Tæreñ driwpa þvi meir, eg mæa lykiast a alla Greein, Ibis sem þar flockter um Reyr, vafeñ i noogre Neyd og Þraa, vid Naattuglu mæa lijkia mig, Sidblende neitt vid adra æa, i Eydehwsum felur sig.

4. Dwr kiemur ei a Auga mier, eg vake laungum hvoria Naatt, lijkur Fugle einmana er, a Hwsa Þekiu sem kwrer þraatt. Oviner hæda hvorn Dag mig, og hlacka giarnañ yfer þvi, stadfesta þad og sveria

sveria sig, Sorgeñe skule eg deya i.

5. Oskuna et eg eins Braud, og blanda Tærum vid miñ Dryck, af þiñe Ognan ædste Gud, og þi-jnum stoora Reide-Pyck, af því þu hefur upplypt mier, og nidur sleied riett i Mold, sem Skugge burtu Æfeñ er, eins og Gras, mitt er visnad Hold.

6. Eñ þu DRottiñ eilijfur ert, æfenleg blijfur Miñing þijn, laat mig reyna þu lika siert, Lyknsam-ur mier i slijkre Pijn, hugga þu Zion HErra Gud, því hun ber mikeñ Rauna-Kross, því nu er komeñ Tijme og Tijd, til þess Herra þu hiælper oss.

7. Miog gyrnast þijner Pioonar a, þad Zion byggest upp sem fyrst, kiosa þeir mætte kaater siæ, Kalked og Steinar tilbwest, ad þeir hlijdnu þitt ottest Nafn, og aller Kongar vijdt uñ Heim, siæe ad eingiñ sie þier jafn, so Dijrdlegur ertu hiæ þeim.

8. Þu sialfur bygger Zion best, sijnande þijna myklu Dijrd, aalijtur Bæner aumra mest, ecke forsmæer þeirra Ord, allt verdur þetta uppskrifad, so Ofædder þad siæe Meñ, Lofe DRotteñ þa fyr-er þad, þeir sem ei eru komner eñ.

9. Þu lijtur wt af helgre Hæd, Herra og sier uñ vijdañ Heim, herleiddra Kveinan hyggur ad, hialpar fra Daudans Vallde þeim, Zion og Je-rusalem þa, samfagna slijkre Naadar-Giof, ad Fo-olk og Konga saman siæ, syngiande vorum HErra Lof.

10. Miñ Vegur leid so yfred ert, eg linadest i þeir-re Pijn, svipt mier ei Herra hast i burt, þa hialf er

lideñ

lideñ Æfeñ mijn, þijn Ar ei taka Enda neirn, þvi æfenlegur Gud þu ert, Himna og Jord þu hefur eirn, med Hende Magtar skapt og giort.

11. Þo forgaanga og fyrnast þeir, sem Fat uñsnwast aller þa, eñ þu Drotteñ ert æ og meir, eirn og hiñ same blijfa maa, þijn Ar ei taka Enda neirn, wtvalldra Syner Fedrum med, munu þig lofa Herra hreirn, i hædstu Dijrd eilijfe Gud.

103. Psalmur.

Hañ upptelur Velgiørningana, sem Gud audsijner Moñunum, og æmiñer þa til Þackargiørdar.

Med sijnum Ton.

1. Bude Lof skallt Alund mijn iña, og hañs Nafne hvad finst med mier, sijst mun hañs Millde liña, mijn Sæla slijkt ei firnest þi, er, Lausn veitte Lasta þiña, Lækning Ostyrkvum er, þiñe Eymd vill Uñboot viña, Elsku og Myskun tier, hreinañ liet Fognud siña, og ernañ Alldur lier, Valld hañs so vill þier siña, ad vista þig æ hia sier.

2. Braut sijna Daad og Dooma, og dijrañ Riett oss birte hañ, Mañgiæsku Millden frooma, Myskunar ollum añ, Reidum lætur sier sooma, ad sættast vid aumañ Mañ, Hefnd liet ei yfer oss koma, sem Illgiord vor til vañ, Himneskre Naad baud hliooma, hvar sem þiñ Otta fañ, eins fiærre sem Heims Alfur liooma, oss skilde vid Synda Bañ

3. Anda

3. Anda Fodurs mest mæder, Mein sem ad lijda
Borneñ smaa, eins hefur Gud Huggiæde, vid
hvorn sem hañs er Otte hiaa, veit Maatt og Mañ-
legt Æde, Molldu komed er fraa, þvilijkt sem Lauf
edur Sæde, þo Listugt þike ad siaa, fellur og fykur
bæde, so finast hvorge maa, leykur so Lijf a Præde,
ei laungre Æfe aa.

4. Ur Stad mun ein alleina, alldrei færast Dr,
ottens Naad, Gudhræddur hellst þad reyna, sem
ad hañs Orde feingu gaad, hañs Valld fær ei
Hindran neina, a Himne rædur og Laad, Einglar
og Hirdeñ hreina, heidra þañ Gud med Daad,
Verk hañs og sæta Sveina, siaum þau hyllast
Raad, mijn Aund skal giarnañ greina, Gude Lof
i hvorium Stad.

104. Psalmur.

David hroosar og lofar Guds Skøpun og hañs Dyrdarlegre Stiornan aa øllum Hlutum.

Ton, Heidrum vier Gud af Huga og Saal, etc.

HJg HErra Aundeñ heidrar mijn, hvad veg-
samleg er Dijrdeñ þijn, og Fegurdiñ so fraa-
bærleg, fullur Dijrdar aa allañ Veg, skiært
Ljoos er uñ þijns Skrvda-Falld, skrijder Himen
þittm ykla Valld, Vijdañ sem best Vefnadar-
Tialld.

2. Med Vatnum ofañ hvelfer hañ, hvar er saa vid
þig jafnast kañ, Skyeñ þau eru Vagn þiñ væñ, eñ
Vindsins-Fiadrer Stijgur græñ. O! þu sem gior-

er

er Eingla-Lid, ad Vinds-Anda Megtuge Gud, Ellds-Loga Pioonar lijkiast vid.

3. Pu hvor Grundvallad hefur vel, Heims-Krijngluna sem blijfa skal, hun stendur Æfe og Alld ur siñ, eins og pad tilbioo Kraptur þiñ, heñar kostuleg Klædiñ sijd, kallast þau Underdiwpeñ vijd, yfer Fiolleñ skunda Skyeñ blijd.

4. Nær þu þau hastar HErrañ a, hlaupa burt, klarast Lopted þa, hatt i Lopt gnæfa Fiolliñ frijd, fogur med siñ Grundvoll og Hlijd, þar liggia diwper Daler hia, DRotteñs Hond hefur tilreidt þa, hier lijt hañs Magt og Millde a.

5. Vidtoku hefur þu Votnum sett, ad vera i sijn um Farveg riett, hier epter so ei hylie meir, Heims-Krijgluna sem giordu fyr, þu lætur Gileñ giefa wt, Gagnsemdar-Vstn og þarfleg Flioot, framhlaupande uñ Fialla-Moot.

6. Par til hefur þu þetta giort, siñ Porsta slockve Dijred hvort, Vijder-Skoogar þar vara hiau, vœner Fuglar þeim syngia a, þu frioofgar ofañ Fiolleñ vijd, fyller med Avoxt hvoria Hlijd, giorvallt Landed med Grosseñ frijd.

7. Korned giefur gott fyrer Meñ, eñ Grased fyrer Peningeñ, Magt þijn giorer ad Molldeñ raud, Moñum wt af sier leider Braud, og Vijn sem hresser Hiarta Mañs, hiira giorer Asioonn hañs, Brauded er Laanggiæde Lijkamans.

8. Stoor Guds Skoogar-Trien sterk og fest, standa med Frioofgan hladeñ best, og sem hañ plant

ade

ade sialfur Frioo, Cedrus-Trien oll i Libano, hvar tilskickad er Hreidra-Naam, Himens-Fuglum og Storkum smaam, Giædalegum Grene-Triaam.

9. Stein-Geytur hwa Biorgum aa, I Biarg-Skorunum Dijreñ smaa, Tungled hefur þu til þess giort, Tijmarner skulu þeckiast bert, Siñ Nidur-gaang veit Sooliñ biort, so verdur Noottiñ myrk og svort, Villu-Dijred sier hreyfer hvort.

10. Ung Leoneñ Braadar leita þa, Lijfs-Næring so af Gude faa, nær Sooliñ geingur aptur upp, I Bæled gisra þau sitt Hlaup, Madureñ strax aa Fætur fer, frañkvæmer þad sem gisra ber, allt til Kvoldsins aa Akre er

11. O! Gud hvad Verkeñ eru þijn, Oscigianlega morg og fijn, og þañeñ hefur þu þau tilreidt, med þiñe Speke hvort og eitt, sw Vitska oss þitt vitnar Raad, vottar Jordeñ nær þess er gaad, þad hun er full af þiñe Naad.

12. So hefur Spekeñ sw tilreidt, þad Siafar-Hafed vijdt og breydt, I þvi sinder og sveimar þratt, so margt Fiska-Kyn stoort og smatt, og þær Kindur sem eingeñ Mañ, uppreikna edur telia kañ, nie full-tala uñ Fiollda þañ.

13. Skipeñ þau hlaupa hart aa þvi, Hvaler sinda þar eirneñ i, þu gisrder HErra þañeñ þa, þeir leika sier i diwpum Siaa, allt þetta vonar uppa þig, ad þijn Forsorgun Naadarlig, Foostra mune og fæda sig.

14. Þeir samañdraga þau i eitt, þegar þeim er so

myked veitt, nær Orleiks-Hond þu opnar meir, af Goodsemd þine mettast þeir, En nær þu hylur Andlit þitt, Ottast þeir, misse Lijfed sitt, fölna þa upp sem Fised hitt.

15. Nær þu sender þin Anda wt, aller Hluter sat þar af Boot, Augsyn Jardar Endurnijast, Efenleg mun þijn Dyrden siast, sijn Verk mun Drottin elska oll, alijtur Jord, en hrærer Fioll, so af þeim rijkur eins og Misll.

16. So leinge sem eg lifa mat, Lof vil eg mijnum DRottne tiat, Jat at medan eg Madur er, min Gud Lof skal eg syngia þier, mijn Næda sie þier þeck og þæg, þar af verdur Samvitskan hæg, Angistar Groomed af mier fæg.

17. Illum mun gialldast Hefnden hord, hriadar verda þeir burt af Jord, med Ogudlegum eins þad fer, so ecke siaest leingur hier, En þu mijn Sala seig þu þa, Sætt Lof Gude hieden i frat, Af Hiartans Root Haleluja.

105. Psalmur.

Han prijsar Gud ad han hafe af Naad teked ad sier Ett Abrahams, og giort heine so miked gott, og vill þar med koma odrum til ad þeir eirnen þioone Gude.

Ton, Giorvoll Christnen skal glediast nu, etc.

LOfed og Heidred HErrans Nafn, hans Kraptaverk wtbered, sijnged eingen sie honum Jafn, sem slijk Stoormerke giorer

er, hroosed hañs mikla Heilagleik, so Hiortun Folk sins gledjest veik, sem HErrañs Orded heyrer.

2. Grensleſt ad HErrans Hiælp og Styrk, hañs leited alla Tijma, miñest þier a hañs Magtarverk, mest Nædar Orded geima, þier Born Abrahams Þioonsins hañs, þad Kyn Jacobs þess Frooma Mañs, Lof hvors hañ liet sier sæma.

3. Hañ er vor Hædste HErra Gud, hvor Veroldd dæmer alla, Sattmælans fær hañ siælfur gædd, sa þar alldrei kañ falla, hañ miñest a sitt Ord og Mæl, er margra Þusund Lidu skal, til hañs Kieñingar kalla.

4. Vid Abraham og Jsaach, med Eyde bunded hefur, og Jacob vid þvi Orde took, Jsrael þa Nædgiefur, Canaans Odal, Audur og Fie, Arfur og Hlutdeildd þeirra sie, og Sattmæleñ Eilijfur.

5. Miog fæer voru þesser þa, þar Okiender i Lande, til eiñra fooru odrum fræ, og so Borger viñande, eingeñ Madur þeim Meinsemd vañ, mikla Konga straffade hañ, GUds Folke neirn so grande.

6. Hañ seiger, ei æhrære þier, hrelled nie snerted þessa, sem eg smurda af Millde mier, mijn Hond þa giorde blessa, Prophetum eckert mijnum Mein, meiged giora i nockre Grein, añars skal Plægañ pressa.

7. Hallære stoort og Hwngurs Naud, hañ liet i Landed koma, Fædslu ecke feingu nie Braud, Frid-Gardana liet toma, eirn Mañ sende þeim undañ

þar, i Prældom seldur Joseph var, þvijngudu þañ hiñ Frooma.

8. Fiotur settu hañs Fætur a, i Fængelse var lagdur, framm til Spaadomur fylltest sa, er fyrr var umm þad sagdur, Kongureñ baud hañ lietest laus, til Lands-Herra þar epter kaus, hætt var hafeñ og frægdur.

9. Og Gud liet Folk sitt aukast þar, Ovinum giordest meira, Egyptsk Piood þvilijkt illa bar, og ofbaud slijkt ad heyra, høfdu so Guds Folk Hatre ad, hugdu med Slægd ad viña þad, so ecke yrde fleyra.

10. Moysen eirn siñ mæta Pioon, milldur Drotteñ þa sende, og þañ wtvalda Aaron, Ord sijn og Verk þeim kiende, med þessum sette mikel framm, Magtar Verk i þvi Lande Cam, af stoorre Hiælpar Hende.

11. Þeir hielldu sier vid HErrañ kyrt, hlijddu Dijrdar Orde, Eñ Drotteñ hia þeim Illu, Myrkt, og Ognar Diñu giorde, oll þeirra Votn urdu Blood raudt, allt Fiska Kyn i þeim læa daudt, so eingeñ eta þorde.

12. Þeddur gaf Jordeñ wt af sier, allt iñ til Kongsins Hallar, þar skridu Illsku Ormarner, og Lijs umm Alfur allar, Elldur þeim sijnde Ofurmegn, illt Hagl kom fyrer Himen Regn, Vijn-Trien fellde til Vallar.

13. I þeirra Gordum Alldin Good, og eingeñ Fijkna Vidur, under þvi Hagle uppestood, allt

sam-

saman fiell þad nidur, Eingesprettur þad atu Bloom, Otal Gras-Madka Fiollde kom, ollum Avegste ridur.

14. Allañ Frumburd Egyptalands, i Hel sloo DROttens Reide, og fyrsta Soniñ sierhvors Mañs, so Stools Erfingeñ deyde, hina wtleidde Herrañ vel, hlotnast liet Gull og Sylfur til, aungvañ þañ Aurkumsl meider.

15. Feiged vard allt Egyptaland, ad þeir fooru burt þadañ, hræddust þa miklu Magtar Hand, sem mikeñ vañ þeim Skadañ, Herrañ gaf sijnum Heilagt Sky, Hiælpræded þeirra var a þvi, og bar af allañ Vodañ.

16. Eñ a Nætur hañ Eld siñ liet, ætijd fyrer þeim liooma, þar ad auk baudu þeir uñ Kiot, þa liet hañ Fugla koma, Coturnices sem kasta sier, i krijngum þeirra Tialldbwder, hvor vill hañs Giæsku gleyma.

17. Hañ sadde þa med Helgum Mat, Himna Braudenu goodu, Hellubiarged þad harda gat, hrunded wt Vatne oodu, þar ruñu Ar uñ þurra Jord, þeinkte hañ a sijn Naadar Ord, Abraham adur bodud.

18. Þañeñ færde hañ Folk sitt wt, i Feigeñleika stoorum, þeir mistu Hrygd og Hugar Swt, eñ Hiartaglader voru, Heidingia Loudeñ hañ gaf þeim, hæfa Dijr-Gripe, Aud og Seim, fra þessu hiner fooru.

19. Þar til gierde allt þetta hañ, þeir skylldu hia

Gude bwa, af Hiarta allu heidra, eñ, hañs Riett-
lætingum trwa, vardveita Logeñ, Helg og hrein,
hallda af Alwd hvsria Grein, og sijngia Haleluja.

106. Psalmur.

Hañ klagar yfer Hardsvyran Gydinga Foolks, ad þo Gud veite þvi so margar Velgiørder, samt hefde þad an aflæts yfertroded Guds Vodord.

Ton Fader vor sem a Himnum ert, etc.

Þacka þu Gude Piood hañs kiær, þvi hañ er go odur og fræbær, ætijd varer hañs Ast og Naad, wtfær neirn Kraptaverk hañs tiæd, hvor finst er full þacka kañ, Frelsis Verkeñ sem giørde hañ?

2. Þeir eru sæler sem hañs Riett, setia i Hug og fordast Prett, og alla Tijma giøra gott, giarnañ hatande ræangt og liott, i Naad O! Herra minstu mijn, sem Milldeñ fyrr til sagde þijn.

3. Þitt Hiælpraad laat oss Herra fa, helgra Velferd so meigum sia, og gledia oss þar yfer mest, ad þijnu Foolke geingur best, og hroosa oss med þiñe Piood, þeirre sem er þijn Arfleyfd good.

4. Sem Fedur vorer, so og vier, syndgast hofum a moote þier, miog ognarleg er Misgiord vor, mak legt þo kiæme Hefndeñ stoor, jdkande Lost og ymsa Skam̃, i Ogudhrædslu fooru fram̃.

5. Þa svelgde Jord i Daudans Dam̃, Dathan og lijka Abiram, under þeim siñ opnade Muñ, allt sucku þeir i Vijtis Gruñ, Elldureñ brende upp þañ

hoop

hoop, til Ogudlegra Logiñ hlioop.

6. Eirn Kalf steiptu i Oreb þeir, og tilbædu þañ Jardar Leyr, Lausnarañ sem þa leidde wt, lijktu vid Grasbijtande Naut, forlægdu þeñañ Frelsarañ, sem furduleg Stoormerke vañ.

7. Bæde i Cam og Egypto, Undur-Verk hañs þeir mættu siæa, ei var þad miñe Adstod þo, yfer leidde þa diwpañ Sioo, allt þad þeim Herrañ giorde gott, gleymdest wr þeirra Huga fliott.

8. Þa sagde Gud er þetta sæa, Piood slijka villde hañ afmæa, Moyses bad a moote vel, mijnkade so þad Plægu-Hel, hañ stillte Gud med sterkre Boon, stodvade so þad Mañfalls Tioon.

9. Fliott epter þessa Frelsis Hand, forsmaadu þeir þad gooda Land, Orde Guds Trwdu yfred laust, ecke hlijddu þeir Drottins Raust, toludu a moote hañs Tignar Mætt, i Tiolldum sijnum mogla þrætt.

10. Hañ snere moot þeim Hende þa, hardsyllda deydde Eydum a, og dreifde þeim i oñur Lond, under Heidiña Valld og Hond, Baal-Peor so þientu þar, þeir ætu Goda Foornernar.

11. So reittu Gud til Reide meir, Ræangindum med, þvi Plægast þeir, Phineas gieck þa fraṁ i Stad, forlijkade Sakferle þad, Plægañ gieck af, eñ eilijf Sæmd, aptur var honum giefeñ og dæmd.

12. Aptur Vatne Mootmæles hiæa, moglande, sem fyrr, voru þa, Moysen illa æangra þar, ad hañs Hiarta so sturlad var, og so stoor Hugar

Angist gisrd, ad honum hrutu nockur Ord.

13. Peir afmaadu ei Pioodernar, þær sem Helslar, bifalad var, helldur samteingdust Heidnum Lijd, hofdu og lærdu þeirra Sid, þeirra Skwrgodum þientu eins, þeim siaalfum til æfenlegs Meins.

14. Sonu og Dætur sijnar meir, siaalfum Disfle Offrudu þeir, helltu wt Bloode Barna sijn, þaru so fyrer Skwrgodiñ, fleckudu Land og siaalfa sig, med siña Tilfundinga Veg.

15. Guds Reide a þeim gramdist stoor, gaf sijna Arfleifd Hende wr, liet heidna þeim i Herfaang naa, hotudu þeir og neyddu þa, urdu ad twta illre Piood, Oviner plaaga þeirra Blood.

16. Hvad opt sem Herrañ Frelse fañ, framar til Reide egndu hañ, med þvi þeir geingu vondañ Veg, urdu uñ sijder faaer mieg, þeir hroopudu til Herrans þa, honum strax feingu Myskun hiaa.

17. Hañ mintest Saattmaals Ordiñ good, aadur Trwlofud siñe Piood, hiet ad giefa þeim Hiaalpar-raad, af heitre Fodurs Ast og Naad, liet þvi Myskun fiña og faa, fyrer þeim sem Herleiddu þa.

18. Hiaalpa ofs eirneñ Herra nu, heim aptur til þijn safna þu, Herleiddum, Foolke heidnu fra, hvar vor skal Lof þier sijngia þa, so heilagt Nafn sie heidrad þitt, hier i voruu Sofnude midt.

19. Israels hædste Herra trwr, hañ sie uñ Eilijfd blessadur, uñ allar Allder ædsta Dyrd, æfenlega sie honum skijrd, allt samaan Foolked seige þa, sie þad, Amen, Haleluja.

107. Ps-

107. Psalmur.

Pesse Psalmur kleñer, ad allar Astrijdur og Kross kome, og verde aptur burt tekeñ af Gude.

Ton; Nattura ñ oll og Edle Mañs, etc.

Lacked DRottne af þvi hañ eirn, er so miog Naadar-Rijkur, Myskun hañs alldrei Enda neirn, uñ eilijf Dægur tekur, og aller þier, sem erud hier, wr Harma leyster Bondum, Lofed Gud þañ, sem hiælpa kañ, heim wr þeim vondu Londum.

2. Ur Austre og Vestre ydur heim, alla til Naad ar færde, sookte wt allt ad Sioonum þeim, suma took hañ wr Nordre, sem villter miog, Auræfa-Veg, a Eyde-Fiollum geingu, hofdu ei Stad, þañ halleſt ad, hvorge Atviñu feingu.

3. Porsta og Hwngur poldu hart, þeirra Saler Dmætte, þeir hroopudu til HErrans snart, Eñ hañ þeim Frelse veitte, fræ Angist wt, a rietta Braut, af siñe Naad þa færde, og gaf þeim Stad, þañ epter þad, J hvorium vel þa nærde.

4. Þeir skulu DRottne þacka meſt, þvi hañ er Myskunsamur, giorande þeim til Gooda beſt, a Giæsku-Verkeñ tamur, so giorer hañ, vid sierhvorn Mañ, Saal Naudþurftuga gledur, Naudstaddre Aund, er Hiælpar-Hond, Hwngrada Skiepnu sedur.

5. Hiner sem Jarnum hlioota i, hard þviingader ad liggia, vonda Ohlijdneñ velldur þvi, verda i

Myrkrum byggia, Bodord Guds dijr, þvi brutu þeir, þvi bar þeim Plægañ stoora, þeir lægu þar, eñ eingeñ var, sem wt þæ kuñe færa.

6. Eñ þeir hroopudu HErrañ æ, i hardre Neyd þar standa, hañ virdteſt þeim ad hiælpa þa, wr Hor mung og þeim Vanda, Fiotureñ braut, þa færde wt, fræ þvi Myrkre og Skugga, ſleit ſundur Bø nd, med ſiñe Hønd, ſo giørde þæ ad hugga.

7. Þeir ſkulu DRottne þacka meſt, þvi hañ er Myſkunſamur, giørande þeim til Gooda beſt, æ Giæſku-Verkeñ tamur, hañ ſtyckiar fliott, med ſtoorum Proott, Steingur wr Jærne giørdar, knoſar i ſinætt, med Kraptar Mætt, Kopar-Grindur ſo hardar.

8. Þeir ſem hafa þañ Heimſku-Veg, hlauped ad Glæpe drygdum, hlioota nu þvi ad hirtaſt miog, þeir HErrañ Nædar ſtygdu, Soott liet hañ þæ, uñ ſijder fæ, ſo urdu af ad læta, vid Mætnum baud, ſo mykel Naud, mædde þæ til ad græta.

9. I Neyd til DRotteñs hroopa hætt, hañ leit æ Angiſt þeirra, veitte þeim Huggun Hiælp og Sætt, Himneſkrar Nædar-HErra, ſitt Orded heim, ſender hañ þeim, ſem þeſſa giørde heila, Daud anum fræ, hañ frelſte þæ, Fridur veitteſt og Sæla.

10. Þeir ſkulu DRottne þacka meſt, þvi hañ er Myſkunſamur, giørande þeim til Gooda beſt, æ Giæſku-Verkeñ tamur, Þack-Offur hreint, af Hiarta greint, honum ſkulu þeir giefa, og Dag ſem Nætt, af meſta Mætt, margfalldlega þiglofa.

11. Þeir

11. Peir ed uñ Siooeñ sigla beint, siñar leitande Biargar, HErrans Dæsemder hafa reynt, uñ Hafs-Bylgiurnar margar, nær HErrañ baud, so hreifdest Dod, Hafs-Bylgiañ morg af Vinde, hvor Alldañ þa, upphoof sig Hæa, Hrijd og Stormureñ dunde.

12. Stundum sette þæa Siooreñ hætt, ad sia vid Himna vijda, duttu sijdañ i Diupped blætt, daprer af Sorg og Kvijda, Okyrrer misg, æa allañ Veg, ad og fræa tooku Hnickeñ, Urræde meir, Ei kuñu peir, eins og Madur Fordruckeñ.

13. I Neyd til DRotteñs hroopa þa, hañ leit æa Angist þeirra, liet sijdañ Hialp og Huggun fæa, Himneskrar Nædar-HErra, hañ stillte þo, þañ Storm og Sioo, strax gisrde Logned hvijta, med Glede þeim, hañ fylgde heim, hvort þeir sier villdu flijta.

14. Peir skulu DRottne þacka mest, þvi hañ er Myskunsamur, gisrande þeim til Gooda best, æa Giæsku-Verkeñ tamur, þeir æattu nu, I Ast og Trw, ad lofa Gud þvi meira, og læata þad, uñ allañ Stad, Unga og Gamla heyra.

15. Peir ed fyrer sijn Illsku-Þor, oll mistu Jardar-Giæde, Landsins þornadur Lækur hvor, lijted feingu Biargræde, HErrañ þad sæa, og hañ liet þa, heim koma Vatned þuña, wr þurre Jord, þa hun var hord, þo liet uppspretta Bruña.

16. Fætæka Meñ þar flutte iñ, fagrar Borger liet smijda, so bioost þeim ad i sama Stad, sæadu þeir

Akra

Akra frijda, Erlegañ Ploog, alls Giæda noog, eirneñ Vijngarda planta, audguduſt med, Aura og Fied, eñ eckert liet þar vanta.

17. Þeir ſem Oſſookter eru miog, af Ogudlegum Mſñum, underþryckiaſt ar ymſañ Veg, hiar Illvijgum Tyrsñum, Hardydge þar, mun HErrañ ſiar, hellta wt yfer Frooma, ad Landed illt, fer ætijd villt, og þvi mun Hefndeñ koma.

18. Eñ Volader far Boled bætt, burt leidaſt wr þeim Voda, HErrañ mun þeirra auka Ett, alykt ſem Hiarder Sauda, Froomer þad ſiar, og fagna þa, Fiandmaña byrgeſt Muñur, HErrañ med Naad, og Hiælpar-Naad, hier af mun verda kuñur

108. Pſalmur.

Þeſſe Pſalmur iñehelldur nær ſømu
Meining og ſa 57. og 90. Pſalm. ad nockru Leite.
Ton, Alleinaſta Gude i Himerijke, etc.

Nvara mijn og ærett Naad, er Gude Lof ad ſijngia, mijn Vegſemd eirneñ idke þad, uppar Hlioodfæred Streingia, ſneñendis þa a Fætur fer, færa vil eg Lof-verſeñ þier, tveñ Hlioodeñ ſamañ teingia.

2. Þar ſamañ kiemur Folked fleſt, fære eg þier Dijrd og Heidur, og þig Vegſama allra beſt, O! Gud þu ſem ert Goodur, Ord þijn hlioома uñ allañ Heim, Aſt þijn og Giæſkañ fylger þeim, eins og hañ er til vijdur.

3. Upp hef þig Gud ſo ad þijn Dijrd, i ollum birteſt

birteſt Londum, uppar þad ſo þijn ærſtkiær Hird, wr Synda frelſeſt Bondum, med hægra Arme hiælpa þu, heyr mijna Bæn eg kalla nu, og helld upp baadum Hondum.

4. HErran i ſijnum Helgedoom, ſo Hiartanlega talar, hvar af mier Glede Heilog kom, ſo huggadeſt mijn Saala, eg hefe mier i Siñe ſett, Sichem ſkipta i Hlute riett, og Suchots Dal af mæla.

5. Gilead er mijn eigen Eign, og Manaſſes hiñ Rijke, Ephraim medur allre Tign, er mijns Hofuds Styrkleike; Juda ſkal miñ Hofdinge hier, heiter Moab mitt Þvætte Kier, miñe allt Magt þad vijkur.

6. Eg dreg miñ Skoo uñ Edoms Land, a Hend ur læt mier gænga, Philiſtei med Hreiſte Hand, Heroop ſkulu mier ſijngia, hvor vill mig i Borg hafa þa, ſem Hormung eingen ſtrijder a, ei neirn mar þiar nie þvijnga.

7. Hvor mun leida mig i Edom, añar eñ þu vor HErra, af hvorium Hefnd og Hirting kom, hord vegna Synda vorra, ei dregur med oſſ wt i Strijd, af þvi Vanmegnaſt vort Herlid, hvad duger Hreiſteñ þeirra.

8. O! Herra Gud oſſ Hiarſtod veit, hvad margt ſem ar kañ liggia, eñ Mañleg Hiælp er aungvu neyt, ei vilium hana þiggia, ef þu ert med oſſ, viñum vier, vora Þvine ſundurmer, lætur þa under liggia.

109. Psalmur.

David klagar, ad hañ sie Oriettelega yfersalleñ, og ærsooktur af sijnum Ovinum, og bidur Hefndar yfer peim, og i Spædoome yfer Ovinum Christi og hañs Kyrkiu.

Ton, Lifande Gud þu lijt þar æ, etc.

GUd miñ Lofstijr ei þeige þu, þvi Ogudleger mæla, mier þvnglega æ moote nu, med folskum Muñe tala, Eyturlega æ allañ Veg, Ofsækia mig og sturla miog, hef þo Sakleyse ad hæla.

2. Einkum med þvi eg elska þæ, eñ þeir strijda æ moote, Eg bad þeir skylldu Blessan fæ, Besta so leinge niote, Illt fyrer Gott mier giallda þeir, Grimd fyrer Elsku, Æ þess meir, vilia eg Hormung hliote.

3. Eñ set þu Ogudhræddañ Mañ, Yfer þañ Skælkeñ vonda, Audskotiñ stande allt vid hañ, einkum til Hægre Handar, Nær Mælefne hañs metast æ, Myskunarlaust fordæmest fæ, so Bæn reikneſt til Syndar.

4. Miog fæ verde hañs Alldurs-Ar, añar vid Stiett hañs take, Hws-Frweñ Eckia fætæk þar, Fodurlaus Borneñ kvake, hrekeſt þau so æ Hwsgængs-Ferd, hafe naumañ Aulmusu-Verd, Eins og hañ sem er hrakeñ.

5. Okur-Kalleñ hañs Eign og Fie, af honum giorvallt kwgie, þeir Añarlegu eirneñ med, Audeñ

hañs

hañs til sijn siwgie, giore honum til gooda neirn, giefe hañs Bornum ecke eirn, Fræa sier þeim helldur fleige.

6. Afkvæme hañs sie oll upprætt, so eingeñ miñest þeirra, afskafest strax i añare Ætt, ei sie þess gieted meira, Hañs Fedra Illsku eirneñ med, Augu vors HErra fai vel sied, Moodur-Synd mæa vel bera.

7. Ad hefnast so æa illum þeim, alldrei HErrañ forgleyme, wtskwfest þeir wr ollum Heim, so ongvum i Hug kome, hardsyldur þessar Hefnder kaus, hañ var aadur Myskunarlaus, Eñ þo kiæme hiñ Aume.

8. Voludum giorde ætijd illt, Angurfulla meir þiaade, hañs Hiarta var so of-Omilldt, Auma jafnañ forsmaade, soddañ Bolvan sier siaalfum kaus, Sijdañ er alldrei vid hañ laus, honum i Herfæangnaade.

9. Ad Blessan spurde ecke þrætt, sem eige hafa villde, fræa honum og so flijr hun braatt, fiærlæg ad vera skyllde, hañ klæddest Bolvan illre i, Eins og sijnu Nær-Klæde þvi, sem ytre Foteñ felde.

10. Bolvan iñ i sig hellte hañ, sem heilnæmt Vatned drycke, I Beineñ hañs og Horund rañ, sem hreina Vidsmior sycke, hañs Bellte og so Hvorn-Dags-Fot, hiedan af sie Bolvaneñ lioot, og vid hañ skilie ecke.

11. Ogudlegum þeim sem mig þiæa, þessu Drotteñ uñ snwe, og mina Saalu æ forsmæa, aptur hañ

slijku

slijku laune, Eñ þu Heilagur HErra Gud, Hiæ-
stod veit mier i allre Naud, Saker Nafns þijns
mig muner.

12. HErra þijn Nad mijn Huggun er, hvad
sem eg kañ ad lijda, Hiartad þad kremst so miog i
mier, morg velldur þvi Astrijda, Fiætækt stoora er
falleñ i, Frelsa mig Gudwr Angre þvi, og þeim
Kvalrædis Kvijda.

13. Lijka sem Skugge lijd eg burt, þa Lioos er
bored nærre, æalijkt þad vid mig er so giort, sem Ein-
gesprettur være, hnockna af Fostu Hnialider, hvor
sem mig skodar, magrañ sier, þo Hwd og Bein sig
hrære.

14. Þeir æa mig horfa hæda ad, hellst þvi ef mig
kañ saka, hlæa, eñ lijda hlijt eg þad, Hofudeñ ad
mier skaka, o! Herra vertu Hiæstod mijn, hiælpe
mier Nad og Giæska þijn, Eymd mun þa Enda
taka.

15. So heyra þeir þijn Hondiñ trw, Herra
Gud soddañ giorde, ef bolva þeir, þa bleſſa þu,
þañ besta Fognud heyrde, og nær setiast a moote
mier, mæte þa Herra siælfum þier, skioott so til
Skañar verde.

16. Skrijde þeir sig med Skom̃ og Last, sem Skiñ-
Kirtlenum stoora, eñeg vil DRottiñ adhyllast, og
honum Packer giora, voladra stendur Hlideñe
hia, Hende þeirra ad leysa fra, sem fram̃ i Daud-
añ færa.

110. Psalmur.

Hañ wtmœlar hier Kieñemañs Doom og Rijke Christi.

Ton, JEsus Guds Son eingieteñ, etc.

HErrañ Himens og Landa, vid Herrañ sagde miñ, til miñar hœgre Handar, heilagur set þig iñ, til þess þijna Ovine, þvijngada, lagde syne, þa vid Foot-Stooliñ þiñ.

2. So mun DRottiñ wtsenda, af Zion Spijru hier, þu skallt rijkia aan Enda, Ovina medal hier, og eignast eilijft Rijke, eingeñ verdur þiñ Lijke, þiñ Mœattureñ alldrei þver.

3. Epter þañ Sigur œdsta, Offrar þitt Foolked hier, med Alwd allra stœdsta, i helgum Skrwdœ hier, hier fœdast Born i Blooma, sem Ber og Alldin koma, þa Sumar Ude er.

4. HErrañ þad hefur svared, hvors ecke idrast hañ, eg hefe eirn þig kiored, eilijfañ Kieñemañ, epter andlegre Hœckan, og Melchisedechs Skickan, sem eingeñ añar kañ.

5. Til hœgre Handar þiñar, Herra skal vera sœ, sem i Tijd Reide siñar, sundur mun Konga slœ, og hia þeim heidnu Pioodum, helldur Doome riett goodum, illa mun hañ afmœ.

6. Hañs Orka eydeleggur, Illþijde morg i Greuñ, Hofuded sundur hoggur, og hvoria molar Joñ, af Lœk a Leid mun drecka, ad lidnum storum Ecka, sitt Hofud hefia mun.

III. Psalmur.

Spamadureñ aminñer hier adra med sijnu Epterdæme ad lofa Gud.

Lon Sæll er sa Mañ sem hafna kañ, etc.

IF Hiarta ollu eg heidra Gud, i helgra Fund og Ræade, vegleg eru þijn Verk og Bod, vel gediast þeim þar ad gaade, Riettlæte hañs ei riwfast kañ, reyneſt þad allt sem sette hañ, liwſt og Loffamlegt bæde.

2. Myſkunſamur og milldur gaf, Miñing Dauſemda ſiña, Sattmæla bregdur alldrei af, Aſt-Meñ liet Fædu ſiña, kuñgisra liet hañ christnum Lijd, Krapt þañ sem gisrde fordum Tijd, ad eignunſt Arf heidiña.

3. DNottins Handa oll Dijrdar Verk, med Doom og Sañleik gillda, hañs Bod oll saman eru merk, obrygdul uñ Allder Allda, fremiaſt þau jafnt med faſtre Trw, Foolke ſijnu ad senda nu, Sattmæla ſiñ vill hallda.

4. Nafn Guds heilagt er hrædelegt, hvor Mañ þvi ſkyllde uña, upphaf Vitſku er ecke ſlijkt, sem Otta Guds ad kuña, merkelegaſt þad Mañvit er, mun hvors sem epter breyter hier, Loffſtijr alldreige liña.

III2. Psalmur.

Sa sem vill odlaſt Sauluhialpena,

Ottaſt

Ottest Gud.

Ton, Verde ætijd hvad vill miñ Gud, etc.

SÆll er sa Mañ sem Ottast Gud, af Jñst-
um Hiartans Gruñe, Heidrar og ræker
HErrans Bod, i Huga, Aund og Siñe,
Afkvæme hañs, þess mæta Mañs, mun Nad og
Blessan hliota, Sæmd, Æru, Aud, og Daglegt
Braud, Arfa hañs mun ei priota.

2. Riettferdugum uppreñur Sool, þo reyke þeir
i Skugga, sa Riettlætaste skal þeim Skiol, af
skærre Myskun hugga, sæll er sa Mañ, sem Mysk-
un añ, miog Giarn er æ ad Læna, wtrietter sijn,
so Erindin, aungvañ vill neinu ræna.

3. Gud DRotteñ alldrei gleimer þeim, i Giæd-
um mun hañ lifa, nær einhver Plæga yfer kom,
Ohræddur skal hañ blijfa, hañs Hiarta er, strugt
og sier, ad Ovinerner falla, er Efalaust, og Trw-
ar-Traust, til Guds uñ Æfe alla.

4. Hañ skipter wt af Orleik mest, og þeim Fæ-
tæku giefur, fær þvi alldrei Blessunar Brest, besta
Riettlæted hefur, hañ efleſt miog, a allañ Veg, Jll
um þo lyke midur, þvi Aform hañs, þess illa Mañs,
allt samañ gropnar nidur.

113. Psalmur.

Hañ eamiñer ad lofa Gud, sem upp-
hefur Lijstelmagnañ, og vidrietter hiñ Volada.

Ton, Gude Lof skallt Ønd mijn iña, etc.

Eidred og Lofed HErrañ, hañs Pioonar fyrr og sijd, Hædsta Nafn hañs skal vera, Hæ-Lofad allañ Tijd, þess Dijrd kañ alldrei þverra, þar med so laung og vijd, sem Sool mun Byrtu bera, uñ Biorgeñ, Dale og Hlijd, i allar Atter gisra, siñ Edla Geislañ frijd, so skal Guds Lofs Hlioom heyra, hvor Skiepnan Drottens blijd.

2. O! DRotteñ allra Piooda, yfer þeim hær og skiær, hañs Dijrd hlioomar so vijda, sem Himeneñ allur nær, hvor mæa so miklu raada, sem Magtiñ hañs Fraabær, Eigande Himna Hæda, hañ er og situr þar, þo lætur sig þad mæda, þa Auma Sorgeñ slær, alijtur allt til Giæda, uñ Alfur þessar tvær.

3. Upphaf wr Eymdar Dupte, Aumingiañ lætur fæa, Huggan med Hialpar Krapte, hiñ Aur-Fætæka næa, Saurnum af honum svipte, sette Hofdingium hiæa, Heill og Hamingiu gipte, Herrunum lijkiast mæa, er Eymd Obyriu hepte, allt þetta verkar sa, so Hws og Borneñ hrepte, hun saung Haleluja.

114. Psalmur.

Þesse Psalmur talar uñ Frelse Israels Foolks, af Ægyptalande, og stuttlega uñ þau hellstu Undurs-Verk, sem Gud þar gisrde.

Ton, JEsus Christus ad Jordan koni, etc.

Þegar

Þegar ad Israel wt drog, af Ægyptaña-Lande, og Jacob sem þar adur bioo, wt-lendur og Framande, yfer Juda su Æra kom, ad Gud af Nad og Millde, liet hañ vera siñ Helgedoom, heita Israel skyllde, hañs mykla Magt-ar-Vellde.

2. Hafed Rauda Guds Her-Lid saa, og hlioop wr Farveg sijnum, Jordan vard eirneñ vijkia fraa, Vegferdar Hoop so sijnum, Halsarner og þau hau Fioll, haatt upp sem Sauder stucku, sem Lam-ba-Fie sier liek uñ Voll, lietu undañ og hrucku, þa kom hiñ fagre Flockur.

3. Hvad var þier Siaafar-Hafed diupt, hrockst so og flyder undañ? Og þier Jordan sem wr Veg hlioopst, uppbelgdest og frañ skundar, hvad var ydur þier fostu Fioll, og fogru Halsar gooder? Þier stuckud upp med Undran oll, eins og þa hlau-pa Sauder, sem leike Lomb hiaa Mooder.

4. Og Jordeñ hristest eirneñ þa, oll fyrer Jacobs Gude, Einkum, nær Drotteñs Auglit saa, yfer þvi Guds Herlide, wr Hellu-Biarge hreinañ Bruñ, hañ liet fagrañ wt spretta, so Botneñ hlau-pe heilnæm þuñ, af harda Steinenum slietta, wr Biarge bunar þetta.

115. Psalmur.

Hañ bidur uñ saña Guds Vidurkieñ-ing og Afnaan allrar Skurgoda-Dyrkunar. Med sama Ton,

Vi oss DRotteñ, Jau ecke oss, ca nie skal Dyrdeñ giefast, þier til heyrer Heidureñ Gliods, þitt helga Nafn skal lofast, fyrer þitt Edla Ord og Naad, eñ Heidner þeir ed seigia, hvar er Gud þeirra Hiaalpar-Raad? Haalseñ verda ad beygia, þau laattu HErra þeigia.

2. Vor Gud hañ bijr i Himna-Hoell, og hvad sem vill, kañ gisra, añara Guder eru Gull, og daud Handa-Verk þeirra, hafa Muñ, Augu, Eyru Tvo, ei heyra, siaa nie skrafa, med Nosunum eckert Jlma þau, Jll Skwrgod sem þeir lofa, Hendur Aflausar hafa.

3. Oll þau med Footum eru Tveim, eñ alldrei kuña ad gaanga, eingeñ Maal-Roomur er i þeim, uñ þeirra Barkañ laanga, hvorier sem smijda sodd añ God, siaalfer þeim eru lijker, og þeir sem meina þau e'rn Gud, þa eru allt eins veyker, Blinder, Mallauser, B eyker.

4. Eñ vona þu Jsrael þier, allrar af Gude Naadar, Hiaalp þijn og Skiolldur eirn hañ er, so eckert Mein þau skadar, ca hañ vonar Aarons-Hws, hañ er og Skiolldur þeirra, og hvor sier Otta HErrañs kaus, hañs Skiolldur vill og vera, og gooda Adstod gisra.

5. Aarons-Hws og Jsrael, añast vor Naadar-HErra, og þau sem DRotteñ Ottast vel, alldrei skal Blessan þverra, Blesse Gud ydur ætijd meir, og Nydia Smaa og stoora, Eflaust Blessader erud þier, af þeim HErranum dijra, Hvor ollu ca ad stijra.

6. Allur

6. Allur Himeneñ er Guds Eign, og DRotteñ bijr i honum, giorvalla Jord med Grooda og Tign, gaf hañ Mañana Sonum, þeir Daudu og Fordæmdu Meñ, DRotteñ Lof þier ecke tiar, vier þijn Born heidrum þig nu eñ, þad skal og hiedañ i frar, ad Eilijfu, Haleluja.

116. Psalmur.

Hañ Vegsamar Gud sem honum hafe wr Haaskasemdum hialpad, og heyter honum Packargiord.

Ton, O! Gud Fader þijn eilijf Raad, etc.

Ellst er mier þad af Hiarta kiært, ad HErr hañ snart, hyggur ad miñe Hugar-Prar, og til mijn hneyger Eyra sitt, Akalled mitt, heyrer og lætur Huggun fa, Eg vil og skal, allt hvad eg kañ, Eirn hañ dyrka, og lofa þratt, þvi mig Daudleg umkrijngdu Bond mijn Aund, kveinar af Eymdum hatt, vid Heliar-Neyd, mitt Hiarta kveid, hræddest þañ mykla Andar-Deyd.

2. Eñ eg kallade a þig Gud, I þeirre Naud, O! DRotteñ frelsa Aundu mijn, Riettferdugt er þitt Giæfku-Gied, Goodsamur med, mykel og stoor er Myskun þijn, þa eg var miog þryckter i Sorg, og morg, stoor Eimdeñ mier ad lad, kom hañ, sem añ þeim Aumu mest, og siest, ad lætur Fognud fa, Frelse mier gaf, þeim Eymdum af, Aumingium veiter gott Upphaf.

3. Raad, siert til Frids mijn auma Aund, ad niju

Hond, DRottiñs til Gooda gisrer þier, og ryckier so med ollu wt, wr Daudans-Swt, eñ þurkar Taar af Augum mier, miñ Foot wr Noot, hañ greidde vel, eg skal þvi gaanga gooda Leid, uñ Jord sem gisrd, er af honum, Msñum sem lifa utañ Deyd, Eg trwe þvi, Tala so frij, þo eñ sie staddur Þvijngan i.

4. Riett er eg stood i Eymd og Swt, Ord þad mier hraut, ad liwga kyñe aller Meñ, hvad skal eg launa HErra þier, þu hiaalpar mier, verdur borgud þijn Velgisrd þreñ? Hiaalpar-Bikar af Hende þier, skal mier, gediast af goodum Hug, þitt Lof Ast-Gisf, þijn Ord og Naad, skal tiaad, af mier aa allañ Veg, mijn Heiteñ good, þad vite Þiood, þier vil eg giallda HErra Gud.

5. Alldijr Heilagra Daude er, DRottiñ hiar þier, hallden, þvi eru Eign þijn kiær, O! DRotteñ eg þiñ Þioon og Þræll, seigest og sæll, Eirn Sonur þiñar Ambattar, mijn Bond þijn Hond, J sundur sleyt, þier feyt, Lof-Offur fære þa, þijn Ord og Gisrder sieu int af mier, Eg ber mijn Heit og læt þad siar, J Dyr þijns Hwss af Hiarta fws, Haleluja, þar syngia kaus.

117. Þsalmur.

Aminning til alls Folks, ad lofa Gud fyrer hañs Giæsku, Msñum veitta, og fyrer hañs Sañleika sem sisdugur stendur.

Ton, Blijde Gud, Barnum þijnum ei gleimi, etc.

Lofed

LOfed Gud, Lofed og hvor sem kañ, Giorvoll Piood, Jæa giarnañ Heidre hañ; Aller Meñ umñ allañ Heim, ætijd hañ prijse, Dijrd Allsheriar DRottne þeim, Dag hvorn auglijse; Af þvi hañs, ædst Myskunseme, Kyne Mañs, kuñ er i Heime, Sañleikans, so Trygd ei gleyme, fest og traust i Ast a oss, Eilijfleg, Eilijfleg, Eilijfleg Vist, er Haleluja, Eilijfleg, Eilijfleg, Eilijfleg Vist, er Haleluja.

118. Psalmur.

David prijsar Gud, ad epter margar Eymder afstadnar, hafe hañ sett sig Kong yfer Jsrael.

Ton, Giæsku Guds vier prijsum, etc.

HAcked Hædstum HErra, þvi hañ so Goodur er, umñ Eilijfd ei skal þverra, hañs edla Giæfk an dijr, O! seig þu Jsrael, æa Enda alls mun vara, Ast og Nædiñ skiæra, og Hug-prudt Hiartans Þel.

2. Aarons Hws þad votte, Eilijf sie HErrans Nad, og þeir sem Ottast DRotteñ, aller medkieñe þad, eg æakallade hañ, i Hormung miñe hættre, hañ Kveinstafaña giætte, og Boot a Bolenu vañ.

3. Hiæa mier er HErrañ Nædar, hvad skal eg Ottast þa, sem giarnañ giora Skada? Gud sialfur er mier hiæa, med sterka Hialpar Hond, eg sie

a ollum mijnum, underlogdum Ovinum, ormagnaſt Lijf og Aund.

4. Gott er a Gud ad treyſta, ei gillder Mañleg Stod, og er hid allra beſta, ad trwa a DRotteñ Gud, og vona ei a Meñ, og ecke a Hofdingia, þeir aller mig umkrijngia, eñ eg med Æru viñ,

5. Jæa, eg viñ i Guds Nafne, i DRottens Nafne eg viñ, og þo þeir ad mier ſafneſt, med allaſ Styrkleik ſiñ, og þad wr allre Att, eg vil med Æru og Sooma, þeim ollum fyrerkoma, med Anda, Ord og Mætt.

6. Utañ ad mier þeir ſtockva, ælijkt ſem Bij-Flockar, ætla ſo wt ad ſlockva, Ord mijn og Kieñingar, i Guds Nafne eg vil, Yferviña þa alla, þeir ætla eg ſkule falla, HErraſ hiælpar mier til.

7. Haſ er mijn hædſtu Giæde, Hiælp og Lof-Pſalmur miñ, og mitt einka Hiælpræde, af þvi er Saunguriñ, hafeñ uñ Heilog Lond, i Tiolldum Aſtſamlegra, Ovinena ſkal ſigra, Guds hægre Magtar-Hond.

8. Upphafeñ yfer Londeñ, i ædſta DijrdarSal, Jæa, DRottens hægre Hondeñ, hallda Sigrenum ſkal, eg mun ecke deyia, vel meir a Lijfe vera, Myſkun Drottens kuñgiora, odrum þar aſſeigia.

9. HErraſ mig tyſtad hefur, hvors eg æ optar Von, eñ alldrei yfergiefur, illum Dauda ſiñ Pioon, Riettlætis hærre Hurd, uppluked ad eg fare, iñ i Herrans Muſtere, ad ſeigia DRottne Dijrd.

10. Pijnar Dyr þetta heita, ſem þu DRotteñ uñfer

umfer, i giegnum þær, Riettlæta, alla hefur med sier, fæte Gud sie þier Lof, ad þu mig Lijtelætter, lijka vel ad mier giætter, so þad vard ei vid Of.

11. Eirn Steirn er Uppbyggendur, Oduglegañ soadu, er þeim ad Art Okiendur, af því hañ forlogdu, Hirningar Steirn er hañ, af Gude einum giordur, Giedsmuna undur furdur, fyrer Fævijsañ Mañ.

12. Þetta er Dijrdar Dagur, og DRotteñ giorde hañ, Fræbær, Goodur og Fagur, Fagne því sierhvor Mañ, O! HErra hiælpa þu, Luckuñe laat oss hallda, leinge umñ Allder Allda, hiedan af hia oss bw.

13. Blessadur ollum Fremur, og Æfeñlega sie, sa HErra er þar kiemur, i vors DRottens Nafne, vier blessum ydur, og, alla af HErrans Hwse, hvoria Gud vel upplyse, og giefe Giæde noog.

14. DRotteñ er Gud alleina, upplyser Hiortun vor, O! prijded Hatijdena, med edla Bloomstur stoor, wt i Alltaris Horn, O! Gud þu ert miñ HErra, eg skal þier Packer giora, fyrer Frelsis Dag vorn.

15. O! Gud eg vil þig prijsa, af instum Hiartans Gruñ, og þiñe Lofgiord lijsa, laangt wt so verde kuñ, O! lofed aller Gud, Goodur er Giæskutamur, og giarnañ Myskunsamur, Endalaus er hañs Naad.

119. Psalmur.

David segier af Lofstijr og Vegsemd

Guds Bodorda, og af peirre Gyrnd sem hañ til peirra hafe, Eirneñ finst hier Harmaklægun og Huggun til samans.

Ton, Oss lært þiñ Anda styrkia, etc.

ALEPH

1. HVad þeir sæler eru, aan Flecks lifa og vel, æ gaanga epter dijru, Orde DRottins sem skal, vilia rækia hañs Vitnisburd, hugfesta sier i Hiarta, ad Skipan Guds sie giord?

2. Þviad þeir sem frañgaanga, þañ hreina Drottins Veg, allt þad illa og raanga, einkum fordast þeir mieg. Þu hefur skipad goode Gud, vel og vandlega ad hallda, þijn edla Ord og Bod.

3. Giæfe þad Gud eg kyñe, ad giora DRottins Vilid, af allre Alvod miñe, yrde Riettindeñ fylld, og nær eg Hiartans Augum lijt, a þijn Bodord alleina, Skomm ei nie Skada hlijt.

4. Þier vil eg Packer skijra, þad er alvara klaar, DRotteñ mier kieñer dijra, Dooma Riettvijseñar, þetta geyme eg giarnañ vel, yfergief þu mig alldrei, eñ eg þig lofa skal.

5. BETH

DAg-Far ærlegt hins Unga, er so Naudsynlegt mieg, hvorneñ hañ a ad gaanga, hellaglega siñ Veg, svo ad sig hallde Ord þijn vid, þvi leita eg þijn af Hiarta, lært mig læra þañ Sid.

6. Þijn edla Ord eg þecke, og geyme i Hiarta mier, so ad eg syndge ecke, saarlega a moote þier, blessadur siertu sañe Gud, sem þijnar Riettlæringar, mier kieñer lijka med.

7. Eg

7. Eg vil med Vorum mijnum, vel wtleggia og skijrt, þad Ord af Muñe þijnum, þu liest framgánga dijrt, af þiña Vitnisburda Veg, eins og allskins Audæfum, gladur verd giarnañ eg.

8. Þad sem þu giorder biooda, þrævallt skal kieña eg, og hafa a Giætne gooda, ad gænga hreinañ Veg, Epterlængan og Lysting mijn, er til Niettinda þiña, og ad jdka Ordiñ þijn.

9. GIMEL.

Drottiñ læat Þioon þiñ hlioota, þijna storu Velgiord, þess længa Lijfsins nioota, og lifa vid þitt Ord, opna Hiartans Augu i mier, so þad eg þecke og siæe, þijns Løgmæals Dæsemder.

10. Eg a vandfornum Veige, verd ad framgænga hier, þvi bid þijn Bodord eige, byrger þu fyrer mier, ad alltijd Kyñing aukest þijn, af Hiartans Epterlængan, oskar þess Alundiñ mijn.

11. Ofstækis Villu Anda, ogna Straff lætur fa, Glotuneñ mun þeim granda, fyrst gænga þier so fræa, af þeirre Forsmæan frelsa mig, einkum fyrst Ord þijn geyme, og helld mier hart vid þig.

12. Lijka so mier a moote, mæla Hofdingiarner, eg þiña Orda giæte, og þau so klær framber, eg elska mest þijn Ord og Næd, i þijnum Vitnisburde, tek eg þau riettu Næd.

13. DALETH.

Deyt, epter Ords þijns Krapte, ædste Gud Hiastod mier, þvi Sæl i Synda-dupte, sarleinger epter þier, eg geing vid miñe illre Giord, eñ bid

uñ

uñ Hiaalp o! HErra, kieñ mier þijn Astar Ord.

14. Virdst mier ad undervijsa, Veg þiñ og heilog Bod, þa vil eg þraavallt prijsa, þijn Kraptaverkeñ good, þar af saarcangrast Aundiñ mijn, ad þijnum Riette er raskad, efl mig i Orde þijn.

15. Villu-Veigeñ þañ rcanga, Vode og Svik þvi er, laat mig ei leidañ gcanga, þijns Logmaals uñ þu mier, eg hefe mier i Siñe sett, ad lifa i Guds Otta, rækia þijn Ord og Riett.

16. Mitt Hiarta fast sig helldur, vid heilagañ Lærdoom, veit mier ei verde feildur, i vanvirdu nie Skoñ, nær þu mig huggar Herra Gud, flijte eg mier ad fara, þañ Veg þitt Ord mier baud.

17. H E.

RJettinda Braut þa bestu, blessadur Gud mier kieñ, so ad eg i Stadfestu, idke Lærdoomeñ þiñ, gief mier Skilning so giete eg, hallded þijn Ord af Hiarta, og geymt þiñ gooda Veg.

18. A Braut Bodorda þiña, bid eg þu leider mig, og mijn Lysting hid Jñra, er sw ad lofa þig, ad elska mest þijn Ordiñ klaar, hneyg þu DRottiñ mitt Hiarta, ei til rcangfeingins Fiar.

19. Og fræsnu Augum mijnum, onijtum Fals-Lærdoom, veit, ad a Veige þijnum, verde mijn Hegdan froom, Herra laat Þioon þiñ hallda fast, þad Ord þijn eru Sañleike, og þig so ad ottast.

20, Fra mier smu Fals-Lærdoome, forsmaan þeirre a Jord, eg kvijde vid hañ kome, kieñ mier þijn Naadar Ord, siaa þig elska eg goode Gud, Endurlifga

ljfga mig aumañ, Myskunsemd þiñe med.

21. VAV.

GJrn Gud þijn Myskun gooda, geyme mig æ hiæa sier, og þad Hialpræded Þiooda, sem þu oss lofader, so Andsvar meige af mier fæa, þeir sem mig þraavallt lasta, eg treyste Ord þijn a.

22. Svipt ei fra Muñe mijnum, miñ DRottiñ Bænheyr mig, þeim sæta Sañleik þijnum, siæa eg vona a þig, eg vil bijvara Ordiñ þijn, alltijd og eilijflega, uñ Alldur og Æfe mijn.

23. Eg vil til goodra Giorda, gladur fara miñ Veg, þar fyrer þiña Orda, so þraavallt leyta eg, og tala satt uñ Ordiñ þiju, eirneñ fyrer þeim ædstu, og skamast ecke mijn.

24. Eg hefe Lysting alla, Ord þijn ad stunda hrein, i Gied mier ætijd falla, oll þau i hvorre Grein, heitt Elskande þau yfer allt, hef eg upp mijnar Hendur, tala uñ þau þraavallt.

25. JAJN.

JÞijnu Orde gooda, athuga þu mig best, sem þu namst siælfur biooda, so hef eg æ þvi Traust, þad huggar mig i miñe Sorg, Ord þijn mig Endur lijfga, votta mier Boot og Biorg.

26. Hardsyllder Meñ i Hroka, hæda ad mier þvi misg, Ei vil eg helldur vijkia, af þijnum Laga Veg, O! HErra nær eg huxa æ, hvorneñ þu hina dæmder, þar af fagna eg þa.

27. Eg ber Angur og Trega, af þvi eg hlijt ad siæa, ad Jller alla Vega, Ord þijn og Verk forsmæa,

sinna, Eñ eg Riettlæted elska þitt, læt þier Lesa og Syngia, Lof-Kvæde uñ Hwsed mitt.

28. A Nætur þa eg þeige, þitt Nafn bijr mier i Hug, uppa þad gleyme eige, ydka þijn Bod og Log, miñ Fiesioodur þad aastkiær er, ad athuga og giora, þad sem þu skipar mier.

29. HETH.

NAduge Hiartans HErra, þvi hiet og lofade eg, Ein su skal Eign mijn vera, ad geyma riett þiñ Veg, O! þig Græthæner Aundeñ mijn, vertu mier Miskunsamur, þad epter Orde þijn.

30. Eg giæte Gaungu miñar, Gudhrædslu sañrei, til Ords og Astar þiñar, Eg mijnum Footum snij, og flijte miñar Æfe-Ferd, Bidleika ecke leinge, til ad hallda þijn Ord.

31. Sofnudur þier Obecke, þeim Siood mig ræner miog, samt forgleyme eg ecke, ad blijfa vid þijn Log, uñ Midnætted aa Fætur fer, og fyrer þijna Dooma, af Hiarta þacka eg þier.

32. Par sem nockrer þig lofa, med þeim fell eg i Sid, og i Guds Otta lifa, Ord þijn sig hallda vid, O! HErra Jordeñ hun er full, af þiñe Ast og Giæsku, kieñ mier þijn Ordeñ oll.

33. TETH.

AD þijnum Pioon til Gooda, þu giorer HErra Gud, eins og þijn Ord þad hliooda, Einkum eg þessa bid, Kieñ Vitsku og Mañkoste mier, med þvi DRottiñ Allsheriar, Eg Trwe og Treyste þier.

34.

34. Adur eg lijtelætteſt, leinge i Villu gieck, Eñ hun nu oll upprætteſt, er Ord þijn geyma fieck, O! þu ert liwfur Giæſku-Gud, gief mier ad ydka og ræckia, þijn Edla-Ord og Bod.

35. Dramblæter Lygar kveikia, og Laſtyrde uñ mig, hvorge læt eg mig hrekia, Hiarta mitt elſkar þig, eñ þeirra ſtorknar eins og Mor, beſtu Bodaner þijnar, helld eg mitt Hiartans-Kior.

36. Gagnſemd þad gooda færde, Gud þad þu hyrter mig, Einkum þad eg þvi lærde, ad elſka betur þig, Liwfara er mier Orded þitt, eñ morg Puſund Gull-Stycke, ſo myked Sylfrid frijtt.

37. JOD

RJett vel og eingeñ oñur, eñ þijn Hond gierde mig, gief Ande miñ og Muñur, mætte þvi lofa þig, Elſka þijn Bod og Aſtargiord, þad ſiaa þijner og glediaſt, eg treyſte a þijn Ord.

38. Þad veit eg O Rotteñ Dijrdar, Doomur er rietter Piñ, ad lagder a mig Byrdar, er Tilverknadur miñ, mig gledur aptur Myſkun þijn, hvorre mier lofad hefur, þad heiter Huggun mijn.

39. O! þad hun yfer mier blijfe, eg helld Lijfenu þa, Hiartans Girnd eg hefe, Huggun þijns Ords ad fa, Dramblæter fare Doom og Skoñ, þeir mier med Lygum bryckia, þa tala eg Ord þijn uñ.

40. Eñ hiner ſem þig Ottaſt, aller ſnweſt til mijn, af hvorium ætijd vottaſt, Aſtfoſt ſie Kieñing þijn, mitt Hiarta blijfe hreint vid þig, ad verde ei til Skañar, Lioos þitt framleide mig.

41. CAPH

CAll mijna mioa Forleinger, mest i þa Naadargiord, Heited Hiælpræde feinge, eg helld mig vid þijn Ord, Augu mijn læangar epter þvi, hvenær muntu Hugsvala, mier, þiñe Myskun i?

42. Uppe i Reiknum illa, eg lykest Belg wr Hvd, þo skal mig þad ei villa, þijn vil eg rækia Bod, hvad leinge þañeñ hiare eg, hvenær villt Herr añ dæma, þa mig Ofsækia miog?

43. Dramblæter Gryfiur grafa, girnast til Slisa mier, þitt Logmæl ei þo hafa, þar uñ neitt fyrer sier, þitt Bodord eirn Sañleikur er, þeir lasta mig Liwgande, HErra hiælpa þu mier.

44. Hartnær hafa þeir stundum, hondlad og fængad mig, eg kiemst wr þeirra Hondum, af þvi treyste a þig, mig Endurnære Myskun þijn, uppat þad giorla geyme, Ordid þitt Aundeñ mijn.

45. LAMED

D! Gud þitt Ordid dijra, Eilijft blijfur og fer, i sijnum Sañleik skijra, so vijtt uñ Heimeñ er, og varer uñ eilijfa Tijd, þu giorder Jord med Giædum, Grundvollud, stodug, vijd.

46. Allt epter Orde þijnu, Jduglega þad sieft, sierhvort med Edle sijnu, siælfum þier hlijde best, hefde þitt Ord ei huggad mig, mier hefde Fyrerfared, Eimd og Kvol ymislig.

47. Eg skal alldrei Forgleima, Orde þijnu og Naad, Endurnær þu mia Aumañ, eñ vert mitt Hiælpar Naad, þiñ er eg Herra, hiælpa mier, þvi-

ad

ad Setninga þijna, hallda skal hvar sem fer.

48. Þeir Illu Umsæat veita, ætla ad fella mig, eñ eg skal ad því giæta, ad hallda mier vid þig, eg sie þad allt eirn Enda fær, utañ þijn Ordiñ hreinu, þau skijna alltijd skiær.

49. MEM

NU veitstu Hiartans HErra, hvad mier er þitt Ord kiært, hvorn Dag læt eg Meñ heyra, ad hafe eg þad lært, eg helld miñ Fiesiood Ordiñ þijn, hvor mig Higgnare gisra, eñ alla Ovine mijn.

50. Eg er Vijsare ordeñ, eñ þeir sem kiendu mier, þviad þiñ Vitnisburdeñ, Prœvallt i Miñe ber, Skinsamare er Aund mijn giord, eñ hiña Olldungaña, því eg elska þijn Ord.

51. Eg forda Footum mijnum, ad fara vonda Leid, so epter Ordum þijnum, ende mitt Lijssins Skeid, af þijnum Doomum ecke vijk, af því þu eirn mig fræder, sw Ment er Magtar vijk.

52. Miklu sætare mijnum, Muñe þitt Orded er, eñ þo med Sætleik sijnum, sie Hunœang bored mier, þad giorer mig Forsiœalañ miog, því hata eg þa alla, sem gœanga Glæpa Veg.

53. NUN.

EG læt þitt Ord mier lijsa, sem Lampa Footum hiau, og Lioos þad Veg mier vijsa, villast kañ ecke þa, eg sver ad hallda Ord þijn vel, og þijna Dijrdar Dooma, giarnañ eg geyma skal.

54. Audmyktur er eg næsta, Endurnær D Rotteñ mig, I þijnu Orde hædsta, af Hiarta bid eg þig,

O! DRotteñ lattu pocknast þier, þad Offur miña Vara, klaar Ord þijn kieñ þu mier.

55. Hvorn Dag i Hondum mijnum, og Hatska er mijn Saal, Eñ eg Bodordum þijnum, alldreie gleyma skal, Omillder Snorur egndu mier, Eñ eg villtest þo ecke, Frelsare miñ fraa þier.

56. Mijn eilijf Erfd og Giæde, Er Vitnisburdur þiñ, af Sorg og Synda-Mæde, sem hresser Anda miñ, þvi hneige eg so Hiartad mitt, giarnañ ætijd þad giora, Er bijdur Orded þitt.

57. SAMECH.

HAta eg Illsku-Anda, Er fliwga til og fraa, Eg vil i Elsku standa, Ordenu stadfast hiaa, þu ert mijn Hlijf og Holl Zion, mitt Skiool og Skiolldur beste, ca þitt Ord er mijn Von.

58. Fraa mier verde þier vijkia, sem vondum fylged Sid, þvi vil eg Elska og Ræckia, allt þad bijdur miñ Gud, Efl mig HErra i Orde þijn, ad life, eñ ei til Skamar, verde su Voneñ mijn.

59. Hiælpa mier so eg hresseſt, hallda skal eg þa ad, Lioos verde þiñ og leseſt, Lofstyr i hvorium Stad, þu undertredur alla þaa, sem Fals-Kieñing frambera, eñ Ordeñ þijn forsmaa.

60. Eins og Sorpe, Omilldum, wtsnarar þu fraa þier, eg elska ad vier holldum, Ord þijn og Vitnaner, Eñ eg hrædest þiñ Hefndar-Doom, Holld mitt og Hiarta skielfur, nær eg þeinke þar umm.

61. AJN.

Eg

EG helld med Doome hreinum, og helgre Riettvise, gief mig i Gaupnum neinum, sem gyrnast falleñ sie, Verndapiñ Pioon og Hughreist hañ, so pad Yfergaang engvañ, gisre mier Gudlaus Mañ.

62. Hvad mitt Hiarta forleinge, Hiaalpræded kome dijrt, Niettvijseñ Frañgaang feinge, og Fridar-Orded skijrt, gior pu Myskun vid Piooneñ piñ, ad pijnar Riettlætingar, lære Lifnadur miñ.

63. Eg veit mig Pioon piñ vera, virdst ad Leidrietta mig, ad eg kuñe wtbera, Ord pijn og lofa pig, Tijme er Gud pu gisrer ad, Jller pitt Loginaal lasta, og sundur slijta pad.

64. Eg hef pijn Ordiñ kiærre, eñ Gull forkostulegt, og po allra best være, ei kvittar mijna Sekt, pess vegna helld af Hiarta eg, allt hvad pu HErra bijdur, eñ hata illañ Veg.

65. PHE.

GOñ og Dæsamleg fiñast, pijn sætu Nadar-Ord, Aund mijn skal æ pad miñast, ad peim sie Heidran gisrd, af pvi nær pau eru wtskijrd, upplysast Lijtelmagnar, og seigia DRottne Dijrd.

66. Eg lijk upp mijnum Muñe, mæle uñ Bodord pijn, sdruvijs mier ei une, eñ pau sieu Skiemtun mijn, giæt ad HErra Myskuna mier, sem pu ert vijst til vanur, vid pæ sem uña pier.

67. Gud DRotteñ Gaungu mijna, greid pu af skiærre Nad, og ei lat Jllsku mijna, yfer mier hafa Nad, O! HErra vertu Adstod mijn, frat Fals-

Kieñingum frelsa, gief Ordeñ geyme þijn.

68. Lattu þijns Andlits-Lioома, lysa yfer þiñ Þræl, þad eg lære þijna Dooma, þa er mijn Aundeñ sæl, J Vatne fliota Augu mijn, af því ei eru halldeñ, Blessud Bodordeñ þijn.

69. ZADE.

ÞOlldugur Hiælpar-HErra, hædste Riettlætur Gud, þitt Orded ollu dyrra, er og Riettferdugt med, þu hefur boded HErra vijst, Guds Orde og Sañleika, sie alltijd yfer-lijst.

70. Ut af miñe Umvandan, er mier stoor Þrycking gierd, þeir mier i moote standa, mieg Ovyrda, þijn Ord, sem þo gagnhreinsud eru oll, þar fyrer Þioon þiñ HErra, þau skal elska giorvoll.

71. Þeir adrer mig forackta, og fyrerlijta mieg, þo skal eg þijn Ord vackta, og þiñ Riettlætes-Veg, þitt Riettlæte Æfenlegt er, so og Sañleika hreinañ, þitt Logmæl lioost framber.

72. Angisteñ alla Vega, Jñra mig snerte hord, Eg hygg þo Hiartanlega, ad hallda þijn Bodord, Vitnan þijn riett og eilijf er, Leidriett mig so eg life, HErra ætijd hiæ þier.

73. KYPH CAPH.

ÞJg af Hug eg ækalla, O! Gud heyr mijna Boon, Eñ Riettlætingar allar, Eg vil hallda þiñ Þioon, Eg hroopa, Gud mier hiælpa þu, ad Vitnesburde þijna, vel giete eg vardveitt nu.

74. Arla Morgnana alla, eg kiem med Hiartans

Boon

Boon, fyrer þig fram̃, og kalla, I fullre Naadar-Von, Sneñendis vakna einatt eg, og tek þa um̃ ad tala, þijn Ordeñ aastwdleg.

75. Heyr mijna Bæn O! HErra, hiaalpa þu mier af Naad, og laat þiñ Urskurd vera, ad þu fram̃kvæmer þad, þvi Jller mieg Offækia mig, fiarlæga Logum þijnum, hallda þeir sijfellt sig.

76. O! Gud þo eg sie veykur, þa ertu nærre mier, Ordþijn eru Sañleikur, allt hvad þu lofar, skier, Ungur heyrda eg Huggun þa, ad þijner Vitnisburder, oss være ætijd hiar.

77. RESCH.

EG lijd Piaaning so þwnga, þu DRotteñ frelsa mig, þvi vil eg giarnañ gaanga, þijns gooda Logmaals-Veg, legg þu Doom aa Maalefned mitt, leys mig og Endurlijfga, þo fyrer Orded þitt.

78. Peim illu Ogudlegum, er Hiaalpræded fiærlægt, þviad aa þijnum Vegum, þeir hafa ongva Rækt, mykel og stoor er Myskun þijn, hugga mig þar med HErra, ad hun er Lijfgan mijn.

79. Mootstodu marger veita, mier fast og strijda aa, alldrei skal eg afbreyta, Orda þiña ad gaa, eg sie Foracktara aa Jord, Ond mieg þad aangrar mijna, þeir geyma ei þijn Ord.

80. Eñ siaa þu Astkiære HErra, eg elska Bodord þijn, Naadeñ þijn virdest næra, Naudstadda Saalu mijn, þitt Ord Sañleikur heiter hreiñ, helger Riettlætis-Doomar, Ei hafa Enda neirn.

81. SCHJN

OFsækia mig ann Sakar, þeir Yfer-Herrarner, Hiartad af Hrædslu kvikar, HErra Gud fyrer þier, eñ þo hugga mig Ordeñ þijn, eins og gledst af Herfange, sa þad tekur til sijn.

82. Lygar og Ofsañende, alldrei eg lijda kañ, þitt Logmæl er mier Jnde, eg elska Lærdoom þañ, eg fyrer Guddooms Giæfku þijn, Siofiñum sierhvorn Dagiñ, lofar þig Aundeñ mijn.

83. Hiartans Frid mikeñ hafa, þeir ed hallda þitt Logmæl, og i þeff Elfku lifa, eckert fangar þa Tæl, Vor HErra, alltijd vænte eg, þijns Heilaga Hiælprædis, og idka Ord þijn mieg.

84. Veg þiñ og Vitnisburde, vardveiter Sæla mijn, alla i þijnu Orde, Unadsemd hefur sijn, þetta skal giorla geymt hiæ mier, af þvi allt mitt Framferde, felst ecke fyrer þier.

85. THAV

MU virdstu Hiartans HErra, ad heyra mijna Boon, i þijnu Orde dijra, Audga þu mig þiñ Þioon, mijn Ord kome upp fyrer þig, þu epter þiñe Lofan, flijt þier ad frelsa mig.

86. Miñ skal þa Muñur sijngia, mieg fagurt Lof ed þier, ad þijnar Riettlætingar, allar þu kieñer mier, mijn Tunga skal Mæltæke sitt, taka af þijnum Ordum, þvi oll þau eru riett.

87. Þijn Hiælpar Hond mier giore, Hlijfd, og veite Adstod, med þvi eg mier til kiøre, þitt Magtar Ord og Bod, O! Hvad eg þitt elska Logmæl,

epter

epter hædstu Hiaalpræde, Forleinger mijna Saal.

88. Saal mijna læt þu lifa, so lofe hun ætijd þig, Ord þijn og Astar-Gaafa, uñ Eilijfd styrkie mig, eg lijkest videirn villtañ Saud, O! DRotteñ ad mier leita, þvi eg elska þijn Bod.

120. Psalmur.

Pegar David var vtrekeñ fyrer raunga Asookn hañs Ovina, Bidur hañ Gud uñ Lausn, med þvi hañ girnest ecke ad uñgaangast med slijkum Lijd.

Ton, A þier HErra hef eg nu Von, etc.

EG hroopa til þijn HErra Gud, heyr mijna Bæn, eg stend i Naud, Herra Saal hiaalpa miñe, fraa Vorum tveim, og Tungum þeim, sem tala af Folsku Siñe.

2. Hvad kañ þier giora kyndug sw, kiæn Tunga, Svikfom og Otrw, Ood til Omilldra Verka, sem Brodd-hvoss Or, er bweñ a For, af Boga þess hiñs sterka.

3. Lijk er Ellde, i Einer-Vid, Oroo kveiker, eñ spiller Frid. Avi! þad eg hlijt liggia, vid Kedars Tiolld, i Mesechs Bld, og þar Framande byggia.

4. Ond miñe þiker yfred laangt, ad bwa þar sem giort er Raangt, hiaa þeim sem Frideñ hata, eg tala uñ hañ, þvi honum añ, eñ hiner moote præta.

121. Psalmur.

David sijngur hier ad aller Trwader

skule af sijnu Eyterdæme, vænta Hiælpar hiæ Gude, i ollu þeirra Heilaglegu Aforme.

Med sijnum Ton,

NÞda eg mijnum og Augum leit, a Gud i Hæder Himna, hvadan eg Lausn og Hiælp mier veit, i hvorju Siñe koma, af Herra þeim kom mier Hiælp og Boot, sem Himen og Verolld giorde, ei lætur hañ þiñ falla Foot, Frelsare þiñ ad verde, Svefn hygg eg honum ei forde.

2. Siæ hañ vaker eñ sefur sijst, sijna geymande Christne. O Nottiñ siælfur þig verndar vijst, vid allre Neyd og Freistne. Gud sie Hond þiñe hægre Skiool, ad Hag þiñ a Lucku Deige, Audlegdar breñe alldrei Sool, Eymd Tungls og nijsta eigie, uñ Noott Mootgaangs þier meige.

3. Herra Gud Fader Hlijfd þijn sie, og hitte þig eingeñ Pijna, Guds Son JEsus vor Græðare, geyme hañ Saalu þijna; Helgañ Anda eg uñ þad bid, Jñgaang þier þeñañ giefe, ad eigneſt Guds Naad og Andar-Frid, uñ Jord sem Froomum hæfer, nu og uñ alla Æfe, Amen.

122. Psalmur.

Hañ gledur sig ad Jerusalem sie wtvaleñ til Guds Pioonustu, og þar til upp aptur bygd, og bidur Gud þad meige Avsxt hafa.

TOn, Giorvoll Christneñ skal glediast, etc.

EF þvi er miñe Aund so glatt, oss er lofad iñgaanga, i Guds Pioonustu Hwsed hautt, honum

honum þar Lof ad syngia, og saum vorum Footum tveim, i Fordyrum JErusalem, ad standa um̃ Lofgiord laanga.

2. Jerusalem sw besta Borg, er bygd til þess med Sooma, ad Guds wtvalldra Ættkvijsl morg, aarlega skal þar koma, ad þa sie Foolke ollu kient, Orded DRottens su besta Ment, hans Lof og Dijrd skal hliooma.

3. Einkum fyrst i þeim edla Stad, eru Doom-Stoolar setter, og Hwssins Davids heita þad, heilager Stoolar rietter, Jerusalem þvi osked þier, alls þess sem Luckusamlegt er, vel þeim sem Borg þa bæter.

4. Fridur sie iñra i þier mest, allt ad sterkum Mwrveggium, Guds Blessan sie og Giæfañ best, good i þijnum Herbergium, þvi bid eg naakvæmt Naadar þier, Naaunge þiñ og skilldur er, þijnum Manfisilda morgum.

5. Al miñe Ett og eigen Piood, aust hefe eg so heita, þig bid eg mijnum Brædrum Gud, Blessan og Naad ad veita, og ad forbetra Herrans Hws, af Hiarta er eg þar til fws, þijns Upphafs æ ad leyta.

123. Psalmur.

Bæn Trivadra Maña, sem af vondum Monnum og Guds Forsæturum verda Offsookter.

Ton,

Ton, Af diupre Hrygd, etc.

TIl þijn Herra Gud Himnum a, Hugan-um skal eg reña, eins og Pienara Augu siæa, a Hendur Drottna sijna, sem Perna a Mat-Moodur sijn, min Gud horfum vier upp til þijn, þvi virdstu oss Myskuna.

2. Vertu Naadugur goode Gud, Jaa, Gud vert oss Naadugur, Hoopur þin er i hættre Naud, halldeñ Forsmaanarlegur, Drambsamer Meñ og dristug Piood, daara oss, þvi er Ond min hliood, send þu oss Herra Sigur.

124. Psalmur.

Guds Foolk kañast vid, ad þad sie ecke fyrer sin Stirk wr Hœskanum leyst, helldur fyrer Guds Naad.

Med sijnum Ton.

VÆre nu Gud oss ecke hiaa, Israel seigia mætte, Være nu Gud oss ecke hiaa, oll vor Von proteñ þætte, þvi vier erum Hiord aum og smaa, sem allskins Piooder setiast aa, aangra med ollum Hætte.

2. Heipt þeirra er so a oss strijd, ef Gud veitte þeim Leife, uppsvelgdu oss a einre Tijd, alla med Saal og Lijfe, sem Votn socktu og eiddu oss, yfer Saal vora geinge Foss, mikell og haar, wr Hoofe.

3. Pock sie Gude sem þad ei gaf, þeirra Teñur oss smyrde, so sem Fugl Snoru sviptur af, Saal

vor

vor þar frœa leyst yrde, Brast Snarañ, eñ burt sluppum vier, Blessad Guds Nafn vor Adstod er, sem Heimeñ og Himna giorde.

125. Psalmur.

Spaamadureñ kieñer, ad eingeñ sie so Druggur, sem Trwadur Madur, sa sem huggar sig vid þad, ad Mootlœted vare ecke nema uñ nockra Stund, þar med bidur hañ Gud syrer þeim Froomu, moote Gudleisingiunum.

Ton, Natturañ oll og Edle Mañs, etc.

Þeir sem vona HErrañ a, hier nu i allañ Maata, Obifanleger œtijd staa, eckert sig skielfa laata, Trw þeirra hrein, a alla Grein, Asl fær og Stod af Gude, Aull Piood þvi spyr, ad œtijd þeir, sem Fialled Zyon dugie.

2. Uñ Borgena Jerusalem, i Hrijng morg Fioll eñ standa, so þar komest ei Herlid heim, heñar Folke ad granda, Eins er og Gud, uñ Christeñ Lijd, vid Voda vel ad geima, Dvelst honum hiaa, hiedañ i fraa, iñ til Æfeñlegs Tijma.

3. Riettlaatur Gud og liwfur er, lijdur þvi aungvu moote, Illvirkia Stioorn og Osse hier, under sig Frooma brioote, ad þeirra Hond, og œangrud Aund, ei neydest a neitt Ranglœte, Hædst Hiœlp og Lid, hlijse þar vid, Meinlausra Mañna giœte.

4. Gud sie Froomum og Goodum hiaa, giefe þeim Lucku laanga, eñ hvorier honum falla fraa, fwser i Villu gaanga, þeim kastar hañ, i Kvol og Bañ, eins og Illgiorda Moñum, vor goode Gud, gief

gief Heill og Frid, ollum Israel soñum.

126. Psalmur.

Foolked Vegsame Gud, aptur leyst vr Herleidinguñe, og bidie Gud hana ad gisra, og hugge sig ad epter Sorgena kome Huggun.

Ton, Ofan af Himnum hier kom eg, etc.

1. Nær sem ad HErrans Hondeñ milld, Hertekna Zion leysa vill, oss mun Fognudur undra saa, eins og þaũ sem i Draume laa.

2. Hvad skal þa Muñureñ hlæia vor, hvad aa Tunguñe Glede stoor? Hvor Heideñ odrum herm er fraa, HErrañ hefur nu vtleidt þaa.

3. Og hvor vor seiger añaũ vid, oss veitte Drotteñ myked Lid, Furdu-Verkeñ haũ framde stoor, fagne af þessu Hiortun vor.

4. Herleiding vorre HErra snw, hiælpa med þijnum Krapte nu, þu sem aadur lietst þorna braatt, þad Rauda Haf i Sudur-Att.

5. Hvorier sem Torge eru aa, og þar med Taarum nidur saa, uppskiera munu aptur þeir, I Hiartans-Glede sijdar meir.

6. Graatande þo þeir gaange wt, af goodu Sæde hafa Not, Fognudur efleſt þa i þeim, Peir med Bindine koma heim.

127. Psalmur.

Guds eins er ad giefa gooda Hwss-Blessan

an, Frooma Eckta-Kviñu, Born og Biargræde.
Med sijnum Ton.

NEimele vort og Hwseñ med, nema HErr-añ byggia villde, Arlega Blesse Bw og Fied, Biorg so hvor hliota skyllde, Af Giæsku hañs og Guddooms-Naad, sem giarnañ efler allra Naad, añars vor Jdia ei gyllder.

2. Nema Gud sialfur styrke Stad, og stioorne Borg og Lande, hlijfe og giæte ollu ad, so aungvu stofnest Vande, Giefe og sialfur goodañ Frid, gagn lauft er po vake Lid, Fær aungvu fordad Grande.

3. Vera upp æarla veiter ei Porf, nie Vokur laangar ad hafa. Ahyggia, Vijl og æren-Storf, Audlegd kañ slijkt ei giefa. Hugsiwker eta Harma Braud, eñ hollare Fædu giefur Gud, sier Liwfum, þa þeir sofa.

4. Lijted Avoxt og ydar Born, af Gude þau hafed þeiged, Hallkvæma fa þaug Hiaalp og Vorn, hañs Gaafu soddañ seiged, Forsion vill hañ þeim veita vel, vijs þeirra Fæda hun æavallt er, sialfer þad saña meiged.

5. Eins sem Pijlur ecke Fær, Oflugur hefur i Hende, þæangad sem hugde hañ sier til Fiaar, sier-hvorre fræa sier rende. Maatt Guds og Vilia merker þad, Mañ og Kviñu wr ymsum Stad, til Samvista hañ sende.

6. Sæll er sa Mañ þeim giefur Gud, goodañ Fiskda Barna, Ovinum kvijder ecke vid, þeir ijfa hañ ei giarna.. J Borgar-Hlide nær yrdast æa, orugg-

va

va Hiaastod hefur sæa, Svijvirdu sier ad varna.

128. Psalmur.

Hañ seiger alla þa sæla sem Gud ottast bæde i sierlegum og Almeñlegum Efnum.

Med sijnum Ton,

SÆll ertu sem þiñ Gud, i Sañleik ottast, Gack fraiñ hañs giorvoll Bod, sem glogt nu vottast.

2. Þu munt og þiña neyta, Þriflelks Verka, Sæll ertu, so mun þier veitast, Sæmdeñ sterka.

3. Þijn Hws-Frw þijna Bygd, skal þañ Veg sedia, sem Vijn-Trieds vænust Dygd, kañ Virda gledia.

4. Þitt Bord uñbergis þa, ad Syner sitia, sem Vidsmiors Vidur sa, er vel ma nytia.

5. Sie, hier þa Sæmder fæa, i siñe Veru, Guds Otta ef gyrnast a, þeir gipter eru.

6. Signe þig siaalfur Gud, af Zions Vellde, so ad Jerusalem, med Heidre halldest.

7. Og þu munt eirneñ Born, siaa Barna þiña, og Israels æagiæt Born, ad Frid mun siña.

129. Psalmur.

Hañ æauniñer Guds Sofnud ad fagna, med þvi Gud hafe frelsad fra Offooknurum og hootar þeim Ogudlegu Fordisrfun.

Ton, Være nu Gud oss, etc.

Mis

Miog opt hafa þeir mig strijdt a, mæle Guds Folk med Tærum, miog opt villdu mig þvijnga og þiæa, þad i fræa Ungdooms Årum. Eg heidra Gud af Hiarta þig, hafa ei yferbugad mig, medur Sverds-Eggia Sarum.

2. A Hrigg mier hafa Plogeñ plægt, Ploog-Jarneñ þar uñ dreiged, þad stoora Øked þungt, ohægt, þraungt hefur ad mier leiged; ÞRotteñ þijn mykla Hiælpar Hønd, hiod þeirra Sila, Reip og Bønd, sem hafa ad mier hleyed.

3. Aller sem hædsta Herrans Erfd, hæda, lijta Offækia, hliode þeir Skañ i Heimañferd, hrekiest aptur til Baka, hiadne sem añad Hwsa-gras, hlaupe skiott þeirra Æfe-Glas, fyrr eñ Hargud er Haka.

4. Nijrest þeir sem þad Hwsa-Hey, Hønd Slattumans ei fyllte, hiñ kañ þad bera Kiolltu i, sem Klifium af sier vellte; Eingeñ a Leid sem vard þess var, vill oska þeim Guds Blessanar, hvad illt og hart þad gillte.

130. Psalmur.

Hañ kieñer, ad hiæa Gude sie ad siña Fyrergiefning Syndaña og alla Hiælp.

Med sijnum Ton.

Iþiwpre Hrygd eækalla eg þig, O! Gud hlijd Reddu miñe, þijn Nadug Eyru opne sig, ad eg Bænheyrast kyne; Ef Synder og Athæfe illt, ealijta og tilreikna villt, hvor stendst

fyrer Reide þine.

2. Ast og Nad duger ein hia þier, ad forlata Syndena; Ei gillder þar hvad giorum vier, Good-Verk þo kyñum sijna; Hia þier eingeñ sier hroosa kañ, hrædast verdur þig sierhvor Mañ, og Myskun þiggia þijna.

3. A Gud alleina eg vona vil, Verdleik mijnum fra snua, Mitt Hiarta Dy Rotteñ hillast skal, hañs Nad og Giæsku trwa; Hvad heilog Ord hañs hietu mier, Heill mijn og Blessan þad eflaust er, ad þeirre Von vil eg bwa.

4 Þo Dvsl sw færest frañ a Nattt, fra þvi til Morguns sijdañ, mitt Hiarta a Guds Ast og Matt, efast skal ei nie kvijda; Sañur Jsrael so giorer, sem af Andanum fæddur er, sijns Guds vill giarnañ bijda.

5. Þo mørg og stoor sie Mañleg Synd, miklu stærre er Nadeñ; Endalaus er Guds Hiælpar Hond, hvørsu stoor sem er Skadeñ, Sa Hyrder eirn afleyser vel, af øllum Syndum Jsrael, þad er øll christna Þioodiñ.

131. Psalmur.

Hañ selger frae sijne Audmykt og Ljtelæckan, og reider sig uppa Hiælp Guds.

Ton, Alleinasta Gude i Himerijke, etc.

HErra þu kieñer Hiartad mitt, Hofmood skal þad ei læra, Augun ei helldur idke hitt, af Metnade sig ad stæra, og ei stunda eg

epter

epter þvi, Einbætte, sem mig Vandañ i, og Falled kañ ad færa.

2. Ef eg hefda ei a mier Taum, og stillte Sælu mijna, Paggade hana af Heimsins Glaum, hun munde Fullsnart tijna, Orde þijnu, og Afveniast, ælijkt vid Barn þad tijner Ast, sem skilst vid Mood ur sijna.

3. O! þu Guds Lijdur idka mest, i Von og Trw þig hallder, vid Herrañ sem oss hiælpar best, hvors vier kollunst Utvalder, þioona honum af Hiarta hier, hvorium alleina Lofed ber, uñ Æfenlegar Allder.

132. Psalmur.

David gledur sig ad Sattmæals Orkeñ var komeñ til Jerusalem, og huggar sig vid Messiam, sem af hañs Ætt skylde Fædast.

Ton, Mæa eg ei Olucku moote stæa, etc.

MInstu æ David Peckañ þiñ, Pioon, DROTTeñ miñ, og a hañs oll Mootlæte, hvor þier Volldugur HErra vor, hæañ Eyd soor, Trwlofan til þess bæter, Jñ i miñ Sal, ei ganga skal, og ecke ad, i Legu-Stad, fara nie vijkia Fæte.

2. Ei skulu taka Augu miju, neirn Svefn til sijn, ecke sig aptur leggia, Ei skal eg læta Augna Bræa, eirn Hofgva fæa, hier vil eg grant ad byggia, allt þa ngad til, eg Drottne vil, finna eirn Stad, frañkvæma þad, honum þar Hws ad byggia.

3. Sia þu vier heyrum sagt þeim frau, i Ephrata, sem yfer ber og af ollum, Fagurt Plætz hofum funded eitt, sliott skal tilreidt, a vijdum Skoogar Vollum, nær hañs Tialldbwd, er giord upp good, þar kollum ca, vorn HErra þau, honum til Foota follum.

4. Hef þig og auglijs Herra dijr, þar Hvijld þijn bijr, og so Ork þijns Sattmala, Kieñemeñ laat sem Klædum sijn, i Kyñing þijn, og Riettvijseñe sier skyla; Laat þa gledia sig, sem lofa þig, giæt Rijkesins, þess Smurda þijns, og laat þad alldrei bila.

5. Þess vegna HErra, ad þu soorst Eyd, þijnum David, ad honum Eflaust giæter, af þijnum Avexte eg vil, eirn skicka til, yfer þitt Æru-Sæte, Ef ad Born þijn, Ord geyma mijn, skal Ætt frau Lid, Æ halldast vid, i þessu mesta Mæte.

6. Þvi Gud wtvalde Zion sier, so og lister, i þeim Stad iñe bwa, hañ seiger, þetta Hvijla mijn, skal hæg og fijn, þar ad eg æ vil snwa, hier skal eg Bygd, hallda med Trygd, vel þocknast mier, ad vera hiau þier, vilier þu ca mig trwa.

7. Piñ Addrætt, Vister, Audeñ, Fied, og Aflaū med, allt samañ eg vil blessa, þeim Fātæku sem þoldu Naud, noog Þarfa-Braud, senda skal sig ad hressa, Helger i þier, skulu huggader, og Kieñe-Meñ, eg klæde þar señ, i Hiælprædenu þessa.

8. Þar skal hefiast til Hefdar Lids, Horned Davids, og allt til Æru þioona, þvi mijnum Smurda hefe eg eitt, þad Lioos tilreidt, a hvort þeir alltijd vona.

vona. Hañs Oviner, skulu hart af mier, Hefnd og Straff fa, eñ honum a, skal bloomgast hañs Korona.

133. Psalmur.

Eckert er so Æskelegt, sem Fridur og good Eining i Guds Nafne gisrd.

Ton, A miñ astkiæra Gud, etc.

Sia þu hvad augiætt er, og Elskulega fer, ad Brædurner i Ynde, eru med gott Samlinde, og so til samans bwa, sierhvor maa odrum trwa.

2. Edla Balsamum wt, uñ Aarons Hofud flaut, eñ rañ med Ylm og Giæde, uñ allt hañs Skiegg og Klæde, vid Ilm og Æru slijka, maa Elsku Brædrum lijkia.

3. Sem Natt-Dogg a Zion, sw þar fiell af Hermon, Bloomgar og prijder bæde, Blessast so Landsins Giæde, eins er Brædrana Elska, aungvañ hafande Folskva.

4. Gud lofar þessu þeim, þar skule reña heim, Lijfed og Blessan bæde, þau bestu Nadar Giæde, þeir skulu þvi bihallda, og þad uñ Allder Allda.

134. Psalmur.

Hañ aminñer sitt Folk til Packargisrdar, fyrer medteknar Velgisrder, sierdeilis fyrer Lausn wr Egyptalande, og hæder Vantrw og Skwrgod Hridiña Maña.

Ton, Gude Lof skallt Dud, etc.

Vafed a Giætne gooda, þier Guds Þioon-
ustu Meñ, lærted lijsast og hlioома, Lofgi-
ordar Orden tveñ, þier sem i Sooma sta-
nded, seint og sneña þar, i Herrans Hwse, og va-
nded, hvad ydur kieña bar, þier sem þegar a Noot-
tu, þar gisred Bæn og Saung, og uppe strax i
Ottu, erud þar Dægur laung.

2. Hefied upp Hendur ydar, med Hælofgiord-
ar Room, osked Eru og Fridar, i DRottins
Helgedoom, Lofid Herrañ af Hiarta, hier ad auk
gisred Boon,, ad sijna Blessan biarta, breide yf-
er Zion, hañ ed med sijnu Orde, allt þo til Dijrdar
sier, Himen og Haudur gisrde, og hvad þar iñe er.

135. Þsalmur.

Hañ aminñer Levitana, ad þeir giæte kostgiæfelega þeirra Embættis.

Med samakag, etc.

Þier DRottins Þioonar dijrer, Daglega
lofed hañ, hñs Lofgiord hroosed skijrer, hey-
re þad sierhvor Mañ, þar sem erud þioonan-
de, þier i Hwse Herrans, ydar Embætte vanded,
so jdkest Lofed hañs, ad sie hañs eingeñ Jafne, avallt
þvi hroose þier, synged Lof sialfs hañs Nafne, þvi
sætur og goodgiarn er.

2. Af þvi DRottiñ wtvalde, Jsrael og Jacob
sier, og siñ Eigeñdoom talde, Astseme hvorium tier,

þo

þo mykels Maattar kollum, morg er hañs Naadeñ stoor, yfer Gudum ollum, er Herrañ Dijrdar vor, hvad sem vill, hañ kañ gisra, Himne og Jordu a, allt skal honum audsveipt vera, i Underdiwpe og Siaa.

3. Af Jardar Bollt þeim ysta, upplætur ganga Sky, Elldingar eins og Gneysta, og Regn gisrer med þvi, wr Filsnum Leinelegum, lætur hañ koma Vind, eingeñ veit af hañs Vegum, og eingeñ sier hans Mynd, þad gisrer eingeñ añar, eñ Herrañ sem liet slaa, Frumburde Fiaar og Mańa, Flotta-Landenu a.

4. Liet i Ægyptalande, lijsast Undur og Teikn, furdu stoor framkomande, a Pharao og hañs Eign, og sijdan under lagde, oflugañ Mwga þo, hart, so þad hinum ægde, þa heidnu Konga sloo, Sihon Kong Amoritara, og OG Kong til Basan, Canaans Land ad klaara, Kongarijkeñ sloo hañ.

5. Og gaf þad Land til Erfdar, þvi Eignar-Folke sijn, O! Herrañ hædstu Dijrdar, hroosast skal Naadeñ þijn; Miñing þijns Nafns og Millde, mun alldrei Enda faa, hvor er sa ecke villde, æfenlegt Lof þier tiaa? O Rottiñ mun sijnum dæma, eitt Dyrdlegt Hialparraad, og Kieñe hoopnum auma, ad sijna Styrk og Naad.

6. Afguder allra Piooda, eru Sylfur og Gull, Meñ a þeim Muña smijda, Maallaus ern þo oll, Augu og Eyru hafa, alldrei heyra nie siaa, ecke af Vitum giefa, Andardraatt til nie fra, og þeir sem

þau til bwa, þeim meiga lijkiast vid, og hiner er a þau trwa, eru med sama Snyd.

7. Eñ Hws Jsraels lofe, eilijfañ DRotteñ Gud, honum siñ Heidur giefe, Hwsed Aarons med, Hesd og Dijrd honum votte, Hwsed Levi sem best, og þier vorn DRotteñ ottest, jdked hañs Lofgiord mest, af Zyon eirneñ þyggie, æfenlegt Lofed sar, sem Jerusalem bygger, Amen, Haleluja.

136. Psalmur.

So Spamadureñ kome þeim Trwudu til ad lofa Gud, Setur hañ þeim fyrer Siooner Stoormerke Guds og Velgiorder.

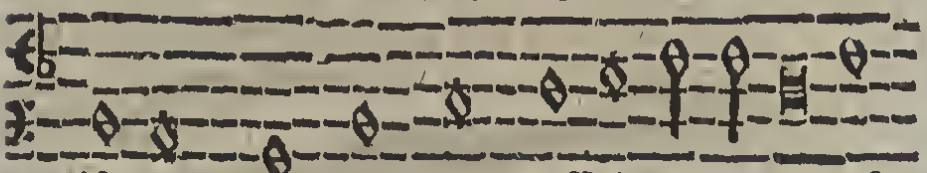

Packed DRottne hvor oss so goodur er, af

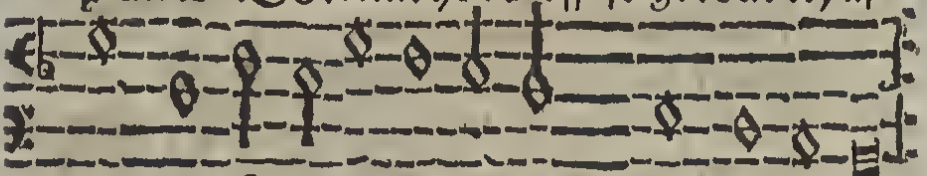

þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

2. Packed Gude allra Guda, einkum, af þvi, Æfenlega, varer hañs Myskunseme.

3. Packed DRottne allra DRottna, Einkum, af þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

4. Hañ sem ad eirn giorer Stoormerkeñ oll, af þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

5. Hvor Meistarlega hefur skapad Himeneñ, af

þvi,

þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

6. Jordena yfer Votneñ wtbreider eirn, af þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

7. Hvor myklu Liooseñ hefur giort, hañ eirn, af þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

8. Soolena lætur lijsa uñ Dag og liooma, þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

9. Tungled oc Nætur-Tijma skijn, Einkum, af þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

10. Ægypten og Frumburde þar, alla sloo, þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

11. Jsrael leidde wt þadañ, Einkum, af þvi, Æfeñlega varer hañs Myskunseme.

12. Fyrer wtþaneñ Arm og Hond, Einkum, af þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

13. Hañ skipte Hafe Rauda i Tvo Hlute, af þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

14. Let Jsrael þar gaanga giegn, Einkum, af þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

15. Dreckte Pharao og hañs Her ollum, þvi, Æfenlega varer þañs Myskunseme.

16. Foolk sitt leidde hañ Eydemsrkena yfer, þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

17. Megtuga Konga Hel sloo hañ, Einkum, af þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

18. Sihon þañ Amorita Konig, Einkum, af þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

19. Og OG þañ Kongeñ i Basan, Einkum, af þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

20. Og þeirra Land Jsrael gaf til Erfdar þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

21. Til Erfdar sijnum eigeñ Pioon, Einkum af þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

22. Hañ miñtest underpryckter vorum audur vier, af þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

23. Frelsade oss Ovinum fraa, Einkum af þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

24. Og giefur Hollde ollu Fædslu, Einkum af þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

25. Packed Gude aa Himna-Hæd, Einkum af þvi, Æfenlega varer hañs Myskunseme.

137. Psalmur.

Þesse Psalmur er Saungur þeirra H. Kieñemaña og Levita i Jerusalem, sem hofdu verid fængner i Babylon.

Ton, Aa Bockum Vatna i Babylon, etc.

Jj Babylon vid Vetneñ straung, vier sætum fuller Sorgar, oss var hvor Stundeñ leyd og laung, laangade til Zions-Borgar, Hliod fære vor vier heingdum par, hryggver i Vijder-Eykurnar, þvi oss took ad forleingia. Eñ þeir Jñbyggiarar i þeim Stad, sem oss hofdu Herleidt þaangad, sogdu vier skylldum sijngia.

2. J þessum hædstu Harmkvælum, hier ad auk vorum spiader, þeir kolludu i Kiessmælum, kveded, nu vered glader, Laated oss heyra Zions-Saung, synged og stilled Horpu-Streing, kiærer, kuñed oss

skiem-

skiemta, HErrans Lofsaungva ad syngia par, sem Heidēn Piood og Okiend var, hvor vill pad af ofs heimta?

3. O! Jerusalem ef eg pier, vr mijnum Huga gleyme, hægre sie forgleymt Hende af mier, hun pa i Miñe ei kome, Tolle vid Gooma Tungañ mijn, Trwskap ef yfergief til pijn, af hreinu Alstar-Giede, Ef eg pig ecke Edla mæt, O! Jerusalem vera læt, mijna pa mestu Glede.

4. O! HErra minstu Edoms-Meñ, aa vorum Frelses-Deige, seigia, afmæed allt i Gruñ, Jaa afmæed, burt fleiged, pu brotna Dootter Babylon, blessest peir sem pier gisra Tioon, og lijku lijkt pier giallda, sem piña mola Barna-Bein, og beria peim nidur vid Stein, fæe Lucku margfallda.

138. Psalmur.

Hañ lofar Gud sem frelsad hafe hañ vr Eymdum og til Konunglegs Heidurs sett, seiger og ad adrer Kongar mune eirneñ lofa Gud par fyrer, huggar sig eirneñ vid Guds Adstod.

Ton, Pier DRotteñ eg Packer gisre, etc.

EG vil af Hiarta iña, O! DRottiñ Lofed pier, I Augsyn Eingla piña, og so Guds-Barna hier, I Heilagt Hwsed fara, hroopa pitt Nafned aa, pier Lofed og Packer gisra, pijn Myskun er ofs hiaa.

2. O! hvad er mykels Mattar, milldaste Gud pitt Nafn, pvi er (sem Ord pitt vottar) ei nockur

Hlutur

Hlutur jafn, og nær eg þig aakalla, alheyrer Bænar-Hliood, Aund mijna hresser alla, O rka so veitest good.

3. O! DRotteñ aller Kongar, aa Jsrdu lofa þig, af því HErra oss syngia, Ord þijn so Daasamlig, So þeir aa þijnum Vegum, þier færa Lof og Dijrd, i Lifnade Erlegum, Allstadar verdur heyrd.

4. Haa-veglegur er HErrañ, hiaalpar Veslegum þo, Dramblaatra Dijrd mun þverra, DRottiñ þa nidur sloo, og þa mig Hormung hriaaer, hiaalpar þu DRotteñ mier, so illra Ogn ei naaer, Armleggeñ fyrer ber.

5. Og mier med hægre Hende, Hiaalpar Ovinum fraa, Snart gisrer ad eirn Ende, er mijnum Raunum aa, Æfenleg er þijn Millde, og Naadar-Hondeñ sterk, Alldrei uñ Eilijfd villde, Yfergiefa þijn Verk.

139. Psalmur.

David aalycktar af Maañsins Skopum, ad eckert sie huled fyrer Gude, og aamiñer alla til goods Lijfernis, prijsar þar med Guds Naad og Rietttlæte.

Ton, JEsus Guds Son Eingieteñ, etc.

Drottin allrar Kynsloodar, þu kieñer vel mijna Aund, Hug miñ og Hiarta skodar, hvort eg sit edur stend, Hiartans Hugsana giæter, af hædstu Tignar-Sæte, ecke eirn er þier leynd.

2. Ef eg stend upp aa Fætur, eda ligg Hvijlu i,

gief-

giefur þu ad mier Giætur, og giorla veitst af þvi, Ordeñ mier oll i Muñe, adur eñ tala kuñe, eru þier ecke ny.

3. Ar og sijd Athofn mijna, ad fremia veiter Lid, Hond lætur Hialpar þijna, hallda mier þañeñ vid, O! su þijn undra Speke, vid Of mier (so ei þecke) er hun i sijnum Sid.

4. Hvar skal eg HErra standa, so hræddur ecke sie, þar fyrer þijnum Anda, þo alldrei draga i Hlie, eda giet eg burt snwed, og añarstadar flwed, frar þijnu Auglite.

5. Fare eg i Himna Hæder, HErra þar fyrer ert, I Helju Rwm þo reyde, reynest þu og þar siert, mier þo eg mæta feinge, Morgunrodans-Vænge, og fliwgie yfer þvert.

6. Og villde Athvarf setia, vid ydstu Siafar-Brwn, þo munde þangad vitia, þijn Hond, So laung er hun. Eg bijd Myrkrum mig hylia, ei kañ Noottiñ mig dylia, skiper þu, skyna mun.

7. Nyrun og allt hid iñra, ar mier kantu ad siar, i Kvide Moodur miñar, þijn Millde var mier hiar, Eg lofa þig fyrer þetta, þu hefur Skopun rietta, Fader læted mig far.

8. Aull Verk þijn vegleg eru, vel skyniar þad mijn Aund, hvad morg og misjofn voru, mijn Bein af þiñe Hond, giord, visser þu so giorla, Gietnadar-Myndeñ fulla, var faleñ i Fylsnum leynd.

9. Augu þijn ar mig litu, adur eñ Proskañ took, mijn Æfe oll var ritud, i þijna Miñis-Book, adur

eñ

eñ eirn Dag lifde, og nockurt Skynbragd hafde, fyrr eñ sig Alldur jook.

10. Hvad eru harla fijnar, so Huggun Andans fær, HErra Huranar þijnar, hvor kañ ad te:ia þær? Fleyre eñ Siaafar-Sandur, siaa nær mitt Lijf uppstendur, verd eg þier ætijd nær.

11. O! HErra ef þu villder, Illgiarna nidurslaa, og Hreckia-Meñ hardsyllder, hlyte mier vijkia fraa, þeir vilia þijn Ord kefia, hier i moot sig upphefia, Tilefne eckert faa.

12. Hvvria þig hata HErra, eg hata aptur þaa, Offstækes Athofn þeirra, eg alldrei lijda maa, riett af Hiartans-Alvoru, og i Vandlæte stooru, af því ad Ord þijn sinaa.

13. Skoda mitt Hiarta HErra, Hugañ rañsaka miñ, reyn, eg vil giarnañ vera, vid hreinañ Lærdoom þiñ, Lær mig aa Lijfsins-Veige, so Leid vonda ei teige, slæge Ovinureñ.

140. Psalmur.

David klagar yfer Vondsku og Tyrañaskap siña Ovina, og bidur uñ Hiaalpar Hond Guds, i þeirre Von hañ mune Bæuheyrdur verda.

Ton, Være nu Gud oss ecke hiaa, etc.

Fraa þeim Omillda Illsku Lijd, og því Mañ-Folke vonda, Frelsa mig HErra, sliodtt eg bid, Frid og Nad virdst mier senda, i Hiortum sijnum hugsa Illt, hvorn Dag, so Fridnum verde spillt, aa þad þeir alltijd stunda.

2. Sijn

2. Sijnar Tungur hafa þeir hvest, sem Hoggormar þad giora, ællijkt vid Nodru Eytred vest, er under Vorum þeirra, fra soddañ orgum Illsku Lijd, O! Gud hiælpa þu mier, eg bid, þeir Veigeñ til þijn veria.

3. Margar Snorur fyrer miñ Foot, framm og aptur þeir setia, vijda þeniande Viela Noot, vilia mig so ranetia; Gilldrur egna uñ Gængveg miñ, Geymdu mig HErra Piooneñ þiñ, aungvu þa orkad gieta.

4. Þu ert mijn Hiælp vid allre Kvol, Adstod veitande nooga, og hlijfer mijnu Hofde vel, i hardsoktum Bardaga. Lat ei Omillda Framgang fa, Forse þeirra til Gruña sla, so mun Samvitskañ þa naga.

5. Ogiæfañ sem þeir meintu mier, mæte hun Hofde þeirra, ause heitum Ellde fra sier, yfer þa sterkur Herra, þañeñ mun Drotteñ Dijrdar þa, diupt i Jordena nidursla, alldrei na Uppreisn meira.

6. Af þvi skrofugur Muñur mest, marga Ogiæfu vekur, Hreckvijsañ Folked hatar flest, hrakeñ er burtu Sekur, Gud Aumra Mælstad giæter ad, Gooder lofa hñ fyrer þad, Ast hañs ei Enda tekur.

141. Psalmur.

David bidur uñ Hiælp og Hefnd moote sijnum Ovinum.

Ton, Ofañ af Himnum hier kom eg, etc.

EG

EG kalla HErra upp til þijn, O! DRotteñ flijt þu þier til mijn, hygg vel ad miñe Hiartans Præa, nær hroopa eg þig Gud miñ aa.

2. Orke Bæn mijn eins fyrer þier, og þa Reykelse veifad er, og so Handa Upphafning mijn, sem Heilagt Kvøllds-Offur til þijn.

3. DROtteñ vardveittu Muñeñ miñ, so mæle og tale uñ Heidur þiñ. Tungu og Varer Trwlega geim, so tale eg eckert Illt med þeim.

4. Laat Hiartad mitt ei elska Illt, alldrei sie þad fræa Goodu villt, Omillda lijkest ecke vid, ei Samþyckiande þeirra Sid.

5. Guds Pioonar siña Glæpum ad, gott sem Balsamum er mier þad, þvi Iduglega eg big þig, þeir Illu giete ei tulkad mig.

6. Villu Lærendur verda snart, vestañ Dauda ad þola hart, þa munu hiner heyra best, hreinañ Lærdoom og fagna mest.

7. Adskileñ eru oll vor Bein, i Heliar-Gruñe miog Ohrein, ælijka sem ein uñvend Mold, ad er skiled Horund og Holld.

8. Eñ DRotteñ, DRotteñ upp til þijn, Augun i Þijnu lijta mijn, af Hiarta treyste eg a þig, yfergief þu ei HErra mig.

9. Egnt hafa Snoru Iller mier, O! DRotteñ geim þu mig hiaa þier; Gilldru hafa Griñer tilreidt, gief ad mig alldrei saae veidt.

10. Viel þeirra oll og Veidefaung, verde þeim sialfum

siaalfum Plaaga laung, eñ eg sneide þvi ollu hiaa, Ogiæfañ felle siaalfa þa.

142. Psalmur.

Þa David var i Hellernum og Saul leitade hñs, hefur hañ sett sitt Traust til Guds, 1. Sam. 24.

Ton, Nær Hugraun þvnga, etc.

MEd hærre Roddu hroopa eg, Herra og Graatbæne þig miog, eg helle mijnu Maale wt, mitt Hiarta Gud er fullt af Swt.

2. Nær Aund mijn er i Anaud stodd, añast þu mijna Bænar Rodd, þeir egna Snorir a miñ Veg, allstadar þar sem ferdast eg.

3. Skoda þu til a hægre Hond, hirder eingeñ uñ mijna Aund, yfer mier aumkast ecke neirn, ad uñflija eg verd offeirn.

4. Herra til þijn eg hroopa nu, Hiaalp mijn og Adstod eirn ertu, Hlutskipte mitt og heilog Erfd, heima a lifande Maña Jord.

5. Hiartans Kvein-Stafan hygg þu ad, hrædeleg Angist pijner þad, þvi mig offæker megtug Piod, miñ Gud vertu mijn Adstod good.

6. Ur Dijblissuñe drag þu mig, Dottiñ eg skal þa lofa þig, sijdañ munu safnast til mijn, sañtrwader sem leita þijn.

143. Psalmur.

Bæn Davids þa hñ hafde faled sig fyrer Saul i Fylsnum, 1. Sam. 24.

Ton, Af diupre Hrygd, etc.

HErra Gud mijna Heyr þu Boon, hygg ad Græatbeydne miñe, Sañleikans vegna siaa þin Pioon, so þitt Riettlæte siñe, gaack ei i Doom vid Prœleñ þiñ, þviad fyrer þier er eingeñ, riettlæatur i Athsfn siñe.

2. Ovinur mijna æangrar Sæl, eñ Lijf til Jardar tredur, setur mig i þa svortu Kvsl, sem Dauder snaraſt nidur, þess vegna æangraſt Alundiñ mijn, i Briooſte mier er Hiartans Pijn, skiælfa Legger og Lidur.

3. Eg miñest a uñlidna Tijd, af þijnum Verkum seige, Fedrum þu veitter fræabært Lid, frelster a Rauna Deige, eg foorna Hendum upp til þijn, epter þier læangar Sælu mijn, sem Jord ad myk iaſt meigie.

4. Bænheyr mig goode Herra snart, þvi Hiartad mitt forgeingur, ad mier snwe þitt Andlit biart, so ecke straffest leingur, uppa þad lijkur ei þeim sie, sem wti Daudañs Gryfiu stie, og saar vard Sorgar Spreingur.

5. O! Herra gief ad heyre eg, Hiælp vilier þu mier senda, gior mier kuñugañ goodañ Veg, sem gæanga skal til Enda, af þvi mig læangar epter þier, fra Ovinum þu hiælpa mier, eg flij þier allt til Handa.

6. Kieñ mier ad vakta Viliañ þiñ, vijse sa goodur Ande, vel wr Hættuñe Veigeñ miñ, Vernd þijn yfer mier stande, Ovine nidur alla slæa, sem æangra

mijna

mijna Saal, og þiæa, eg þioona i þijnu Lande.

144. Psalmur.

David athugade Guds Goodgyrne, bidur a mote sijnum Ovinum, og heiter Gude Packargiørd Ton, Kom Skapare heilage Ande, etc.

LOfadur siertu goode Gud, Giæskañ huggar mig alltijd þijn, þu hiælpar mier ad hallda Strijd, med Hnefum beria Ovine mijn.

2. Miñ Kastale þijn Myskun er, miñ Skiolldur og Hlijf Hiælpræded þitt, Lided allt þu Lydskilldar mier, lætur þad kallast Foolked mitt.

3. Hvad er Madureñ Herra þess, so Hiartanlega miñest hañs, og setur hætt i Æru Sess, audvirdelegañ Soniñ Mañs?

4. Er Madureñ, þo ad sie spurt, añad eñ Hiegoome rijr? Hañs Æfe skundar skiott i burt, sem Skugge undañ Lioose flijr.

5. Himnana beig þu HErra Gud, og hingad ofañ kom þu snart, hrær þu Fiolleñ þau hæu vid, hvad mun þa af þeim riwka hart.

6. Elldingar dreife ollum þeim, og þijner Geislar skielfe þa, og send mier þijna Hiaalstod heim, og hiælpa þessum stoor vatnum fræa.

7. Hvorra Lærdoomur Lyge er, lijka verkeñ ill og farfeing; Saung nyañ vil eg syngia þier, sierhvorn stilla vel Horpustreing.

8. Kongenum sender Sigur þu, siælfur frelsar

David þiñ Þioon, fra þvi Svikrædes Sverdenu, sem hiner brijndu ad gisra Tioon.

9. O! Herra leys mig eirneñ fra, añarlegra Piauningar Hond, hvorra Lærdoom ei hafa mar, hier ad auk tijdka þeir Verkeñ vond.

10. Þad vorer Syner (seigia þeir) so vagse upp sem bloomgad Trie, og vorar Dætur avallt meir, eins og Kongs Haller prijddar sie

11. Ad Matar Hwseñ oll sieu full, allskonar Niette etum vier, eñ hundrad þusund Hiordeñ oll, i haglendenu fæde af sier.

12. Ad Uxar gisre æreñ Ploog, ecke skade oss Klogun nein, allt hvad vier girnust æ sie noog, eñ alldrei finum nockurt Mein.

13. Su Ætt er heppeñ og riett good, allt geingur so ad Vilia hier, eñ riett heppna eg helld þa Þiodd, hvorrar Gud sialfur Drottiñ er.

145. Psalmur.

David prijsar Gud fyrer Skopunena og Fyrerhyggiu a ollum Skiepnum, sierdeilis a Mañunum sem hanum treysta.

Ton, Heimile vort og Hwseñ med, etc.

EG vil þig heidra HErra Gud, Hædste Kongureñ Naadar, Æfe laanaa Eilijfa Tijd, elska þitt Nafned gooda, Daglega skal þier Dijrd og Prijs, Drotteñ af mijnu Hiarta vijs, uñ alla Eilijfd hliooda.

2. Mikell ertu, þijn Magt er stoor, meir eñ wt

talad

talad verde, Etternar prijsa ein og hvor, oll Verkeñ sem þu giorder, þar med tala uñ þijna Magt, af þeirre eg fæ eirneñ sagt, ad þetta aller heyrde.

3 So marger kyñe seigia fra, soddañ Dædsemd ar Giordum, eirn mætte greina odrum fra, af þessum Undurs Furdum, so Myskun þijna og mikla Nad, oss margfalldlega veitt og tiad, prijsest i Æde og Ordum.

4. Myskunsamur og Milldur er, miñ Gud og Poleñmoodur, fullur af Nad og Frideñ tier, so Fraabærlega Goodur, sijn Handaverk hañ elskar oll, eñ þau seigie Lofed Giorvoll, Heilager Dijrd og Heidur.

5. Hier med Vijdfræge HErrans Dijrd, hañs Magt og Nadar-Rijke, ollum verde sw Ærañ skijrd, ad eingeñ sie hañs Lijke, Eilijfur er hañs Stioornar Stooll, stendur ætijd hañs Magtar-Holl, þar iñe er Sañleike.

6. Þu reijser þa sem feingu Foll, vid Falle bwna stidur, uppa þig vona Augun oll, i riettañ Tijma sedur, þu opnar þijna Hialpar Hond, hvoria mettar lifande Kind, þiñe Giedþeckne medur.

7. Riettlætis Veigeñ þu framfer, fraabær er oll þijn Idia, Gud þeim Nadugur ollum er, i Ast sem hañ tilbidia, hvad þeir Gudhræddu girnast ar, giefur hañ þeim og heyrer þa, þar fylger Hialp hid Pridia.

8. Alla þa Meñ sem elska Gud, uñ Eilijfd mun vardveita, eñ afmæer þa Illsku Piood, er Vilia

hañs afneyta. Eg skal lofa hañ allañ Tijd, jaa, aller dyrke Sañan Gud, alldrei skal af þvi breyta.

146. Psalmur.

Spaamadureñ i þvi hañ medkieñer Veikleika Mañeskiuñar, kieñer hañ ad Meñ skule treysta Gude, og huggar þa þar med, ad Gud mune alldrei yfergiefa þa sem hañ aakalla.

Ton, Sæll er sa Mañ sem hafna kañ, etc.

Und mijn og Saala upp sem fyrst, Allsheriar Gud ad lofa, fraam i mitt Andartaked ytst, eg vil honum Dijrd giefa, hvorn Dag skal eg fyrer Hende vijs, honum ad sijngia Lof og Prijs, medañ Hiervist maa hafa.

2. A Hofdingiunum Hugartraust, hæfer ecke ad festa, þad Trygda Band og Lid er laust, þo lose Meñ þvi besta, þvi Andeñ skilur skiott vid Holld, skylest Lijked i raudre Molld, þa bila Raad og bresta

3. Eñ hvor ed sijna setur Von, a sañan GUD vorn HErra, alldrei mun hreppa Andar Tiodn, Audnañ hañs skal ei þverra, þvi hañ sem giorde Himen og Jord, helldur Trwlega oll sijn Ord, aungvañ tæler eitt þeirra.

4. Hinum Auma hañ giorer Riett, sem hier lijdur Raanginde, Hungradañ Fædslu fiña liet, Fiotradañ Lausn og Jnde, hañ liet Riettlaatañ Huggun faa, hreste þañ upp i Saurnum laa, so fieck og Syn hiñ Blinde.

5. Hañ er Utlendra Hiaastod best, Huggun Fod

ur

urleysingia, Eckiur i Raunum añast mest, Omildra Foot vill þiyngia, Esenlegt Rijke helldur hañ, honum skal Zyon best sem kañ, sætt Haleluja sijngia.

147. Psalmur.

Fyrst audvijsar hañ, Gud vilie samañsafna sijnu Tvistrada Folke. Par næst talar hañ uñ Rad Guds og Forsorgun yfer Mañum og Skiepnum.

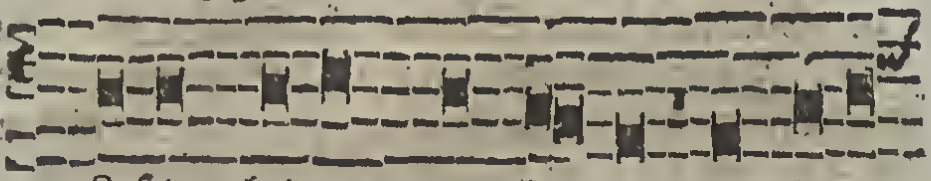

Lofed, heidred vorn HErra, hvad kostu-

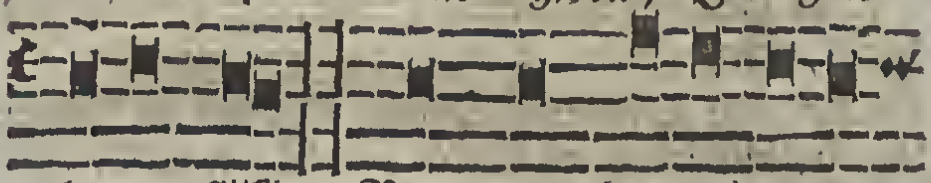

Gude Packer ad gisra, Jaa gott

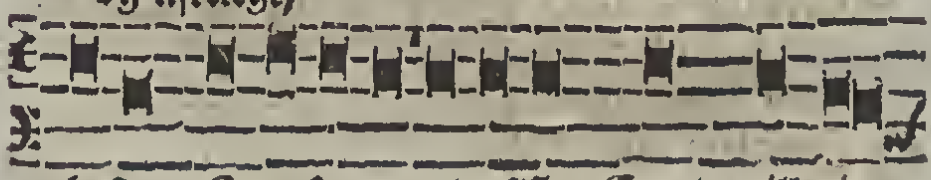

legt er slijkt, Borg upp bygger|mæta,

og listelegt,

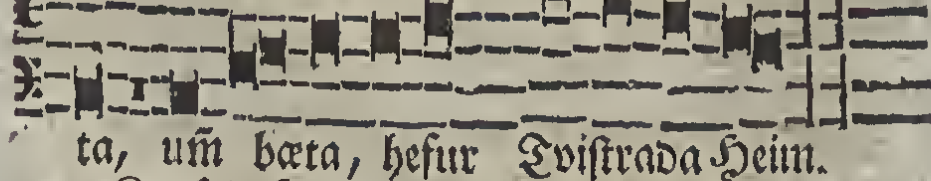

bestu Jerusalem, ad sina Eymd vill giæ-

ta, uñ bæta, hefur Tvistrada Heim.

2. Knosud Hiortu kvijdande, kañ og vill lækna

best, med Edla Astar-Bande, umvefur Saarum mest, hañ kallar riett sem heita, hvsria Stiornu vid Nafn, Magt hañs mau ecke neyta, Meñ vita, ad eingeñ er hønum jafn.

3. Ef saa Aume hañ bidur, Uppreisn og Hiaastod fær, eñ þeim Omilldu nidur, allt i Jordena slær, Sijnged af Saalar-Mætte, sætustu Packargiord, med Hug og Horpu-Slætte, hvørn bætte, Allskonar Dyrdar-Ord.

4. Himeneñ hylur Skyum, hañ giefur Regn aa Jord, Fiolleñ frioofgar ad nyu, Fiol-grosud þo sie hord, Fienadenum sitt Foodur, Fullnægdar giefur þa, Hrafns-Ungum hañ er goodur, eñ Moodur, þeirra flaug þeim burt fraa.

5. A Hestsins Styrk og Orku, ei er Giedpeckne hañs, elskar ecke þa sterku, alla Footlegge Mañs, Eñ þeir sem DRotteñ Ottast, og vona aa Guds Naad, Ast hañs og Elska vottast, ei droottast, þeir kuñe ad missa þad.

Epterfylgiande Vers þessa Psalms,

eru adur wtlsgd i Psalma-Bookeñe.

Ton Um Daudañ gief þu Drotteñ mier, etc.

IErusalem Guds Barna Borg, bert Lof syng þijnum Gude, Læste Dyr þijnar, svipte Sorg, sier ei Ovina Bræde, Blessade allt þitt Borgar-Hlid, uñ Bygder þijnar feste Frid, med bestu metar Fæde.

2. Sijna Boda Gud sende wt, sæta Kieñing ad veita, þvi sem af Kulda, Synd og Swt, solled og daudt

daudt maa heita. Heilagt Guds Ord med Heitre Naad, huggar, vermer og nærer þad, Stein-Hiortu lætur flioota.

3. Hvor sijnum Vilia seiger lauſt, Sier lætur DRotteñ raada, aa hañ eirn trwer Efalauſt, i Velferd, Eymd og Skada. Siñ Doom og Niett þeim syner hañ, saa ei vill trwa, alldrei fañ, Giof Vitſku Guds og Naada.

148. Psalmur.

Hañ seiger ad Einglar, Sooleñ, Dijreñ, Regned, Vindar, Skooga-Trien og Meñerner, skule lofa Gud. Ending Psalmsins seiger af Guds Giæfku vid sijna Kyrkiu.

Ton, All Christneñ gief ad Gaum, etc.

Þier Himnar hefied Dijrd, ad hun sie Drottne skijrd, Lofed hañ i Upphædum, hroosed haños Magt og Giædum, Her haños og Einglar aller, Æ Lofe hañ gisrvaller.

2. Seig þu Lof Sooleñ skiær, sierhvor Stiarnañ fraabær, Lofed skal lijsa og greina, lofe hañ Tungled hreina, Himnar yfer og under, allar lofe hañ Stunder.

3. Veglegt þar Vatna-Safn, vijdfræge Drotteños Nafn, fraabær Fegurdar-Smidur, fullgisrt er hvad hañ bijdur, haños Skickun Takmork hallda, hañ rædur uñ Allder Allda.

4. Hañ lofe Haudred blijdt, Hvaler og Diwped vijdt, Elldur, Hagl og Snioor hvijtur, Ude, Stor-

mur sem þijtur, hvorier Guds Bodord heyred, og hañs Skipan so giored.

5. Hælsar og hæu Fiell, Heidre þier DRottiñ öll, Eykurnar ecke sijdur, og allskins Cedrus-Vidur, Fuglar, Skoog-Dijr, Fienadur, Fiolde sem uñ Jord skrijdur.

6. HErrar uñ allañ Heim, Hereñ allur med þeim, þier Hers-Hofdingiar aller, og so Doomendur snialler, Ynges-Meñ, Meyar allar, Ung-Born og gamler Kallar.

7. Allt þetta skylldugt skal, med skijrt Lofgiordar Tal, hañs Nafne Heidur greida, HErrans Lof vijdt wtbreida, allt yfer Himna alla, og Jordena giorvalla.

8. Sijns Lijds upphefur Horn, Hiartans Frelsara vorn, O! þier Israels Syner, aller hañs Pion ar hiner, Sijnged Lof aller samañ, Sætt Haleluja, Amen.

149. Psalmur.

Aminñing ad lofa Gud fyrer Sigur sem Guds Folk hefur feinged.

Lon, Sæll er sa Mañ sem hafna kañ, etc.

NYañ Saung DRottne synged vel, Samkundañ helg hañ lofe, Al þeim sem giorde Israel, Elsku og Fognud hafe. Syons Born öll æa sijnum Kong, sig gledie og med fogrum Saung, hañs Nafne Heidur giefe.

2. Med

2. Med Hlioodfærum og Horpu-Slætt, hañs Nafn skulu kuñgiora, DRottne munu æ allañ Hætt, Astfoolgner Sijner vera, Ætijd hiælpar hañ Aumum best, af þvi heilager fagne mest, hroose i Hvijlu þeirra.

3. Siñ Gud skal jafnañ heilog Hiord, hefia med sijnum Muñe, ad hañs Andlegu hvossu Sverd, I Hondum bera kuñe. Heidnum Pioodum ad hefnast æ, hyrta Foolked, so þar i fræ, Guds Rædum giarnañ uñe.

4. Peirra Konga og Edal-Meñ, i Stock og Jærn ad binda, Læta þæ reyna Riettindeñ, sem i Ritning skrifud standa: Pañ Heidur aller Heilager, hafa eiga i Heime hier, I Orde Guds og Anda.

150. Psalmur.

Amiñing ad lofa Gud med Hlioodfærum.

Med sama Ton.

DAglega synged Dyrd og Lof, i DRottiñs Helgedoome, I Veldes-Festing hatt upp hef, hañs Magtar-Prijs so hlioome, Lofed hañ fyrer Lausnar-Verk, Lofed hañ i hañs Tignar-Styrk, uñ hañ þad aller Roome.

2. Lofe þier hañ med Lwdrum hætt, Lofed med Horpu-Slætte, Lofed med Bumbum leiked kætt, Lofed med ymsum Hætte, Lofed med allskins Leikafaung, Lofe þier hañ med Organs-Saung, Lofed af mesta Mætte.

3. Lofe

3. Lofe þier hañ so heyrest laangt, med Hlioom-fegurstu Biollum, Lofed hañ, eñ ei leyked raangt, Lofed hañ med þeim sniollum. Allt þad sem hefur Andardraatt, Haleluja skal syngia haatt, Eg Lofa hañ med þeim ollum.

Registur.

Yfer Psalmana i þessum Davids PSALTARA.

A.

AD Gude vorum sie eingeñ jafn, Pag. 113
Af Diwpre Hrygd aakalla eg þig, 207
Af Hiarta ollu eg heidra Gud, 176
Af þvi er miñe Þud so gladt, 200
Alvara mijn og aasett Raad, 170
Allar Piooder heyred nu hier, 71
Anda eg mijnum og Augum leit, 200
Auud mijn og Saala upp sem fyrst', 228
A þier HErra hef eg nu Von, 40

B.

Bæn mijna heyr þu HErra kiær, 154

D.

Daglega synged Dyrd og Lof, 233
DRotteñ er Kongur Dyrdar eirn, 144
DRotteñ Kongur alleiña er, 149
DRotteñ Kongur Eilijfur er, 151

E.

Eg bid þess goode Gud vor þig, 55
Eg bijd DRotteñs væntande, 59
Eg hefe mier i Huga sett, 57
Eg heidra þig af Hiartans-Grund, 38
Eg hroopa til þijn HErra Gud, 199
Eg kalla HErra upp til þijn, 222

Eg vil af Hiarta iña, 217
Eg vil med Alwd ſyngia, 153
Eg vil þig heidra HErra Gud, 226
Eg vil ſyngia Sætlega, 134
Eg Treyſte aa Gud, þvi ſeiged þa, 13
Eg Treyſte HErra uppa þig, 103
Ei oſs DRotteñ, Jaa ecke oſs, 180

F.

Fagned Gude froom Guds Born, 45
Flijt þier miñ Gud og frelſa mig, 102
Fraa þeim Dmillda Illſku-Lijd, 220
Frelſa mig Gud mitt frija Giallð, 77
Frelſa mig Gud og Fader miñ, 84
Færed hijngad, Jaa færed, 37

G.

Gud DRotteñ er mitt Liovs og Lijf, 34
Gud kallar og bijdur til ſijn, 72
Guds Lid Lijflegre Ranſtu, 69
Gude Lof ſkallt Dud mijn iña, 156
Gude Lof ſynge fierhvør vor, 150
Gud Myſkune nu øllum oſs, 95
Gud miñ Lofſtijr ei þeige þu, 172
Gud ſiaalfur i Guds Sofnude er, 126

H.

Hafed aa Giætne goodа, 212
Heidred og Lofed HErrañ, 178
Hellſt er mier þad af Hiarta kiært, 181
Heims-Krijnglañ øll af meſta Maatt, 152
Heimile vort og Hwſeñ med, 205
HErra Dæm þu aa mille mijn, 63
HErra ei leingur þeige þu, 127
HErra Gud mijna heyr þu Boon, 224
HErra Gud þu ert Hlijfdeñ vor, 139
HErrañ Himens og Landa, 175
HErrañ i Naud Bænheyre þig, 25
HErra Kongenum Hædſte Gud, 105

HErrañ siœalfur er Hyrder miñ, 30
HErra þitt Eyra hneig til mijn, 131
HErra þu kieñer Hiartad mitt, 208
Heyr Gud eg bid af Hiarta þig, 5
Heyr mijna Bæn O HErra Gud, 4
Heyr mitt Akall miñ HErra Gud, 36
Heyred mitt Foolk og hygged ad, 116
Heyr mijna Graat-Bæn HErra miñ, 78
Heyr oss Israels-Hyrder þu, 123
Heyr þu Gud mijna Hiartans-Nødd, 90
Hiœlpa þu goode HErra vor, 99
Hiartkiœrañ DRotteñ hefe eg þig, 20
Himnarner boda HErrans Dijrd, 23
Hvad eru Elskulegar O! Gud þijnar Bwder, 128
Hvad leinge villtu goode Gud, 14
Hvar fyrer Æsast Heidner Meñ, 2
Hvørn Dag vil eg þier HErra, 47
Hvør mun bwa vor HErra Gud, 16
Hvør ei situr Raad Ogndleg, 1
Hvør sem Naudstaddañ añast Mañ, 60
Hvør sem ad Reyser hæga Bygd, 140
Hvørier sem vona HErrañ œa, 203

J.

I Babylon vid Vstneñ straung, 216
I DRotteñs Borg œa Helgre Hæd, 69
Israels Gud er goodur þeim, 107
Jørdeñ og allur heñar Her, 30

K.

Kongur allrar Kinsloodar, 218
Kongureñ huggast Herra, 25
Komed hijngad vor hefium Hliood, 146

L.

Lifande Gud þu list þar œa, 13
Lofed Gud, Lofed og hvør sem kañ, 183
Lofed Heidred vorn HErra, 229
Lofed og heidred HErraus Nafn, 160

Loſadur ſiertu goode Gud, ſ ſ 225
Lijka ſem Hiort i hreina Lind, ſ ſ 62

M.

Med allre Diorfung eg fraũber, ſ ſ 51
Med Hærre Nøddu hroopa eg, ſ ſ 223
Miñſtu a David þeckañ þiñ, ſ ſ 209
Mitt Akall HErra heirdu, ſ ſ 87
Mitt Hiarta yrker ægiæt Liood, ſ ſ 66
Misg opt hafa þeir mig ſtrijdt æa, 207
Miſkuna þu mier Millde Gud, 80
Miſkuna þu mier Millde Gud, mijna Sæl vyrdſtu hugga, ſ ſ ſ 81
Mijn Hnd i Gude er ſo Glød, ſ ſ 88

N.

Nu bid eg Gud þu Næder mig, ſ ſ 74
Nijañ Saung DRottne ſijnged fætt, ſ 147
Nijañ Saung DRottne ſijnged vel, ſ 232
Nær ſem ad HErrans Hondeñ Milld, ſ ſ 204

O.

O! DRottiñ ſtraffa ecke mig, ſ ſ 6
O! DRottiñ vor DRottnare, ſ ſ 9
O! DRottiñ Gud mitt einka Trauſt, ſ 89
O! Gud mijn Trw er vll æa þig, ſ ſ 7
O! Gud, miñ Gud þvi mædeſt eg, ſ ſ 27
O! Gud mig Læangar epter þier, ſ ſ 31
O! Gud ſem fyrr Nædugur vart, ſ ſ 130
O! HErra misg ſo margur er, ſ ſ 3
O! HErra Dæm Mæal-Eſned mitt, ſ ſ 33
O! HErra Gud ſo Hætt til þijn, ſ ſ 114
O! HErra Gud þeir Heidnu Meñ, ſ 121
O! HErra Gud hvers Hefndeñ er, ſ ſ 144
O! hvad ægiætlegt er þad Verk, ſ ſ 142
O! hvad þeir ſæler eru, ſ ſ 186
Oviñanleg Borg er vor Gud, ſ ſ 68
Ovitra Muñur ſeiger ſo, 15

R.

Raubigd er hætt æ Heilog Fiall, 132
Reidſtu þar ecke yfer, 52
Riettvijſe Gud ſem reidur vart, 86
Riettvijſena O! HErra heyr, 18

S.

Sæ ſterke Gud mun ſtanda upp, 96
Siæ þu hvad ægiætt er, 211
Straffa Gud þa mootſtanda mig, 49
Synged Gude ſæta Dijrd, 125
Synged oll Lønd og Heidred hætt, 93
Sæll er ſæ Mañ ſem ottaſt Gud, 177
Sæll ert þu ſem þiñ Gud, 206

T.

Til þijn HErra Hiælpare miñ, 133
Til þijn HErra Gud Himnum æ, 202
Trwfaſte Gud þig treiſte eg a, 17

V

Vier Heidrum þig o! HErra, 112
Voldugur DRøttiñ vier høfum heirt, 64
Være uu Gud oſs ecke hiæ, 202

P.

packed DRottne af þvi hañ eirn, 167
packed DRottne hvar oſs ſo goodur er, 214
packed Hædſtum HErra, 183
packa þu Gude Piood hañs kiær, 164
pegar ad Iſracl wt droo, 179
peim geingur vel ſem Gud af Raad, 43
pier DRotteñ eg packa af Hiarta, 10
pier DRotteñs Piouar dijrer, 212
pier HErra ſyngium ſæta Dijrd, 91
pier Himnar heſied Dijrd, 231
pier Meñ ſem HErrañ hefur til ſett, 83
pig HErra Ondeñ heidrar mijn, 157
þvi hylur þu þig HErra Gud, 11
þvi hæleſt þu uiu Illmeñe, 76
þvi wtrekur þu oſs ſo hart. 110